

زبور

پیشگفتار

کتاب زبور پگ شی سرود های آسته که د زمان های مُخْتَلِفِ مُطَابِقِ وَضِعِیْتِ زندگی نویسنده ها و بنی اسرائیل نوشته شده. تعداد کلون سرود های امزی کتاب مربوط داوود موشه و یگ تعداد شی از دیگه نویسنده ها آسته. امی سرود ها بعضی های شی حمد و ثنا آسته، بعضی های شی درخواست کومک و دُعا بلده شکست دشمو، بعضی های شی شکرگزاری و خوشحالی د حضور خداوند، بعضی های شی یادآوری کارای خدا بلده بنی اسرائیل و سرکشی بنی اسرائیل.

بنی اسرائیل امی سرود ها ره بلده عبادت و ستایش خدا میخاند و بعضی امزی سرود ها بطور خاص د روزای عید و دیگه مراسم عبادتی د خانه خدا خنده موشد. فعلاً امی سرود ها ره یهودیا و پیروای عیسی مسیح بلده عبادت و ستایش خدا میخانه. امی کتاب پنج بخش دره و هر بخش شی قد گفتون "حمد و ثنا د خداوند" ختم موشه. نویسنده ها د زوره سرود های امزی کتاب از تشبیه استفاده موکنه، بطور نمونه: بلده قوم اسرائیل از کلمه «گوسپندوی علفچر» کار میگیره، بلده سرزمین اسرائیل از کلمه «علفچر» و بلده خدا از کلمه «چوپو».

فهرست بخش ها

- بخش اول: زبور ۱ تا ۴۱
- بخش دوم: زبور ۴۲ تا ۷۲
- بخش سوم: زبور ۷۳ تا ۸۹
- بخش چارم: زبور ۹۰ تا ۱۰۶
- بخش پنجم: زبور ۱۰۷ تا ۱۵۰

بخش اول

نیک د بخت کسای که از خدا میترسه

۱ نیک د بخت کسی که د مطابق مشوره شریرو قدم نمیزنه

و د راه گناهکارا پای خوره نميله

و د مجلس آدماي ریشخندگر نمیشینه،

۲ بلکه خوشی ازو د شریعت خداوند آسته

و د باره شریعت ازو شاو و روز فکر مونه.

۳ او رقم برختی آسته که د بغل جوی های او شنده شده

و میوه خوره د فصل شی میدیه

و بلگای شی پژمرده نموشه؛

او هر کار ره که انجام میدیه، کامیاب موشه.

۴ لیکن شریرو ای رقم نییه،

بلکه رقم کاه آلی آسته که باد د دم خو موبره.

۵ امزی خاطر نه شریرو د روز قضاوت ایسته شده میتنه

و نه ام گناهکارا د جماعت مردمای عادل،

چراکه نظرِ لُطْفِ خُداوند د بِلِه راهِ آدمای عادلِ آسته،

ولے راهِ شریرو سُون نابودی موره.

پادشاهِ اِنْتِخابِ شُدِه خُدا

۲ چرا مَلَّتْ ها د شورشِ اَمَدِه

و قوم ها عَبَثِ نَقْشِه مِیکْشِه؟

۲ پادشایونِ زمی باله شُدِه و حُکمرانا یگدِسْتِ شُدِه د ضِدِ خُداوند و د ضِدِ
مَسَحِ شُدِه اَزُو مشوره کده مُوگیه:

۳ ”بِیدِ که زنجیرایِ ازوا ره مُنْثی کنی

و بِنْدِ ازوا ره پورته کنی!“

۴ ولے اُمُو که د آسمونا شِشْتِه، میخنده،

خُداوند د بِلِه ازوا رِیشْخندی مُونه.

۵ اوخته اُو قد قار خُو قد ازوا توره مُوگیه

و قد غَضَبِ خُو اُونَا ره د وَحْشَتِ مِینْدَزِه و مُوگیه:

۶ ”ما پادشاهِ خُو ره د صَهِیون،

د کوهِ مُقَدَّسِ خُو مُقَرَّرِ کدیم.“

۷ پادشاه مَوگِيه:

”ما حُكْمِ خُداوند ره اِعلانِ مُونُم.

اُو دَز مه گُفت: ’تُو باچِه مه اَسْتِي،

ما اِمروز اَتِه تُو شُدُم.

۸ از مه درخاست کُو و ما مِلَّتِ ها ره بِحَيْثِ مِراثِ دَز تُو مِيدُم

و تمامِ زَمِي ره مُلکِيَتِ تُو جورِ مُونُم.

۹ تُو اونا ره قد سوئِه ايني مِيدِه موني

و رَقْمِ کوزه کوزه گَرِ اَلِي تِکِه-و-پَرچِه موني.“

۱۰ پس، اِي پادشايو، دانا بَشِيد،

و اِي رهبرايِ زَمِي، باخبرِ بَشِيد!

۱۱ خُداوند ره قد ترسِ عِبادتِ کُنيد

و ازيِ ترس-و-لرزِ خوشحالِ بَشِيد.

۱۲ اُو ره قد نِيَّتِ پاکِ اِحْتِرامِ کُنيد، نَشْنِه که قارِ اَزو باله بِييه،

و شَمو دَ راهِ نَابودِ شُنيد،

چراکه قارِ اَزو دِستيِ باله مِييه.

نیک د بخت پگ کسای که دزو پناه موبره.

توکل د خداوند د وخت مشکلات

زبور داوود، وختیکه او از پیش باچه خو ابشالوم دوتا کد.

۳ آی خداوند دشمنای مه چيقس کلو یه،

غدر کسا د ضد مه باله موشه!

۲ غدر کسا د باره مه موگيه:

”از طرف خدا بلده ازو کدم خلاصی نییه.“ سلاه.

۳ لیکن تو آی خداوند، مثل سپر د چاردور مه آستی،

تو شکوه-و- جلال مه آستی، امو که مره سریلند مونی.

۴ ما د پیش خداوند د آواز بلند ناله-و- فریاد مونم

و او از کوه مقدس خو د داد مه میرسه. سلاه.

۵ ما یراز کشیده خاو رفتم و بیدار شدم،

چون خداوند از مه نگاهوانی مونه.

۶ از هزاران هزار نفر ترس نموخورم

که گرد مره گرفته.

٧ باله شو آى خداوند!

آى خداى مه، مره نجات بدى!

چون تو د روى دشمنای مه میزنى

و دندونای شریرو ره میده مونی.

٨ نجات د خداوند تعلق دره؛

برکت تو د بله قوم تو قرار بگیره. سلاه.

خداوند دعای آدم با وفا ره میسنوه

بلده سردسته خائنده ها، قد آله های موسیقی تاردار خائنده شنه؛
زبور داؤود.

٩ آى خداى دادرَس مه،

وختیکه تو ره کوی مونم جواب دعای مره بدى.

غیتیکه د تنگی - و - سختی بودم، تو مره د پراخی اوردی.

د بله مه رحم گو و دعای مره بشنو.

١٠ آى بنی آدم، تا چی وخت آبرو - و - عزت مره د رسوایی تبدیل مونیید؟

و تا چی غیت چیزای باطل ره دوست میدنید و از دروغ پیروی مونیید؟

سلاه.

۳ ولے بدنید که خُداوند آدمِ باوفا ره بلده خُو جدا کده،

غیتیکه خُداوند ره کوی مُونم، اُو آواز مره میشنوه.

۴ وختیکه قار موشید، گناه نکنید؛

بلکه د باره شی د دل های خُو د جاگه خُو فکر کنید و چپ بشید. سِلاه.

۵ قُربانی های برحق تقدیم کنید

و د خُداوند توکل کنید.

۶ غدر کسا مَوگیه: ”کی آسته که د حق ازمو خوبی کنه؟“

ای خُداوند، بیل که نورِ رُوی تُو د بله ازمو روشنی کنه.

۷ تُو خوشی ره د دل مه قرار ددے،

کلوتر از خوشی که اونا از پریمو شُدون غلّه و شیرِه انگور د دست میره.

۸ ما د آرامی براز کشیده خاو مورم،

چراکه تنها تُو ای خُداوند، باعث موشی که ما د امنیت بُود-و-باش کنم.

نالِه و فریاد د حُضورِ خُدا

بلده سردسته خاندنه ها؛ قد توله خاندنه شنه؛ زبور داؤود.

۵ ای خُداوند، د توره های مه گوش بدی

و د آه-و-ناله مه توجّه کو!

۲ آی پادشاه و خدای مه، د ناله-و- فریاد مه گوش بدی،

چون ما د پیش از تو دعا مونم.

۳ آی خداوند، د وخت صبح آواز مره میشنوی

هر صبح دعای خوره د حضور تو پیش مونم و انتظار میکشم.

۴ چون تو خدای نیستی که از شرارت خوش تو ببیه،

و نه ام بدی د حضور تو جای دره.

۵ آدمای مغرور د پیش نظر تو ایسته شده نمیتنه؛

تو از پگ آدمای شریر-و-بدکار بد مویری.

۶ تو دروغگویا ره نابود مونی؛

از آدمای خونریز و حيله گر نفرت دری.

۷ لیکن ما د وسیله پریمونی رحمت تو د خانه تو مییم،

ما قد ترس-و-احترام سون خانه مقدس تو سجده مونم.

۸ آی خداوند، بخاطر دشمنای مه مره د عدالت خو هدایت کو؛

راه خوره د پیش روی مه سیده کو.

۹ چُون دَ دَانِ اَزوَا رَاسْتِي وَجُوْد نَدَرِه

وَ دَ بَاطِنِ اَزوَا تَبَاهِي اَسْتِه؛

كُتُوَكِ اَزوَا مِثْلِ قَبْرِ وَاز اَسْتِه

وَ اُوْنَا قَد زَبُونَايِ خُو چَاپَلُوْسِي مُوْنِه.

۱۰ اَيِ خُدَا، اُوْنَا رِه مُجْرِمِ حِسَابِ كُو؛

بِيْلِ كِه اُوْنَا دَ نَقْشِه هَايِ خُوْدُوْنِ خُو كِرْفَتَارِ شُنِه؛

اُوْنَا رِه بَخَاطِرِ خَطَاهايِ كَلُوْنِ اَزوَا اَز حُضُوْرِ خُو هِي كُو،

چِرَاكِه اُوْنَا دَ ضِدِ تُو شُوْرَشِ كَدِه.

۱۱ لِيَكِنِ كَسَايِ كِه دَزِ تُو پَنَاهِ مِيْرِه، بِيْلِ كِه خُوْشِي كُنِه؛

وَ هَمِيْشِه سَرُوْدِ خُوْشِي بَخَانِه.

تُو حَاْفِظِ-وَ-پُشْتِيُوَانِ اَزوَا بَشِ

تَا كَسَايِ كِه نَامِ تُو رِه دُوْسْتِ دَرِه، دَ حُضُوْرِ تُو خُوْشِحَالِي كُنِه.

۱۲ چُوْنِ تُو اَيِ خُدَاوَنْدِ، اَدْمَايِ عَادِلِ رِه بَرَكْتِ مِيْدِي

وَ دَ وَسِيْلِه لُطْفِ-وَ-رَحْمَتِ خُو چَارْدُوْرِ اَزوَا رِه سِيْرِ اَلِّي مِيْگِيْرِي.

دُعا بَلَدِه خِلاصِي از پَرِيشانِي

بَلَدِه سَرِدِسْتِه خَانِنْدِه ها، قَد آله مُوسِيقِي هِشْت تار خَانْدِه شُنِه؛ زِيُورِ
داؤود.

٦ آي خُداوند، دَ غَيْتِ قار خُو مَرِه سَرزَنِش نَكُو

و دَ وختِ غَضَبِ خُو مَرِه اِصلاحِ نَكُو.

٢ آي خُداوند، دَ بَلِه مِه رَحْمِ كُو، چُون ما بِيه حال-و-پژْمُرْدِه اَسْتُم؛

آي خُداوند، مَرِه شِفا بَدِي، چِراکه اَسْتِغُوناي مِه آزُرْدِه يِه

٣ و جان مِه سِختِ پَرِيشانِ اَسْتِه؛

ولِي تُو، آي خُداوند، تا چِي غَيْتِ نَمِييِي؟

٤ آي خُداوند، پَس بِيه و جان مَرِه اَزِي حالِ خِلاصِ كُو،

بِخاطِرِ رَحْمَتِ خُو مَرِه نِجاتِ بَدِي؛

٥ چُون دَ دُنْيايِ مَرِگِ يادِ اَز تُو نَمُوشِه،

دَ عَالِمِ مُرْدِه ها كِي مِيْتَنِه تُو رِه شُكْر-و-سِپاسِ بُگِيه؟

٦ ما اَز نالِيْدو مَنْدِه شُدِيْم؛

تَمامِ شَاوِ آوِدِيْدِه مِه جَاگِه مَرِه غَرَقِ مُونِه

و تَخْتِ خَاوِ مَرِه تَرِ مُونِه.

۷ چیمای مه از غم-و- غصه خیره شده

و بخاطر دشمنای مه ضعیف شده.

۸ ای تمام بدکارا، از مه دور شنید،

چراکه خداوند آواز چخرای مره شنیده.

۹ خداوند ناله-و- زاری مره شنیده؛

خداوند دعای مره قبول کده.

۱۰ پگ دشمنای مه شرمنده و سخت پریشان موشه،

اونا پس تاو موخوره و بے بلغه خجالت زده موشه.

دعا بلده اجرای عدالت

ای سرود ره داؤود بخاطر کوش بنیامینی بلده خداوند خاند.

۷ ای خداوند، خدای مه، دز تو پناه میرم؛

مره از دست تمام کسای که د دُمبال مه آسته خلاص کُو و مره نجات

بدی.

۲ نشنه که رقم شیر مره پاره کده تکه-و- پرچه کُنه

و هیچ کس ام نبشه که نجات بدیه.

آی خُداوند، خُدای مه، اگه ما اینی کارا ره کدیم:

اگه از دِست مه بے انصافی سر زده،

اگه دَ حقِ کسی که قد مه دَ صلح-و- صفا بُوده بدی کدیم،

یا دُشمون خُو ره بدُونِ دَلیلِ غارت کدیم،

بیل که دُشمو مره دُمبال کده گِرِفْتار کُنه

و زندگی مره دَ بِلَه زمی پایمال کُنه

و شان-و- شوکت مره دَ خاک بَزَنه. سیلاه.

آی خُداوند، قد قار خُو باله شو

و خود ره دَ مُقابِلِ خَشَمِ دُشمنای مه بلند کُو.

بلده مه وِرخی، تُو که قضاوت ره حُکم کدے.

بیل که جمعیتِ قوم ها دَ گِرد تُو جَم شُنه

و تُو دَ بِلَه ازوا دَ جای بلند قرار بگِیر.

خُداوند قوم ها ره قضاوت مونه.

آی خُداوند، مُطابقِ عدالت مه

و مُطابقِ بے عیبی مه دَ داد مه برَس.

۹ آی خُدایِ عَادِلِ که فِکْرِها و دِلِ هایِ مَرْدُمِ رِه آزمايشِ مُونِي،

بیلِ که شَرارَتِ شَرِیرو از بَیْنِ بورِه

و آدَمِ عَادِلِ اُسْتواری شُنِه.

۱۰ خُدا مِثْلِ سِیْرِ مُحَافِظِ مِه اُسْتِه،

اُمُو که آدَمِ دِلِ-راست رِه نِجاتِ مِیْدِیِه.

۱۱ خُدا قاضیِ عَادِلِ اُسْتِه،

خُدایِ که قارِ شِیِ هِر روزه دَ ضِدِ بَدکارا بالِه مُوشِه.

۱۲ اگِه آدَمِ شَرِیْرِ توبِه نَکَنِه،

خُدا دَ ضِدِ اَزُو شَمشیرِ خُو رِه تیزِ مُونِه

و کَمونِ خُو رِه خَمِ دَدِه آمادِه مُوگُنِه.

۱۳ اُو سَلاحِ هایِ کُشِنِدِه خُو رِه آمادِه کَدِه

تیرِ هایِ آتِشیِ خُو رِه تیارِ مِیْلِه.

۱۴ اَوْنِه، آدَمِ شَرِیْرِ دَ کُورِه شِیِ شَرارَتِ جَایِ گَرِفتِه

قَدِ ظُلْمِ شِکامَتُو شُدِه

و حِیْلِه-و-مَکَرِ مِیْزِیِه.

۱۵ اُو چاه كنده اُو ره غُوج مُونه،

و د چاهي كه كنده، خود شي موفته.

۱۶ ظلم ازو د سر خود شي ميبه

و بے رحمي شي د بلة تولغه ازو نازل مُوشه.

۱۷ ما خُداوند ره بخاطر عدالت شي شُكر-و-سپاس مُوگم

و بَلده ستايشِ نامِ خُداوندِ مُتعالِ سرودِ ميخائِم.

شِكوهِ خُداوند و مَنْزَلتِ اِنسان

بَلده سَرديستِه خاننده ها؛ قد آلهِ موسيقي تاردارِ خانده شُنه؛ زُبورِ
داؤود.

۸ اَي خُداوند، مَولايِ مو،

چيقس پُرشِكوهِ آسته نامِ تو د تمامِ زمي!

تُو بزرگي-و-جلالِ خُو ره د بلة آسمونا قرارِ ددے.

۲ از دانِ بچکيچا و نلغهگو توره گُفته

بخاطرِ مُخالفينِ خُو تادو قُوتِ خُو ره ايشتي

تا دُشمو و اِنْتقامِ گيرنده ره چُپ كني.

۳ وختی سُونِ آسمونای تُو توخ مُونم، سُونِ کارِ دِستای تُو،

سُونِ ماهتَو و ستاره های که قرار ددے،

۴ مُوگیم: انسان چی آسته که تُو دَ فِکِرِ اَزُو آستی،

و بنی آدم چی یه که تُو دَزُو تَوَجُهْ مُونی؟

۵ تُو اُو ره از ملایکه ها کده کم وَری تاهَتَرِ خَلَقِ کدی،

و تاجِ جلال و عِزَتِ ره دَ سرِ شی ایشتی.

۶ اُو ره دَ بَلِهْ کارای دِستِ خُو حاکِمِ جورِ کدے،

و تمامِ چیزا ره تی پای اَزُو قرار ددی:

۷ تمامِ گوسپندو و گاوو

و جانورای بیابو ره،

۸ مُرغکوی هَوا و ماهیای دریا ره

و تمامِ چیزای ره که دَ دریا ها دَ حَرکتِ آسته.

۹ آی خُداوند، مَولای مو،

چِیقِسِ پُرشِکوهِ آسته نامِ تُو دَ تمامِ زمی!

قُدْرَت و عِدَالَتِ خُدا

بَلَدِه سَرِدِسْتِه خَانِنْدِه هَا؛ دَ صَوْتِ مَوْتِ لَبِينِ خَانْدِه شُنَه؛ زُبُورِ
داؤود.

۹ آی خُداوند، ما تُو ره قد تمامِ دِل-و-جان خُو شُکر-و-سپاس مَوگِیم؛

ما از پگِ کارایِ عَجیبِ تُو نقلِ مُونم.

۲ ما دَ حُضُورِ تُو خوشی و خوشحالی مُونم؛

ما بَلَدِه سِتایشِ نامِ تُو سرُودِ میخائِم، آی قَادِرِ مُتعال.

۳ وختی دُشمنایِ مه عَقَبِ نَشِینِی مُونه

اونا اُفتده دَ حُضُورِ تُو نابُودِ موشه،

۴ چُونِ تُو دَ حقِ مه قضاوتِ و دادرسیِ کدی؛

تُو دَ تَخْتِ خُو شِیْستِه قضاوتِ عادِلانهِ کدی.

۵ تُو مَلَّتِ هَا ره سرزَنشِ کدی، شریرو ره نابُودِ کدی؛

تُو نامِ ازوا ره تا اَبْدالابادِ گُم-و-گُلِ کدی.

۶ دُشمنایِ نیستِ شُدِه دَ خرابه هَا اَبْدیِ تَبْدیلِ شُدِه؛

تُو شارایِ ازوا ره از بیخ-و-ریشهِ کندی،

حتی یادِ ازوا ام از بَینِ رفته.

۷ لیکن خُداوند تا اَبَد دَ تَخْت خُو مِشِینِه،

اُو تَخْت خُو ره بَلدِه قضاوَت کدو برقرار کده.

۸ اُو دُنیا ره عادلانه قضاوَت مونه

و قد اِنصاف دَ دادِ قَوْم ها مِیرسه.

۹ خُداوند بَلدِه مظلوما یگ پناهگاه اَسته،

یگ پناهگاه دَ غَیْتِ مُشکِلات-و-سختی.

۱۰ کسای که نام تُو ره مِینخسه، توکُل خُو ره دَز تُو موکُنه،

چُون تُو آی خُداوند، کسای ره که دَ طلبِ از تُو یه، ایله نکدی.

۱۱ بَلدِه ستایشِ خُداوند که دَ کوهِ صَهیون بُود-و-باش دَره سرودِ بخانید؛

کارای ازو ره دَ مینکلِ قَوْم ها اِعلان کُنید،

۱۲ چُون اُو که اِنتقامِ خُون ره مِیگیره، آدمای بیچاره دَ یادِ ازو اَسته،

اُو ناله-و-فریادِ ازوا ره پُرمُشت نَمونه.

۱۳ آی خُداوند، دَ بَلِه مه رَحْم کُو.

توخ کُو، از دِستِ کسای که از مه بدِ مُوبره رَنج-و-عذاب مِیکشُم،

مَره از درگه های مَرگ باله کُو

۱۴ تا تمام حمد- و- ثنای تو ره د درگه های دختر صهیون بیان کنم،

و بخاطر نجات تو خوشی کنم.

۱۵ ملّت ها د چاهی اُفتد که خودون شی کنند؛

پای های ازوا د دامی گرفتار شد که خودون ازوا ایشند.

۱۶ خداوند خود ره سنختنده و قضاوت ره اجرا کده؛

شریرو د وسیله کار دست خودون خو د دام گرفتار شده. هگایون سیلاه.

۱۷ شریرو د عالم مرده ها بازگشت مونه،

پگ ملّت های که خدا ره پرمشت مونه.

۱۸ چون آدمای محتاج بلده همیشه پرمشت نموشه

و نه ام امید آدمای غریب- و- بیچاره تا ابد از بین موره.

۱۹ ای خداوند، باله شو! نیل که انسان پیروز شنه؛

بیل که ملّت ها د حضور از تو قضاوت شنه.

۲۰ ای خداوند، اونا ره د وحشت بندز؛

بیل که ملّت ها بدنه که اونا انسان فانی آسته و بس. سیلاه.

۱۰ ای خداوند، چرا دور ایسته شدی؟

چرا دَ غَيْتِ مُشْكِلَاتِ-و-سختی مه خود ره تاشه مُونی؟

دَ کِبِر-و-غرورِ آدَمِ شَرِیرِ آدَمِ غَرِیب-و-بیچاره دَرِ مِیگیره؛

بیل که او دَ نَقْشِه های گِرِفْتارِ شُنه که خود شی کشیده؛

چون شَرِیرِو دَ بِلِه خَاهِشَاتِ نَفْسِ خُو اِفْتخارِ مُونه

و طمعکارا خُداوند ره لعنت و تَوَهینِ مُونه.

آدَمِ شَرِیرِ قَدِ کِبِر-و-غرورِ مُوگیه:

”خُدا بازخاست نَمُوکُنه.“

تمام فِکَرِ های شی امی اَسْتِه که خُدا و جُودِ نَدَرِه.

راه-و-رُوشِ ازُو همیشه کامیاب اَسْتِه،

مگم قضاوتِ های ازتو بِلندتر از فِکَرِ ازُو یِه؛

او دَ بِلِه تمام دُشمنای خُو رِیشخندی مُونه.

او دَ دِلِ خُو مُوگیه: ”ما هرگز تکان نَمُوخورم،

نسلِ اندر نسلِ دُچارِ بِلَا-و-بَدی نَمُوشم.“

دانِ ازُو پُر از لعنت و فریب و خُشُونتِ اَسْتِه،

دَ زِبِرِ زِبونِ شی ظُلْمِ و شرارتِ جای دَرِه.

۸ اُو دَ آغِيلا دَ كَمِين مِشِينِه

و دَ جاي هاي تاشه آدمای بے گناه ره موكُشه،

چيمای شي دَ گيته آدمای بيچاره آسته.

۹ اُو دَ يگ جاي تاشه دَ كَمِين مِشِينِه،

رقمی كه شير دَ يگ گوشه دَ كَمِين مِشِينِه؛

اُو دَ كَمِين مِشِينِه تا آدم غريب-و-بيچاره ره دَ چنگ بيره؛

اُو آدم غريب-و-بيچاره ره دَ چنگ ميره و دَ دام خُو ميندزه.

۱۰ آدم غريب-و-بيچاره سرکوب و پايمال موشه،

و دَ زير قدرتِ ازو موفته.

۱۱ آدم شرير دَ دلِ خُو موگيه: ”خدا پرمُشت كده،

اُو روى خُو ره پوشنده و كارای مره هرگز نمينگره.“

۱۲ اَي خداوند، باله شو! اَي خدا، دستِ خُو ره باله كو!

آدمای غريب-و-بيچاره ره پرمُشت نكو!

۱۳ چرا آدم شرير خدا ره توهين كنه

و دَ دلِ خُو بگيه: ”اُو از مه بازخاست نمونه“؟

۱۴ مگم تُو مینگری! دَ حَقِیْقَتِ مُصِیْبَتِ وِ غَمِ دَ زَبِرِ نَظَرِ تُو اَسْتَه

تا دَز شِی رَسِیْدَگِی کُنِی.

آدمِ غَرِیْب-و-بِیچاره خود ره دَز تُو مِیْسپاره،

مَدَدگارِ یَتِیْما، تُو اَسْتِی.

۱۵ بازووی آدمِ شَرِیْر وِ بَدکار ره مِیْدَه کُو،

شَرارَتِ شِی ره ازو بازخاست کُو

تا وختیکه دیگه هیچ شَرارَتِ پَیْدا نَشْنَه.

۱۶ خُداوند تا اَبْدًا اَباد پادشاه اَسْتَه؛

مِلَّتِ هَای بَی خُدا از سَرزَمِیْنِ شِی نَابُود مَوْشَه.

۱۷ اَی خُداوند، تُو آرزوی آدمای عاجز-و-بِیچاره ره پُوره مُونِی،

تُو دِلِ هَای ازوا ره قَوِی مُونِی

تُو گوشِ خُو ره طَرَفِ ازوا مُتَوَجِه مُونِی

۱۸ تا دَ حَقِ یَتِیْما وِ مَظْلُوما اِنصاف کُنِی

تا که اِنسانِ خاکی دیگه باعِثِ ترس-و-وَحْشَتِ نَشْنَه.

تَوَكَّلْ دَ خُدَاوَنَد

بَلَدِه سَرِدِسْتِه خَانِنْدِه هَا؛ زُبُورِ دَاوُود.

۱ | ما دَ خُدَاوَنَد پَنَاهِ مِيگِيرُم.

چرا دَز مه مُوگِيد:

”رَقْمِ مُرغَكِ اَلِّي سُونِ كَوِه دُوتَا كُو،

۲ | چُونِ اَوْنِه، شَرِيرو كَمُونِ خُو رِه خَمِ دَدِه

و تِيرِ رِه دَ تِيرَكَشِ ايشْتِه

تا دَ تَرِيكِي سُونِ آدْمَايِ دِلِ رَاسْتِ اِيلِه بَدِيَه.

۳ | اگِه بُنِيَادِ هَا بِيرو شُدِه،

آدَمِ عَادِلِ چِيَزخِيلِ كَدِه مِيْتَنَه؟“

۴ | خُدَاوَنَد دَ خَانِه مَقْدَسِ خُو اَسْتِه؛

تَخْتِ خُدَاوَنَدِ دَ عَالَمِ بَالِه يَه.

چِيْمَايِ اَزُو تُوخِ مُونِه،

كِرِيكَايِ اَزُو بَنِيِ آدَمِ رِه اَزْمَايشِ مُونِه.

۵ | خُدَاوَنَدِ آدَمِ عَادِلِ رِه اَزْمَايشِ مُونِه،

مگم از آدمِ شریر و دوستدارِ ظلمِ بدِ موبره.

۶ اُو د بِلِه شریرو قوغ های آتَش و گوگردِ موبارنه

و بادهای سوزانِ نصیبِ پیلِه ازوا موشه،

۷ چُون خُداوندِ عادلِ آسته

و اعمالِ عادلانه ره دوستِ دره؛

آدمایِ دُرستکارِ رُوی ازو ره مینگره.

دُعا بَلده نِجات

بَلده سَرِدِستِه خاننده ها، قد هشت تار خنده شنه؛ زُورِ داؤود.

۱۲ آی خُداوند، نِجاتِ بدی، چُون کُدمِ آدمِ خُدا ترسِ باقی نَمنده

و انسانایِ صادق-و-نیک از مینکلِ بنیِ آدمِ گم شده.

۲ پگِ دِ یگدیگِه خُو دروغِ مَوگیه

اونا قد لبایِ چاپلُوس و دِلِ منافِقِ توره مَوگیه.

۳ کشکِه خُداوندِ پگِ لب های ره که چاپلُوسی مونه مَنٹی کُنه،

و هر زبونی ره که توره های کُنه کُنه مَوگیه،

۴ امزوا ره که مَوگیه: ”قد زبون خُو مو پیروز موشی؛

لَبَّایِ مَوْ از خُودونِ مَوْ یَه؛ کِی اَسْتَه که دَ بِلَه مَوْ بادار بَشَه؟“
خُداوندِ مَوْگِیَه: ”بِخاطِرِ غارَتِ شُدونِ مَرْدُمِ غَرِیب-و-بِیچارَه

و بِخاطِرِ آه-و-ناله اَدَمایِ مُحتاج، اینه، ما باله مَوْشُم

و نِجاتی ره نَصِیبِ ازوا مَوْنَم که دَ آرزوی شی اَسْتَه.“

توره های خُداوند توره های خالِص اَسْتَه،

خالِصَتَر از نُقره خالِص که هفت دفعه دَ کوره گلی پاک شُدَه بَشَه.

آی خُداوند، تُو از مَرْدُمِ غَرِیب-و-بِیچارَه حِفاظَتِ مُونی؛

تُو اونا ره از شَرِّ امزی نسل تا اَبَد نِگاهِ مُونی.

وختیکه فِسق-و-فِساد دَ مینکلِ بَنی اَدَم اُوجِ مِیگیره

اَدَمایِ شَریر هر سُو مِیگرده.

دُعا بَلَدَه خِلاصی از دِستِ دُشَمنا

بَلَدَه سَرِدِستِه خائِنده ها. زُیورِ داؤود.

۱۳ تا چی وخت، آی خُداوند؟ آیا تا اَبَد مَرَه پُرمُشت مُونی؟

تا چی غِیتِ رُوی خُوره از مه تاشه مُونی؟

۲ تا چی وخت قد خود خُو چورت بَزَنم

و هر روز د دل خو غم دشته بشم؟

تا چی غیت دشمنون مه د ضد مه سریند شنه؟

۳ آی خداوند، خدای مه! سون مه نظر کو و دعای مره قبول کو!

چیمای مره روشو کو، اگه نه ما د خاو مرگ مورم

۴ و دشمنون مه موگیه، ”د بله ازو پیروز شدم،“

و مخالفای مه از خاطر شکست مه خوشحالی مونه.

۵ مگم ما د رحمت تو اعتماد درم؛

دل مه بخاطر نجات تو خوشی مونه.

۶ ما بلده خداوند سرود میخانم،

چراکه او د حق مه احسان کده.

خیالات مردمای لوډه

بلده سردسته خائنده ها. زیور داؤود.

۱۴ آدمای لوډه-و-بے شعور د دل خو موگیه:

”خدا وجود ندره.“

اونا فاسد آسته و کارای زشت انجام میدیه،

دَ مینکلِ ازوا هیچ کس کارِ نیک انجام نَمیدیه.

۲ خُداوند از عالمِ باله سُون بَنی آدم تُوخ مُونه

تا بِنگره که آیا کُدمِ آدمِ دانا و جُودِ دَره که دَ طلبِ خُدا بَشه؟

۳ اونا پگ شی گُمراه شُدِه و قتی فاسِدِ گُشته،

دَ مینکلِ ازوا هیچ کس کارِ نیک انجام نَمیدیه، حتی یگ نفر ام نَه.

۴ آیا تمامِ آدمای شَریر-و-بَدکار هیچ دانایی ندره

که قومِ مَره رقمِ نانِ اَلّی مُوخوره

و خُداوند ره یاد نَموگُنه؟

۵ پس اونا سخت و حَشَت زده موشه،

چراکه خُدا قدِ مردُمایِ عادِلِ اَسْتِه.

۶ اَی شَریرو، شُمو قَصِدِ آدمِ غَرِیب-و-بِچاره ره باطلِ مُونید،

مگم خُدا پناهگاهِ ازوا اَسْتِه.

۷ کَشکِه نجاتِ بَلدِه اِسْرائیل از صَهیون بیه!

وختی خُداوند خوشبختی قومِ خُو ره دُوباره بیره،

یعقُوب خوشی مُونه، اِسْرائیل خوشحال موشه.

رضای خُدا بَلَدِه ایماندارا

زُبُورِ دَاوُود

۱۵ آئی خُداوند، کِی مِیْتَنَه کِه دَ خِیْمَه تُو وخت تیر کُنَه؟

کِی مِیْتَنَه کِه دَ کَوِه مُقَدَّس تُو جَای-دَ-جَای شُنَه؟

۲ اُمُو کِسی کِه رِفْتار شِی بَے عِیْب بَشَه

و عِدالْت رِه دَ جَای بیره

و اَز تِی دِل خُو رَاسْت بُگِیَه؛

۳ اُمُو کِسی کِه قَد زِبُون خُو غَیْبَت نَکُنَه

و دَ هِمسایَه خُو بَدِی نَرَسَنَه

و دَ بَلَه نَزْدِیکانَه هَای خُو تَهْمَت نَکُنَه؛

۴ اُمُو کِسی کِه شَرِیرو دَ نَظَر شِی خَار-و-حَقِیر بَشَه

و لَے کَسای رِه اِحْتِرام کُنَه کِه اَز خُدا مِیْتَرَسَه

و دَ قَوْل-و-قَسْم خُو اِیْسْتَه شُنَه،

حَتّی اگَه دَ ضَرَر شِی اَم بَشَه؛

۵ اُمُو کِسی کِه پَیْسَه خُو رِه سِر سُوْد نَدِیَه

و رِشْوَتَ دَ ضِدِّ آدَمِ بَعِ كُفْرًا نَكِيرَه.

كسای كه امی چیزا ره دَ جای بیره تا اَبَد از جای خُو تكان نَمُوخوره.

سُرُودِ اِطْمِینَانِ دَ خُداوند

سُرُودِ داؤود

۱۶ آی خُدا، از مه حِفَاظت كُو،

چُون ما دَز تُو پناه اُورِدم.

۲ ما دَ خُداوند كُفْتُمْ: ”تُو مَوْلای مه اَسْتی،

هیچ خُوبی دَز مه و جُود نَدَره جدا از تُو.“

۳ دَ باره مُقَدَّسین كه دَ رُوی زَمی اَسْتِه:

اُونا قَابِلِ اِحْتِرَامِ اَسْتِه،

تمام خُوشی مه بخاطرِ ازوا اَسْتِه.

۴ غَمِ های كسای كه پُشتِ خُدايُونِ دِیگه مِیگَرده، كَلو مُوشه،

ما هدیه های وُچی كَدنی خُونِ ره بَلدِه اَمزُو خُدايو شِیو نَمُونُم

و نامِ ازوا ره ام دَ زِبُونِ خُو نَمیرُم.

۵ آی خُداوند، حِصَّه مِیراثِ مه و اِنْتِخابِ مه تُو اَسْتی،

پَشک مَره تُو نِگاه مُونی.

^۶ زَمینای که دَ پَشک دَز مه اُفتَدِه، دَ جای های خوشایند اُسته،

واقِعاً میراثِ خُوب دَز مه رَسیدِه.

^۷ ما خُداوند ره که دَز مه مشوَره میدیه، سِتایش مُوگیم؛

حتی دَ وختِ شاو ام دِل مه مَره اِصلاح مُونه.

^۸ ما خُداوند ره همیشه دَ پیشِ رُوی خُو حاضرِ مینگرم؛

و ازی که اُو دَ دِستِ راست مه اُسته،

ما از جای خُو تکان نَمُوخورم.

^۹ امزی خاطر دِل مه خوش اُسته و جان مه خوشحالی مُونه،

و جَسَد مه دَ آرامی جای-د-جای مُوشه،

^{۱۰} چُون تُو جان مَره دَ عالمِ مُرده ها ایلِه نَمونی

و نَمیلی که مَرِدِ وفادار تُو دَ قبر ایلِه شُنه.

^{۱۱} تُو راهِ زندگی ره دَز مه یاد میدی،

دَ حُضُور تُو خوشی کامل اُسته

و دَ دِستِ راست تُو خوشحالی تا اَبَدُالاباد.

دُعَا بَلَدِهٖ عَدَالَت

دُعَايِ دَاوُد

۱۷ آي خُداوند، آوازِ عَدَالَتِ خَاهَانِه رِه بَشَنَو، دَ فَرِيَادِ مِه تَوَجُّه كُو،

دَ دُعَايِ مِه كِه اَز لَبَايِ مِه بَدُونِ حِيَلِه - و - مَكْرُ بَرِ مَوْشِه، گوشِ بَدِي!

۲ بِيَلِ كِه حُكْمِ بِيَكُنَاهِي مِه اَز حُضُورِ اَز تُو صَادِرِ شُنِه

و چِيْمَايِ تُو حَقِيْقَتِ رِه بَنُگَرِه.

۳ تُو دِلِ مَرِه اَز مَائِشِ كَدِي و دَ غِيْتِ شَاوِ اَمِ بَلَدِهٖ تَحْقِيْقِ اَمَدِي،

مَرِه اِمْتِحَانِ كَدِي و هِيچِ چِيْزِ دَزِ مِه پِيْدَا نَكَدِي،

چُونِ مَا قَصْدِ كَدِيْمِ كِه هِيچِ خَطَايِي اَز دَانِ مِه سِرِ نَزَنِه.

۴ دَ بَارِه كَارَايِ بَدِ دِيْگَرُو:

مَا دَ وَسِيْلِهٖ كَلَامِ لَبَايِ تُو

خُودِ رِه اَز رَاهِ هَايِ اَمْرُو ظَالِمَا دُورِ نِگَاهِ كَدِيْمِ.

۵ قَدَمِ هَايِ مِه دَ رَاهِ هَايِ اَز تُو اُسْتَوَارِ اُسْتِه

و پَايَايِ مِه نَلْخَشِيْدِه.

۶ آي خُدا، مَا تُو رِه كُويِ مُونِم، چِرَاكِه تُو دُعَايِ مَرِه قَبُولِ مُونِي،

دَز مه گوش بَدی و توره های مَره بَشَنو.

۷ رَحْمَتِ فَوْقِ - أَلْعَادِهِ خُو ره نِشو بَدی،

أی نِجات دِهِنْدِه کَسای که دَز تُو تَوَكُل مُونه

و تُو اُونَا ره دَ وَسِیلَه دِسْتِ رَاسْتِ خُو

از شَرِّ مُخَالِفِینِ شِی خِلاصِ مُونی.

۸ از مه رَقْمِ تَخْمِ چِیمِ خُو نِگَاهوانی کُو،

دَ تِی سَایَه پَر - و - بَالِ خُو مَره تَاشَه کُو،

۹ از آدَمایِ شَرِیرِ که مِخَایَه مَره نَابُودِ کُنَه،

از دُشْمَنایِ جَانِ مه که مَره مَحَاصِرَه کَدَه.

۱۰ دِلِ سَنَگِ خُو ره اُونَا سَخْتِ کَدَه،

قَدِ زَبُونِ خُو توره های پُرِ کِبَر - و - غُرُورِ مُوگیَه.

۱۱ اُونَا رَدِ پایِ مَره دُمبَالِ کَدَه و آلی چَارْدُورِ مَره گِرِفْتَه

و چِیمایِ خُو ره دَز مه دُوخْتَه تا مَره دَ زَمی بَزَنَه.

۱۲ اُونَا مِثْلِ شِیرِیِ اَسْتَه که بَلَدَه پاره کَدو بے قَرارَه،

مِثْلِ شِیرِ غُرانیِ که دَ یَگِ گوشَه دَ کَمِینِ شِشْتَه.

۱۳ آی خُداوند، باله شُو و دَم رُوی ازوا ره گِرِفْتَه اونا ره سرنگون کُو.

جان مَره قد شمشیر خُو از چنگِ آدمِ شریرِ خلاص کُو.

۱۴ آی خُداوند، قد دِسْت خُو مَره از چنگِ اِنسان ها خلاص کُو،

از چنگِ اِنسان های که حِصّه ازوا تنها دَ امزی زندگی و دَمزی دُنیا آسته.

بیل که کُوره ازوا قد چیزی پُر شُنه که بلده ازوا دَخیره کدے،

بچکِچای ازوا ام ازو سیر شُنه

و بلده نلغه گونِ بچکِچای ازوا ام پریمو باقی بُمَنه.

۱۵ ولے ما دَ وَسِیلَه عدالت خُو رُوی تُو ره مینگرم

و غِیتیکه بیدار موشم احساسِ حُضُور تُو بلده مه تمام چیز آسته.

سُرُودِ پیروزی داؤود

بلده سر دِسْتِه خاننده ها. زِبُورِ داؤود خِدْمَتگَارِ خُداوند؛ داؤود توره
های امزی سُرُود ره دَ غِیتي بلده خُداوند خاند که خُداوند اُو ره از
دِسْتِ تمامِ دُشْمَنای شی و از دِسْتِ شائول خلاص کد. داؤود اینی
رقم خاند:

۱۸ آی خُداوند، آی قُوت مه، ما تُو ره دوست دَرُم.

۲ خُداوند قاده-و-پناهگاه مه آسته، قلعه و نِجات دِهِنده مه،

أُو خُدای مه آسته، قاده مه که دز شی پناه میگیرم،

سپر مه و قدرتِ نجات مه و قلعه بلند مه.

^۳ ما خداوند ره که لایقِ حمد-و- ثنا آسته کوی مونم،

و ما از چنگِ دشمنای خو نجات پیدا مونم.

^۴ ریسپونای مرگ د گرد مه پیچ خورده بود

و سیل های نابود کننده مره ترسندد.

^۵ ریسپونای عالم مرده ها د دور مه خود ره پیچندد

و دام های مرگ د پیش روی مه آوار شدد.

^۶ د غیتِ سختی-و- مشکلاتِ خو خداوند ره کوی کدم

و د پیشِ خدای خو ناله-و- فریاد کدم.

أُو از خانه خو آواز مره شنید

و ناله-و- فریاد مه د حضور شی د گوش ازو رسید.

^۷ اوخته زمی زلزله کده تکان خورد،

بُنیادِ کوه ها د لرزه آمد و شور خورد،

چراکه خداوند قار شد.

^۸از بینی شی دُود بُر شد

و از دان شی آتِشِ سوزنده

که از شی قوغ ها باد مُوشد.

^۹اُو آسمو ره خَم کد و تاه اَمَد

و دَ تِی پای شی تریکی تیره بُود.

^{۱۰}اُو دَ بِلَه کِرُوبی سَوار شده پرواز کد

و دَ بِلَه بال های باد دَ حَرکت شد.

^{۱۱}اُو تریکی ره پوشاک خُو جور کد

و اُو رِ سیاه پُر از او ره سایه بان دَ گِرِداگِرِد خُو.

^{۱۲}از روشنی حُضُورِ اَزُو

از مینکلِ اُو رِ های شی

زاله و قوغ های آتِشِ بُرو اَمَد.

^{۱۳}خُداوند از آسمو گُرگُرِداغ کد

و خُداي مُتعال آواز خُو ره از مینکلِ زاله و قوغ های آتِشِ بلند کد.

^{۱۴}اُو تیر های خُو ره ایله کده دُشَمنا ره تیت پَرَک کد،

أُو آتَشَك رَیِ كَد و اُونَا رِه دَ كَلْگَمِیرِی اَنَدخَت.

^{۱۵} غَوُجِی هَایِ دَرِیَا دِیدِه شُد و بُنیَادِ زَمِی نُمایان شُد،

از هِیَبَتِ تُو، اَی خُداوند، و از بادِ بَینی تُو.

^{۱۶} خُداوند از باله كُومَك رَیِ كَدِه مَرِه گِرِفَت

و از آو هَایِ كَلو بُرو بُر كَد.

^{۱۷} اُو مَرِه از چَنگِ دُشْمونِ زورْتُوِی مِه خِلاص كَد

از كَسایِ كِه از مِه بَد مُوبُرَد،

چُون اُونَا از مِه كَدِه كَلو زورْتُو بُود.

^{۱۸} دَ رُوزِی كِه دُچارِ بَلا-و-مُصِیْبَتِ بُودُم، اُونَا دَ مُقَابِلِ مِه اَمَد،

لِیَكِن خُداوند پُشْتِیوَان مِه بُود.

^{۱۹} اُو مَرِه بُر كَدِه دَ جَایِ پِراخ بُرَد،

اُو مَرِه از مُشْكِلَاتِ خِلاص كَد، چِراكِه اُو از مِه راضِی بُود.

^{۲۰} خُداوند دَ مُطَابِقِ عَدَالَتِ مِه، دَز مِه اَجْر دَد،

دَ مُطَابِقِ پَاكِیِ دِستایِ مِه، مَرِه بَرَكْتِ دَد،

^{۲۱} چِراكِه ما رَاهِ هَایِ خُداوند رِه نِگَاه كَدِیم

و شریرانه از خدای خو رُوی گردو نشدیم؛

۲۲ پگ احکام ازو د پیش رُوی مه بوده

و دستورای شی ره از خو دُور نکدیم.

۲۳ ما د حُضُورِ ازو بے عیب بُودیم

و خود ره از گُناه دُور نگاه کدیم.

۲۴ پس خداوند دز مه اجر دد، د مُطابقِ عدالت مه

و د مُطابقِ پاکی دستای مه که د نظرِ ازو یه.

۲۵ خداوند، د آدم وفادار تُو وفاداری خو ره نشو میدی؛

د نفرِ بے عیب، بے عیبی خو ره نشو میدی.

۲۶ د آدم پاک، پاکی خو ره نشو میدی

و د آدم چلباز، هوشیاری خو ره نشو میدی.

۲۷ چون تُو قومِ مظلوم ره نجات میدی

ولے چیمای پُر کبر-و-غرور ره خجل مونی.

۲۸ تُو چراغِ مره روشو مونی،

خداوند، خدای مه، تریکی مره روشنی مونی.

۲۹ دَ کومکِ از تُو ما دَ بِلِه لَشکرِ حَمَلِه مُوئِم

و قد تَوکُل دَ خُدایِ خُو دَ بِلِه دیوالِ شارِ ها بُرِ مُوشُم.

۳۰ خُدا راه-و-طریقِ شیِ کاملِ اَسته؛

کلامِ خُداوندِ خالِصِ اَسته.

اُو بَلَدِه تمامِ کسایِ که دَزُو پناهِ مُوبرِه سِپِرِ اَسته.

۳۱ غَیرِ از خُداوند، کِیِ خُدا اَسته؟

و غَیرِ از خُدایِ مو، کِیِ قاده-و-پناهگاهِ مو اَسته؟

۳۲ خُدایِ که کمرِ مَرِه قد قُوتِ بَسته کده

و راهِ هایِ مَرِه بَیِ خَطَرِ جورِ کده،

۳۳ اُو پایایِ مَرِه رَقَمِ پایایِ آهُو جورِ مُونه

و مَرِه دَ جایِ هایِ بلندِ ایستلجیِ مُوکنه.

۳۴ اُو دِستایِ مَرِه بَلَدِه جَنگِ تَمَرینِ مِیدیه

تا که با زُو هایِ مه بَتَنه کَمونِ برونزیِ ره خَمِ بَدیه.

۳۵ اَیِ خُداوند، تُو سِپِرِ نِجاتِ خُو ره دَزِ مه دَدِی

و دِستِ راستِ تُو از مه پُشتیوانیِ کده؛

تُو خود ره خَم كده مَره بُزُرگ جور كدى.

^{۳۶} زيرِ پاى مَره بَلده قَدَم هاى مه پراخ جور كدى

تاكه پاىاى مه نَلخشه.

^{۳۷} ما دُشمنای خُو ره دُمبال كده دَزوا رسيدُم

و تاكه اونا نابود نشُد، پس دُور نَخوردُم.

^{۳۸} ما اونا ره اِطُور زَدُم كه ديگه باله شُدِه نَتَنِست؛

و دَ تى پاى مه اُفتَد.

^{۳۹} چُون تُو كمر مَره قد قُوت بَلده جنگ بسته كدى

و مُخالفاى مَره دَ تى پاى مه اَندختى.

^{۴۰} تُو گردونِ دُشمنای مَره دَ دِست مه ددى

و ما كسای ره كه از مه بَد مُوئرد، نابود كدُم.

^{۴۱} اونا بَلده كُومك ناله-و- فریاد كد، مگم هيچ كس نَبُود كه اونا ره نجات

بدیه،

اونا پيش خُداوند ناله-و- فریاد كد، ولے اُو دَزوا جواب نَدَد.

^{۴۲} ما اونا ره دَ اندازِه كُوفتُم كه رقمِ خاكِ دَم باد جور شُد،

و اونا ره رقمِ گِلِ كُوجه دُور پورته كدُم.

٤٣ تُو مَرِه اَز جَنجَالِ مَرْدُمِ خِلاصِ كَدِي

و مَرِه كُتِه مَلَّتْ هَا جُورِ كَدِي؛

مَرْدُمِي رِه كِه نَمِيشَنَخْتُم، مَرِه خِدْمَتِ مُونِه.

٤٤ اَمِي كِه اُونَا تَوْرِه مَرِه مِيشَنَوِه، اَز اَيِدِ مِه مَوْشِه؛

بِيگْنِه گُو خَمِ شُدِه دَ پِيشِ مِه مِيِيِه.

٤٥ بِيگْنِه گُو بِي رُوحيه شُدِه

و قَدِ تَرَسِ-و-لَرَزِ اَز سَنگَرِ هَايِ خُو بُرُو مِيِيِه.

٤٦ خُداوندِ زِنْدِه يِه! حَمْدِ-و-ثَنَا دَ قَادِه-و-پِناهِگَاهِ مِه!

مُتَعَالِ بَادِ خُدايِ نِجَاتِ مِه!

٤٧ خُدايِ كِه اِنْتِقامِ مَرِه گِرِفْتِ

و قَوْمِ هَا رِه تَابِعِ مِه كَدِ،

٤٨ اُو مَرِه اَز چَنگِ دُشْمَنايِ مِه خِلاصِ كَدِ.

خُداوندَا، تُو مَرِه دَ بَرابِرِ مُخَالَفايِ مِه سَرِبِلِنْدِ كَدِي،

و اَز آدَمِ ظَالِمِ مَرِه نِجَاتِ دَدِي.

٤٩ اَمزِي خَاطِرِ، اَيِ خُداوندِ، تُو رِه دَ مِينَكَلِ مَلَّتْ هَا حَمْدِ-و-سِپاسِ مُوگِيمِ

و بَلَدِه سِتَايشِ نَامِ تُو سُرُوْدِ مِيخَانُم.

^{۵۰} اُو پِيروزي هَايِ بُزْرُگِ رِه نَصِيْبِ پَادشَاهِ خُو مُونِه،

و رَحْمَتِ خُو رِه دَ مَسَحِ شُدِه خُو نِشُو مِيديِه،

دَ دَاوُوْدِ و اَوْلَادِه شِي تَا اَبْدَالَابَاد.

بُزْرُگِي - و - جَلَالِ خُدا دَ خَلَقَتِ و دَ شَرِيْعَتِ

بَلَدِه سَرِدِسْتِه خَانِنْدِه هَا. زِيُوْرِ دَاوُوْدِ.

۱۹ ^۱ اَسْمُو بُزْرُگِي - و - جَلَالِ خُدا رِه بِيَانِ مُونِه

و فَلَکِ اَزِ کَارَايِ دِسْتِ اَزُو توره مُوگِيِه.

^۲ رُوْزِ اَزِ پُشْتِ رُوْزِ اَمْدِه توره کُفْتِه موره

و شَاوِ اَزِ پُشْتِ شَاوِ اَمْدِه شِنَاسِ خُدا رِه اِعْلَانِ کْدِه موره.

^۳ نِه توره اَسْتِه و نِه کَلَامِ؛

اَوَازِ اَزِوَا اِمِ شِنِيْدِه نَمُوْشِه،

^۴ و لِيِ اَوَازِ اَزِوَا دَ تَمَامِ زَمِي مِيْرَسِه

و کَلِمِه هَايِ اَزِوَا تَا اَخْرَايِ دُنْيَا.

خُدا دَ اَسْمُو بَلَدِه اَفْتُو يَگِ خِيْمِه ايسْتَلْجِي کْدِه

- ۵ و آفتو رقم داماد آلی از خیمه خو برو مییه
و مثل یگ مرد قوی قد خوشی د میدو مودوه.
- ۶ بُر شدون ازو از یگ گوشه آسمو آسته
و دور خوردون شی تا گوشه دیگه؛
هیچ چیز از گرمی ازو تاشه شده نمیتنه.
- ۷ شریعت خُداوند کامل آسته و جان ره تازه مونه،
فرمان های خُداوند قابلِ اِعتِماد آسته و د آدم نادو حکمت میدیه.
- ۸ دستورای خُداوند راست آسته و دل ره خوش مونه،
احکام خُداوند پاک آسته و چیم انسان ره روشو مونه.
- ۹ ترس خُداوند پاک آسته و تا ابد پایدار مومنه،
قضاوت های خُداوند حق و کاملاً عادلانه آسته.
- ۱۰ از طلا کده دلکش آسته حتی از طلائی خالص کده؛
از عسل کده شیرین تر آسته، حتی از قطره های کندوی عسل کده.
- ۱۱ خدمتگار تو ام د وسیله ازوا خبردار موشه،
و د نگاه کدون ازوا اجر بزرگ وجود دره.

۱۲ کی میننه که خطاهای خوره پی بیره؟

مره از خطاهای مه که از مه تاشه یه پاک کو!

۱۳ امچنان خدمتگار خوره از گناه های قصدی دور نگاه کو،

نیل که د بله مه حاکم شنه؛

اوخته ما مینتم که بے عیب و از گناه بزرگ پاک بشم.

۱۴ آی خداوند، آی قاده-و-پناهگاه و نجات دهنده مه،

بیل که توره های دان مه و راز-و-نیاز دل مه قابل قبول تو بشه.

دُعای داؤود بَلَدِه پیروزی شی

بَلَدِه سَرِدِسْتِه خَانِدِه ها. زُیور داؤود.

۲۰ ۱ خداوند د روزِ سختی-و-مُشکلاتِ دُعای تو ره قبول کنه!

نامِ خُدایِ یعقوب از تو حِفَاظَتِ کنه.

۲ از جایگاهِ مُقَدَّسِ خُو بَلَدِه تو کومکِ رِی کنه،

و از کوهِ صَهِیون از تو پُشْتِیوانی کنه.

۳ پگِ هدیه های تو ره د یادِ خُو بیره

و قُرَبانی های سوختنی تو ره قبول کنه. سِلاه.

٤ تُو ره د آرزوی دِل تُو برسَنه،

و تمام نقشه های تُو ره کامیاب کُنه.

٥ اوخته مو بخاطر پیروزی تُو چیغ زده خوشی مونی

و د نام خُدای خُو بیرق خُو ره بلند مونی.

خُداوند تمام درخاست های تُو ره پوره کُنه.

٦ آلی ما فامیدم که خُداوند مَسَح شده خُو ره نجات میدیه؛

او قد زور نجات بخش دستِ راس خُو

از آسمونِ مُقدَّس خُو دُعای ازو ره قبول مونه.

٧ بعضی کسا د گاډی های جنگی و بعضی کسا د آسیای خُو توکل مونه،

لیکن مو د نام خُداوند- خُدای خُو افتخار مونی.

٨ اونا خَم شده موخته،

ولے مو باله شده ایسته موشی.

٩ آلی خُداوند، پادشاه ره پیروز کُو.

و د روزی که تُو ره بلده کومک کوی مونی، دُعای مو ره قبول کُو.

شُکْرگُزاري و خوشي بَلدِه کومکِ خُداوند

بَلدِه سَرِدِسْتِه خاننده ها. زُبُورِ داؤود.

۲۱ آی خُداوند، پادشاه بخاطر قُوتِ ازتو خوشي مونه،

و بخاطر نجاتِ ازتو بے اندازه خوشحالي مونه.

۲ تو آرزوي دِلِ ازو ره پوره کدي

و درخاستِ دانِ ازو ره از شي دَرِيغِ نکدي. سِلاه.

۳ تو قد بَرکتاي پَرِيمو دَ دَمِ راهِ شي رفتي

و يگ تاجِ طَلّاي خالصِ ره دَ سرِ ازو ايشتي.

۴ او از تو زنديگي طلب کد، تو دَ زشي ددي،

و عُمَرِ دِراز ام، تا اَبَدُالاباد.

۵ جاه-و-جلالِ ازو بخاطر نجاتِ تو بزرگ شده،

و شان و شوکتِ ره تو نصيبِ ازو کدي.

۶ بَرکتِ ها ره تا اَبَدِ تو دَزو بخشيدی

و قد خوشي حُضُورِ خُو او ره خوشحال کدي؛

۷ ازي که پادشاه دَ خُداوند تَوکُلِ دَره،

أُو بِخَاطِرِ رَحْمَتِ حَضْرَتِ اَعْلَىٰ اَز جَاى خُو تَكَان نَمُوخوره.

^۸ دِسْت تُو پِگِ دُشْمَنَاى تُو ره پيدا مُونه،

دِسْتِ رَاسْتِ تُو تَمَامِ كَسَاى رِه كه از تُو بَد مُوبِرِه دَ چَنگ مِيرِه.

^۹ دَ غَيْتِ ظُهُورِ خُو اُونَا رِه رَقْمِ تَنْوَرِ پُرِ اَتِشِ جُورِ مُونى.

خُداوند دَ وِخْتِ قَارِ-و- غَضَبِ خُو اُونَا رِه از بَيْنِ مُوبِرِه و اَتِشِ اُونَا رِه
قُورْتِ مُونه.

^{۱۰} تُو نَسْلِ اَزوَا رِه از رُوى زَمى نَابُودِ مُونى

و اَوْلَادِه اَزوَا رِه از مِينَكْلِ بَنِى اَدَمِ.

^{۱۱} اِگَرچِه اُونَا دَ ضِدِ تُو قَصْدِ هَاى بَدِ مُونه

و نَقْشِه هَاى شَرِيرَانِه مِيكشِه، اُونَا كَامِيَابِ نَمُوشِه؛

^{۱۲} چُونِ تُو اُونَا رِه دُوتَلْجى مُونى؛

تُو قَدِ كَمُونِ خُو رُوى هَاى اَزوَا رِه نِشَانِ مِيگيرى.

^{۱۳} اَى خُداوند، دَ وَسِيْلَه قُورْتِ خُو مُتَعَالِ شُو؛

مُو سُرُودِ مِيخَانى و قُدْرَتِ تُو رِه سِتَايشِ مُونى.

سُرُودِ غَمِ و پِيروِزى

بَلَدِهِ سَرْدِسْتِه خَانِدِه هَا. دَ صَوْتِ «آهُو بَرِه صُبْح» خَانِدِه شُنِه. زُبُورِ
دَاؤُود.

۲۲ آي خُدای مه، آي خُدای مه، چرا مره ايله كدے؟

چرا از نجات ددون مه

و از توره های پرناله-و-فغان مه خود ره دور گرفتے؟

۲ آي خُدای مه، ما د غیتِ روز ناله-و-فرياد مُونم، ولے تُو جواب نَمیدی؟

دَ غیتِ شاو ام مینالم و آرامی ندرم.

۳ ولے تُو مقدس آستی،

آي خُدای كه د تخت شِشته

و بنی اسرائیل تُو ره حمد-و-ثنا موكيه.

۴ بابه كلونای مو دزتو توكل كد؛

أونا توكل كد و تُو اونا ره خلاصی ددی.

۵ اونا پیش ازتو ناله-و-فرياد كد و نجات پیدا كد.

أونا دزتو توكل كد و شرمنده نشد.

۶ ولے ما یگ كرم آستم، نه انسان.

ما ریشخندِ آدما آستم و د وسیله مردم تحقیر-و-توهین موشم.

۷ هرکسی که مَره مینگره، د بَله مه ریشخندی مونه.

اونا لب خوره تُرد مونه و سر خوره شور دده موهیه:

۸”د خداوند توکل کو!

بیل که خداوند اوره خلاصی بدیه.

بیل که اوره نجات بدیه، اگه از شی خوش-و-راضی آسته.“

۹ ای خداوند، تو بودی که مَره از کوره آبه مه برو اوردی

و غیتیکه د شیر آبه خو بودم، دزمه اطمینان ددی.

۱۰ ما از رحم آبه خو دزتو تعلق دشتم

و از کوره آبه مه، تو خدای مه آستی.

۱۱ از مه دور نبش،

چراکه مشکلات-و-سختی نزدیک آسته

و هیچ یار-و-مددگار نییه.

۱۲ نرگاو های کلو دور مَره گرفته،

نرگاو های زورتوی باشان مَره محاصره کده.

۱۳ اونا دان های خوره د بَله مه کته واز کده

مِثْلِ شيرای دَرِنده و غُران.

^{۱۴} ما مِثْلِ آوِ اَلّی لُوو شُدیم

و پگِ اسْتُغونای مه بَنَد بَنَد جدا شُدِه.

دِل مه رِقْمِ مُمِ دَ مَنِه جِسْمِ مه آو شُدِه.

^{۱۵} قُوْتِ مه از دِسْتِ رِفْتِه و رِقْمِ کوزِه گِلی خُشک شُدِه

و زِبُونِ مه دَ کَامِ مه چَسپیدِه.

تُو مَرِه دَ خَاکِ مَرگِ شَنَدِی،

^{۱۶} چُونِ سِگَا دُورِ مَرِه گِرِفْتِه؛

یگِ دَلِ شَریرِ-و-بَدکارِ مَرِه مَحاصِرِه کَدِه؛

دِسْتَا و پَایایِ مَرِه سُلَاخِ کَدِه.

^{۱۷} ما مِیْتَنُمُ کِه پِگِ اسْتُغونای خُو رِه حِسَابِ کُنُم.

اُونَا تُوخِ مُونِه و چِیْمِ خُو رِه دَزْمِه دُوخْتِه.

^{۱۸} اُونَا کَالایِ مَرِه مَنِه خُو تَقْسِیْمِ کَدِه

و دَ بَلِه لِبَاسِ مه پِشکِ اَنَدخْتِه.

^{۱۹} مِگَمِ تُو، اَی خُدَاوند، از مه دُورِ نَبَش!

أَي قُوتِ مَه، بَلَدِه كُومَك مَه عَجَلَه كُؤ!

٢٠ جَان مَرَه اَز دَم شَمشِير خَلَاص كُؤ

و زَنْدَگِي مَرَه اَز چَنْگِ سَگَا.

٢١ مَرَه اَز دَان شِيرَا نِجَاتِ بَدِي

و اَز شَاخَايِ گَاوَايِ وَحْشِي؛

دُعَايِ مَرَه قَبُول كُؤ!

٢٢ مَا نَام تُو رَه دَ بَرَارُون خُو اِعْلَانِ مُونَم

و دَ مِينَكَلِ جَمَاعَتِ تُو، تُو رَه سِتَايشِ مُونَم.

٢٣ أَي كَسَايِ كِه اَز خُدَاوَنَدِ مِيَتْرَسِيدِ، اُو رَه حَمْدِ-و-ثَنَا بُگِيدِ؛

أَي تَمَامِ نَسْلِ يَعْقُوبِ، اُو رَه بَزُرْگِي-و-جَلَالِ بَدِيدِ؛

أَي تَمَامِ نَسْلِ إِسْرَائِيلِ، اَزُو تَرَسِ دَشْتَه بَشِيدِ.

٢٤ چُونِ اُو مُصِيبَتِ آدَمِ مُصِيبَتِ زَدَه رَه خَارِ وَ حَقِيرِ حِسَابِ نَكَدَه

و رُؤِي خُو رَه اَزُو دُورِ نَدَدَه،

بَلَكِه وَخْتِي دَ پِيَشِ اَزُو نَالَه-و-فَرِيَادِ كَدِ اُو گُوشِ گَرِفْتِ.

٢٥ حَمْدِ-و-ثَنَائِي كِه دَ مِينَكَلِ جَمَاعَتِ كُئِه مُوگِيمِ، اَز طَرَفِ اَزْتُو مِيِيَه.

ما نذر های خورده د حضور کسای ادا مؤتم که از تو ترس دره.

^{۲۶} آدمای غریب نان خورده سیر موشه؛

کسای که د طلب خداوند آسته او ره ستایش مونه؛

دل های شمو تا ابد زنده باد!

^{۲۷} تمام گوشه های زمی کارای خداوند ره د یاد خو میره

و سون خداوند تاو موخوره

و تمام طایفه های ملت ها د حضور ازو پرستش مونه،

^{۲۸} چراکه پادشاهی د خداوند تعلق دره

و او د بله ملت ها حکمرانی مونه.

^{۲۹} پگ دولت مندای زمی که از ناز-و-نعمت برخوردار آسته ام او ره سجده

مونه،

تمام کسای که د تی خاک مورده د حضور ازو زانو میزنه؛

هیچ کس نمیتنه که جان خورده زنده نگاه کنه.

^{۳۰} نسل تو دزو خدمت مونه؛

و د نسل های آینده د باره خداوند خبر میدیه.

^{۳۱} اونا مییه و بلده قومی که د آینده تولد موشه عدالت خداوند ره اعلان مونه

و مَوگيه که اُو امي کار ره کده.

خُداوند چوپون مه آسته

زبُورِ داؤود.

۲۳ ^۱ خُداوند چوپون مه آسته؛

دَ هيچ چيز مُحْتَاجِ نَمُوشُم.

^۲ دَ تاله های سرسبز مَره خاو ميديه

و مَره سُونِ آوهای آرام هِدَايَتِ مُونِه.

^۳ اُو جان مَره تازه مُونِه

و بخاطرِ نامِ خُو، مَره دَ راه های راست راهنمائي مُونِه.

^۴ حتّی وَخْتِيکِه از دَرّه تَرِيکِ مَرگ ام تير موشُم،

از هيچ بَدی ترس نَمُوخورُم،

چراکه تُو قد از مه آستی؛

تِياق و سوئِه تُو بَلدِه مه دِلداری ميديه.

^۵ دَ پيشِ رُوی دُشمنای مه بَلدِه مه دِستَرخو آوار مُونی.

مِهْمون نَوَازي کده سر مَره قد روغو چرب مُونی؛

پيله مه لبريز موشه.

يقينا خوبي و رحمت د تمام روزاي زندگي مه قد ازمه قتي مومنه

و ما بلده همیشه د خانه خداوند جای-د-جای موشم.

پادشاه پر جلال

زبور داؤود.

۲۴ زمی و هر چیزی که د منه شی یه از خداوند آسته،

دنيا و باشنده های شی ام؛

۲ چون او بنیاد زمی ره د بله دریاها قرار دد

و او ره د بله آوها استوار کد.

۳ کی میتنه د بله کوه خداوند باله شنه؟

و کی میتنه که د جایگاه مقدس ازو ایسته شنه؟

۴ کسی که دست پاک دشته بشه و دل صاف،

کسی که جان خو ره تسلیم چیزای باطل نکنه و قسم دروغ نخوره.

۵ او از طرف خداوند برکت پیدا مونه؛

از طرف خدای نجات شی د حق ازو عدالت موشه.

۶ امی رقم مردُما دَ طلبِ خُدا اَسته،

دَ طلبِ رُوی از تُو یه، اَی خُدا یِ یعقُوب. سِلاه.

۷ اَی درگه ها، سر خُوره باله کُنید.

اَی دروازه های قَدیمی، واز شُنید

تا پادشاهِ پُر جلالِ داخِل شُنه.

۸ اَی پادشاهِ پُر جلالِ کِی اَسته؟

خُداوندِ قوی و قُدرتمند،

خُداوند که دَ جنگ قُدرتمند اَسته.

۹ اَی درگه ها، سر خُوره باله کُنید.

اَی دروازه های قَدیمی، واز شُنید

تا پادشاهِ پُر جلالِ داخِل شُنه.

۱۰ اَی پادشاهِ پُر جلالِ کِی اَسته؟

خُداوندِ لشکر ها،

اُو پادشاهِ پُر جلالِ اَسته. سِلاه.

دُعا بَلَدِه هِدَايَت و حِفَاظَت

زُبُورِ دَاوُود.

۲۵ آي خُداوند، جان خُو ره دَزْتُو مِيسپارُم.

آي خُداي مه، ما دَزْتُو تَوَكَّل مُوئِم؛

نِيل كه شَرْمِنْدِه شُنْم؛

نِيل كه دُشْمَناي مه دَ بَلِه مه خود ره كُتِه كُتِه كُتِه.

آرِئِ، هر كسي كه اُمِيد شَي دَزْتُو يَه، نِيل كه شَرْمِنْدِه شُنِه؛

بِيل كه كَساي شَرْمِنْدِه شُنِه كه بِي دَلِيل خِيَانَت مُونِه.

آي خُداوند، راه هاي خُو ره دَزْمِه بِنَامَن

و طَرِيق هاي خُو ره دَزْمِه تَعْلِيمِ بَدِي.

مَرِه هِدَايَت كُو تا مُطَابِقِ حَقِيقَتِ تُو رِفْتارِ كُنْم و دَزْمِه تَعْلِيمِ بَدِي،

چراكه تُو خُداي نِجَاتِ مه اَسْتِي؛

اُمِيد مه تمامِ روزِ دَزْتُو يَه.

آي خُداوند، رَحْمَتِ و مُحَبَّتِ خُو ره دَا يادِ خُو بِيَر،

چراكه اُونَا از اَزَلِ بُوْدِه.

۷ گناه های جوانی و خطاهای مَره دَ یاد خُو نیرُو.

مُطابِقِ رَحْمَتِ خُو مَره دَ یاد خُو بَیر،

بخاطرِ خُو بی خُو، آی خُداوند.

۸ خُداوند نیک و عادلِ اَسْتَه؛

امزی خاطر اُو گناهکارا ره دَ راهِ راست هِدایت مُونه.

۹ اُو آدمای فروتن ره سُون عدالت-و-انصاف راهنمایی مُونه

و راه-و-طریق خُو ره دَزوا تعلیم میدیه.

۱۰ پگِ راه های خُداوند رَحْمَت و حق اَسْتَه

بلدِه کسای که عهد و احکامِ ازو ره نگاه مُونه.

۱۱ آی خُداوند، بخاطرِ نام خُو گناه مَره بَبخش،

چراکه گناه مه کتِه یه!

۱۲ کی از خُداوند ترس دَره؟

خُداوند راهی ره دَزو تعلیم میدیه که اُو باید اختیار کُنه.

۱۳ جانِ امزُو آدمِ آسوده موشه،

و نسل شی وارثِ زمی موشه.

۱۴ رازِ خُداوندِ پيشِ كَسایِ اَسْتِه كه از شى ترسِ دَرِه

و اُو عهْدِ خُو ره بَلدِه ازوا معلُومدارِ مُونِه.

۱۵ چِيمايِ مِه هميشه سُونِ خُداوندِ اَسْتِه،

چُون اُو پايایِ مَرِه از دامِ خلاصِ موكُنِه.

۱۶ سُونِ از مِه نظرِ كُو و دَ حَقِ مِه رَحِيمِ بَشِ،

چُون بِي كَسِ و مُصِيبَتِ زَدِه اَسْتُم.

۱۷ پَرِيشانِي هَايِ دِلِ مِه كَلو شُدِه؛

مَرِه از سَخْتِي هَايِ مِه خلاصِ كُو.

۱۸ دَ مُصِيبَتِ و رَنجِ مِه نظرِ كُو

و تَمَامِ گُناهِ هَايِ مَرِه بُبَخَشِ.

۱۹ تُوخِ كُو كه دُشْمَنايِ مِه چِيَقَسِ كَلو يِه

و اُونَا قَدِ نَفَرَتِ بِي اندازِه از مِه بَدِ مَوْبِرِه.

۲۰ جَانِ مَرِه حِفْظِ كُو و مَرِه خِلاصِي بَدِي؛

نِيلِ كه شَرْمِنْدِه شُنْمِ،

چِرَاكِه ما دَزْتُو پِناهِ اُورْدِيمِ.

۲۱ بیل که صداقت و راستی، از مه حِفَاظَت کُنَه،

چراکه اُمید مه دَزْتُو یَه.

۲۲ خُدایا، اِسْرَائیل ره از پگِ مُشکِلَات شی خلاصی بدی.

دُعای مَرَدِ عَادِل

زُبُورِ دَاؤُود.

۲۶ ۱ آی خُداوند، دَ داد مه پَرَس،

چراکه ما دَ صداقت رفتار کدیم

و بَدُونِ دُو- دِل شُدو دَ خُداوند تَوَكَّل کدیم.

۲ خُداوندا، مَرَه اِمْتِحَان کده آزمایش کُو؛

فِکْر و دِل مَرَه پاک کُو،

۳ چراکه رَحْمَت تُو دَ پِیشِ چِیم مه اَسْتَه

و ما دَ مُطَابِقِ حَقِیْقَت تُو رفتار کدیم.

۴ ما قد آدمای بے اَرزِشِ شِشْت- و- بَرخاست نَمُونُم

و قد مَرْدُمِ رِیاکار یِگْجای نَمُوشُم.

۵ ما از جَماعتِ بَدکارا نَفَرَت دَرُم

و قد شریرو نَمِشِیْنِم.

۶ ما دِستای خُو ره دَ نشانی بے گُناهی خُو موشویم

و دَ گِردِ قُربانگاهِ تُو دُور مُوخورُم؛

۷ تا آواز خُو ره بلند کده شُکرگُزاری کُنم

و تمامِ کارای عجیبِ تُو ره اعلان کُنم.

۸ آی خُداوند، ما خانِه ره که جای بُود-و-باش تُو آسته دوست میدنم،

امو جای ره که شِکوه-و-جلال تُو قرار دَره.

۹ جان مَره قد گُناهکارا قتی نَگیر

و نه ام زندگی مَره قد مردُمای خُونریز؛

۱۰ قد کسای که دَ دِستای ازوا نَقشِه شِیرانه آسته

و دِستِ راستِ ازوا پُر از رِشوت.

۱۱ دَ هر حال، ما دَ صداقت رفتار مُونم؛

مَره خلاصی بدی و دَ حق مه رحیم بَش.

۱۲ پای مه دَ جای اوار ایسته یِه؛

ما دَ مینکلِ جماعتِ کُته، خُداوند ره ستایش مُونم.

خُداوند نُور و نِجات مه آسته

از داؤود.

۲۷ خُداوند نُور و نِجات مه آسته، از کی بترسُم؟

خُداوند پناهگاهِ جان مه آسته، از کی ترس دشته بشُم؟

۲ وختی بدکارا د بَله مه مییه که گوشت مره بُخوره،

امو دُشمننا و مُخالِفاي مه میلخشه و موفته.

۳ اگه یگ لشکر د ضِد مه خیمه بزنه،

د دل مه ترس پیدا نمُشه؛

اگه جنگ ام د ضِد مه در بگیره،

باز ام ما مطمئن اَسْتُم.

۴ ما یگ چیز ره از خُداوند طلب کدُم

که د پُشت شی میگردُم:

اوی آسته که د تمام روزای عُمَر خُو

د خانه خُداوند زندگی کُنُم،

تا نُوربندی خُداوند ره توخ کُنُم و د خانه شی تَفکُر کُنُم.

۵ چُون دَ رُوزِ بَلَا-و-مُصِيبَت،

أُو مَرِه دَ پِناهِگَهِ خُو تَاشِه مُونِه؛

أُو مَرِه دَ زِيرِ خِيمِه خُو پُوٹ مُوکَنِه

و دَ بَلِه قَادِه، دَ جَاي بَلِنْد قَرَار مِيدِيِه.

۶ اُوخْتِه سَر مِه دَ بَلِه دُشْمَنَاي چَارْدُور مِه

بَلِنْد مُوَشِه،

و مَا قَد چِيغِ خُوشِي دَ خِيمِه اَزُو قُرْبَانِي هَا تَقْدِيمِ مُونِم

و سَرُودِ خَانْدِه بَلْدِه خُداوند سَاز مِيَزْنِم.

۷ آي خُداوند، آواز مَرِه بَشَنُو، مَا نَالِه-و-فَرِيَادِ مُونِم،

دَ حَقِ مِه رَحِيمِ بَشِ و دُعَايِ مَرِه قَبُولِ كُو.

۸ دِلِ مِه مُوگِيِه كِه رُويِ اَز تُو رِه طَلَبِ كْنِم.

آي خُداوند، مَا رُويِ تُو رِه طَلَبِ مُونِم.

۹ رُويِ خُو رِه اَز مِه تَاشِه نَكُو

و خِدْمَتگَارِ خُو رِه دَ غَيْتِ غَضَبِ خُو اَز حُضُورِ خُو هِي نَكُو.

تُو مَدَدگَارِ مِه بُوْدِي؛

مَرِه رَد نَكُو و ايله نَكُو،

أى خُدای نجات مه.

۱۰ حتی اگه آته و آبه مه مَرِه ايله كُنه،

ولے خُداوند مَرِه قُبُول مُونه.

۱۱ أى خُداوند، راه-و-طریق خُوره دَزمه تعلیم بدی

و بخاطر دُشمنای مه، مَرِه دَ راهِ أوار هِدایت كُو.

۱۲ مَرِه دَ خاستِ مُخالفای مه تسلیم نَكُو،

چراکه شاهدای دروغی دَ ضد مه باله شُده

و از دانِ ازوا ظلم-و-خُشونت باد مُوشه.

۱۳ ما یقین دَرُم که خُوبی خُداوند ره دَ عالم زنده ها مینگرم.

۱۴ چیم دَ راهِ خُداوند بَش،

قوی بَش و بیل که دلِ تُو باجرات بَشه؛

أرے، چیم دَ راهِ خُداوند بَش.

درخاست بلده کومک و شکرگزاری

زبور داؤود.

۲۸ آی خُداوند، دَ پيشِ از تُو ما ناله-و- فریاد مُونم؛

آی قاده-و- پناهگاهِ مه، دَ برابرِ ناله-و- فریاد مه چپِ نبش،

چُون اگه دَ برابرِ ناله-و- فریاد مه چپِ بشی،

ما ام رقمِ کسای موشم که دَ گور موره.

۲ وختیکه دَ پيشِ تُو بلده کومک فریاد مُونم

و دستای خو ره سُون مُقَدَّسْتَرین جای تُو باله مُونم،

آوازِ عذر-و- زاری مَره بشنو.

۳ مَره قد آدمای شریر و بدکار محکوم نکو،

قد کسای که دَ ظاهرِ قد همسایه گون خو از صلح-و- صفا توره مَوگيه،

لیکن دَ دلِ شی بدی آسته.

۴ اونا ره دَ مطابقِ اعمالِ ازوا

و دَ مطابقِ اعمالِ شیطانی شی جزا بدی؛

اونا ره دَ مطابقِ کارای دستِ ازوا جزا بدی

و چیزی ره که حقدار شی آسته دَ بله ازوا بیرو.

۵ ازی که اونا د کارای خداوند

و د عمل دست ازو توجه نمونه،

خداوند اونا ره تباه مونه

و دیگه اونا ره آباد نموکنه.

۶ حمد-و- ثنا د خداوند،

چراکه او آواز عذر-و- زاری مره شنیده.

۷ خداوند قوت و سپر مه آسته؛

دل مه دزو توکل دره و او دز مه کومک کده؛

امزی خاطر، دل مه کلو خوشحال آسته

و ما قد سرود خو او ره شکر-و- سپاس موگیم.

۸ خداوند قوت قوم خو آسته

و قلعه نجات بلده پادشاه مسح شده خو.

۹ ای خداوند، قوم خو ره نجات بدی و د میراث خو برکت عطا کو؛

چوپون ازوا بش و تا ابد اونا ره د بغل خو بگیر.

دَ وَصْفِ خُداوند

زُبُورِ داؤود

۲۹ آی مَوْجُودَاتِ آسمانی، دَ خُداوند نِسَبَتِ بَدید،

جلال و قُوتِ ره دَ خُداوند نِسَبَتِ بَدید.

۲ جلالی ره که لایقِ نامِ خُداوند آسته دَز شی بَدید،

خُداوند ره دَ مُطابِقِ شِکوهِ قُدُوسِیَتِ شی پَرستش کُنید!

۳ آوازِ خُداوند دَ بِلِه آو ها آسته؛

خُداي پُر جلالِ کُرگردِراغِ مُونه،

حُضُورِ خُداوند دَ بِلِه آو های کَلو و جُودِ دَرِه.

۴ آوازِ خُداوند پُر قُدُرتِ آسته؛

آوازِ خُداوند پُر از شِکوه-و- جلالِ آسته.

۵ آوازِ خُداوند دِرِخْتونِ سَرِو ره مَیدِه مُونه،

اَرِی، خُداوند دِرِخْتونِ سَرِو لِبَنانِ ره مَیدِه مُونه.

۶ آو کوه های لِبَنانِ ره رِقْمِ گوسَلِه

و سِیرِیونِ ره مِثْلِ جَوْنِه گاوِ وَحْشی دَ قِرْتِکِ-و- خِیزِکِ مِیرِه.

٧ آوازِ خُداوندِ اَلَنگه های آتِشِ ره دَ وِجُودِ میره.

٨ آوازِ خُداوندِ دَشتِ ره دَ لَرزه میره،

خُداوندِ دَشتِ قَادِشِ ره می لَرزَنه.

٩ آوازِ خُداوندِ دِرِختونِ بَلُوطِ ره دَ لَرزه میره

و دِرِختونِ جَنگِله ره لُجِ مُونه.

دَ جایگاهِ شی پَگِ مُوگیه: ”جَلالِ دَ خُداوند!“

١٠ خُداوندِ دَ بِلِه آوهای طوفانی حُکمرانی کد،

خُداوندِ بَحِیثِ پادشاهِ دَ بِلِه تَختِ شِشته، تا اَبَدُالْاَبادِ حُکمرانی مُونه.

١١ خُداوندِ دَ قَوْمِ خُو قُوْتِ مُوْبَخْشه

خُداوندِ قَوْمِ خُو ره قَدِ صُلْحِ-و- سَلامتی بَرکتِ نَصیبِ مُونه.

دُعای شکرگزاری

زُبُورِ دَاوُودِ، سَرُودِ بَلَدِه وَقفِ خانِه خُدا.

٣٠ آیِ خُداوندِ، تُو ره سِتایشِ مُونم،

چراکه تُو مَره از چُقُوریِ باله بَر کدی

و نَه ایشتی که دُشمنایِ مه دَ بِلِه مه خوشی کُنه.

۲ آی خُداوند، خُدای مه، دَ پِیش تُو ناله-و- فریاد کُدم
و تُو مَره شفا ددی.

۳ آی خُداوند، تُو جان مَره از عالم مُردا بُرو اُوردی
و مَره از مینکلِ کسای که دَ گور موره، زنده نِگاه کدی.

۴ بَلده خُداوند سرُود بِخانید، آی مومنین شی؛

و نامِ مُقدّسِ ازو ره ستایش کُنید.

۵ چراکه غَضَبِ ازو یگ لحظه اُسته،

ولِے لُطفِ ازو یگ عُمَر.

اِمکان دَره که یگ شاو پگ شی دَ چخرا تیر شنه،

لیکن صبا حگاه خوشحالی پس مییه.

۶ و ما دَ اَسودگی خُو کُفتُم:

”ما هرگز تکان نَمُوخوَرُم.“

۷ آی خُداوند، دَ وَسِیلَه لُطفِ خُو،

کوهی ره که قُوَت مه بُود اُستوار-و- محکم کدُدی،

لیکن وختیکه رُوی خُو ره از مه تاشه کدی،

ما وَحَشَت زَدَه شُدْم.

^۸ اَي خُداوند، ما تُو ره كُوي مُونم؛

يا مولا، دَ پيشِ از تُو عُدِر-و-زاري كده مُوگيم:

^۹ ”دَ مَرگِ از مه چي فايده آسته،

اگه ما دَ گور بورم؟

آيا خاك تُو ره ستايش مُوكنه؟

آيا خاك از وفاداري تُو توره مُوگيه؟

^{۱۰} خُداوند، بِشَنو و دَ حق مه رحيم بش.

اَي خُداوند، مَدَدگار مه بش.“

^{۱۱} تُو ماتم مَره دَ رَقص-و-بازي تَبديل كدي؛

تُو پلاس ره از جان مه بُر كدي

و مَره قد خوشي پوشندي،

^{۱۲} تا تمامِ دل-و-جان مه بَلده تُو سرودِ ستايشِ بَخانه و چُپ نَشينه.

اَي خُداوند، خُداي مه، ما تا اَبَد تُو ره شُكر-و-سپاس مُوگيم.

دُعا بَلَدِه خِلاصِي اَز دِسْتِ دُشْمِنَا
بَلَدِه سَرِدِسْتِه خَانِنْدِه هَا. زِيُورِ دَاوُودِ.

۳۱ آي خُداوند، ما دَزْتُو پِناهِ مِيرُم،

هَرگِز نَيْلِ كِه شَرْمِنْدِه شُنْم؛

بِخاطِرِ عِدالْتِ خُو مَرِه خِلاصِي بَدِي.

۲گوشِ خُو رِه سُونِ اَزْمِه بَگِير

و مَرِه دَ زُودِي خِلاصِي بَدِي.

بَلَدِه مِه قَادِه مَحْكَمِ بَش

و قَلْعِه مُسْتَحْكَمِ، تا مَرِه نِجَاتِ بَدِي.

۳واقِعاً كِه تُو قَادِه مِه و قَلْعِه مِه اَسْتِي،

پَس بِخاطِرِ نَامِ خُو مَرِه هِدَايْتِ و رَهْبِرِي كُو.

۴مَرِه اَز دَامِي كِه بَلَدِه مِه ايشْتِه شُدِه، خِلاصِ كُو،

چِرَاكِه تُو پِناهِگَاهِ مِه اَسْتِي.

۵ما رُوحِ خُو رِه دَ دِسْتِ اَزْتُو مِيسپارُم؛

آي خُداوند، خُدايِ حَقِ، تُو مَرِه بَازخِرِيدِ كَدِي.

٦ ما از كسای كه د بُت های بے آرزش وابسته یه، بد موبرم؛

ولے ما د خُداوند تَوَكَّل دَرُم.

٧ ما بخاطرِ رَحمت تُو خوشی و خوشحالی مُونم،

چراكه تُو سختی-و-مُصِیبت مره دیدے،

و د فِكرِ پریشانی های جان مه آستی؛

٨ تُو مره د دِسْت دُشمو تسلیم نكدے،

بلكه پایای مره د جای پراخ قرار ددی.

٩ آی خُداوند، د بَله مه رَحْم كُو،

چراكه ما بیچاره آسْتُم؛

چیمای مه از غَم-و-غُصّه خیره شُدے،

و جان و جِسْم مه پڑمُردے.

١٠ زندگی مه د غَم تیر شُد

و سال های عُمَر مه د آه-و-نالہ؛

بخاطرِ گُناه مه قُوت مه از دِسْت رفته

و استغونای مه پوسیده شُدے.

۱۱ ما دَ پيشِ تمامِ دُشمنایِ خُو ريشخند شُدیم،

دَ پيشِ همسایه‌گونِ خُو از حدِ کَلو.

ما بَلدِه آشنا هایِ خُو مایه وَحَشَت شُدیم؛

هر کسی که مَرِه دَ بُرو مینگره، از مه دُور دُوتا مُونه.

۱۲ ما رِقْمِ مُرده اَلّی از یادِ مُردم رفتیم

و مِثَلِ کوزه میده جور شُدیم.

۱۳ ما شُکِ شُکِ غَدْرِ کسا ره مِيشنُوم

و ترس-و-وَحَشَتِ دَ هر طرف اَسْتِه؛

چُون اُونَا یِگجایِ دَ ضِدِ مه نَقشه مِیکشه

و دَ قَصِدِ گِرِفْتونِ جانِ مه تَوَطیه مُوکنه.

۱۴ ولِیِ ما دَزتُو تَوَکَلِ مُونم، اَیِ خُداوند

و مُوگِیم: ”تُو خُدایِ مه اَسْتی.“

۱۵ سَرنَوشَتِ زِندگیِ مه دَ دِستِ ازتُو یِه،

مَرِه از چِنگِ دُشمنایِ مه

و کسایِ که مَرِه آزار-و-اَدِیتِ مُونه، خِلاصِ کُو.

۱۶ بیل که رُوی تُو د بِلِه خِدْمَتگار تُو روشنی کُنِه؛

بخاطرِ رَحْمَت خُو مَرِه نِجاتِ بَدی.

۱۷ آی خُداوند، نِیل که شَرْمِنْدِه شُنْم،

چراکه ما تُو ره بَلْدِه کُومک کُوی مُونْم؛

بیل که شَرِیرو شَرْمِنْدِه شُنِه

و دَ عَالِمِ مُردا رِفْتِه چُپ شُنِه.

۱۸ بیل که لب های دروغگوی بَنَد شُنِه،

که مَغْرُورانه دَ ضِدِ آدَمایِ عَادِل

قَد کِبَر و تُوهِینِ توره مُوگیه.

۱۹ آه، چِیقَس پَرِیمو آسْتِه خُوبی های تُو

که تُو بَلْدِه کَسایِ نِگاهِ کَدِی که از تُو ترسِ دَرِه،

و تُو اُونَا ره دَ پِیشِ چِیمِ بَنیِ آدَم

نَصِیبِ کَسایِ مُونی که دَزتُو پِناهِ مِیگِیره.

۲۰ تُو اُونَا ره دَ پِناهِ حُضُورِ خُو

از تُو طِیبه های اِنسانِ تاشه مُونی؛

و اونا ره از کشمکشِ زبونای مردُم

دَ خیمه خو پناه میدی.

^{۲۱} حمد-و- ثنا دَ خداوند،

که رحمت خو ره بطورِ حیرت‌آور دَز مه نشو دَد

دَ غیتی که ما مثلِ یگِ شارِ محاصِرِه-شده بُدُم.

^{۲۲} ما دَ وختِ وِرخطایی خو گُفتم:

”ما از نظر تو اُفتدیم!“

لیکن تو آوازِ عذر-و- زاری مره شنیدی

وختیکه ما دَ پیش تو ناله-و- فریاد کدُم.

^{۲۳} آی تمام مومنینِ خداوند،

او ره دوست بدید.

خداوند از آدمای وفادارِ حفاظتِ مونه،

لیکن مردُمای کبری-و- مغرور ره کَلو جزا میدیه.

^{۲۴} آی پگِ کسای که چیم دَ راهِ خداوند اَسْتید،

قوی بشید و دل شمو باجراتِ بشه.

اعترافِ گناه و طلبِ بخشش

قصیده داؤود.

۳۲ نیک د بختِ کسی که خطای شی بخشیده شد

و گناهِ شی پوشنده.

۲ نیک د بختِ کسی که خداوند گناه ازو ره د حساب شی نمیره

و د روح ازو حيله-و-مکر نبشه.

۳ وختیکه ما د باره گناه خو چپ شِشتم،

استغونای مه پوشیده شد

از آه-و-نالیه که تمام روز موكدم.

۴ چون دست تو شاو و روز د بله مه گرنگی موكد؛

تری-و-تازگی مه د خشکی تايستو تبدیل شد. سلاه.

۵ اوخته ما گناه خو ره د پیش تو اقرار کدم

و جرم خو ره تاشه نکدم؛

گفتم: "ما خطاهای خو ره د پیش خداوند اعتراف مونم،"

و تو جرم گناه مره بخشیدی.

٦ پس بیل که هر بنده مومن تُو

دَ حالیکه تُو میسر آستی، دَ پیش تُو دُعا کُنه؛

اوخته اگه آوهای کلو ام سیل کُنه، دزو نمیرسه.

٧ تُو پناهگاه مه آستی؛

تُو مره از سختی-و-مشکلات نگاه موکنی

و سرودهای نجات ره دَ چاردور مه قرار میدی.

٨ خداوند موگیه: ”ما تُو ره هدایت مونم،

و راه-و-طریقی ره دز تُو تعلیم میدم که باید بوری؛

دَ حالیکه چیمای مه دَ بله تُو آسته، دز تُو مشوره میدیم.

٩ رقم آسپ یا قاطر آلی نادو نبش،

که فقط دَ وسیله نُخته و لغام رام مُشه،

دَ غیر ازو، نزدیک تُو نمیهه.“

١٠ رنج-و-عذاب آدم شریر کلو آسته،

لیکن رحمت دَ چاردور کسی آسته

که دَ خداوند توکل دره.

۱۱ آی آدماى عادِل، دَ حُضُورِ خُداوندِ خوشِ بَشِيدِ و خوشحالى كُنِيد؛

آى آدماى دِلِ راست، آوازِ خوشى بُر كُنِيد.

دَ سَتايشِ خُداوند، خالِقِ آسمو و زمى

۳۳ آی آدماى عادِل، بَلدِه خُداوندِ آوازِ خوشى بُر كُنِيد،

چراکه سَتايشِ خُداوند دَ آدماى نيكِ مِيزِبِه.

۲ خُداوند ره قَدِ بَرِيطِ سَتايشِ كُنِيد

و قَدِ بَرِيطِ دِه-تارِ بَلدِه شى سازِ بَزَنِيد.

۳ بَلدِه ازو سَرُودِ نوِ بَخانِيد؛

دُرُست سازِ بَزَنِيد، قَدِ آوازِ بَلند.

۴ چراکه كلامِ خُداوندِ راستِ آسته

و تمامِ كاراى ازو دَ وفادارى انجام دده مُوشه.

۵ اُو عدالت و اِنصاف ره دوست دَره؛

تمامِ زمى پُر از رَحمتِ خُداوندِ آسته.

۶ دَ وَسِيلِه كلامِ خُداوندِ آسمونا جور شُد

و تَوَسُطِ نَفَسِ دانِ ازو تمامِ لَشكرِ آسمونا.

۷ او آو های دریا ره د یگ مَحَوِطَه جم مُونه
و آوهای غَوُج ره د خزانَه ها دَخیره مُونه.
۸ بیل که تمام مَوْجُوداتِ زمی از خُداوند بترسه،
پگ باشنده های دُنیا دَزُو اِحْتِرام دَشته بَشه،
۹ چراکه او توره کُفت و دُنیا د وِجُود اَمَد؛
او حُکم کد و زمی اُسْتوار شُد.
۱۰ خُداوند مَشوَرَه مِلَّت ها ره ناقص مُونه؛
و نَقشه های قَوْم ها ره باطل.
۱۱ لیکن مَشوَرَه خُداوند تا اَبَد اُسْتوار اَسْتَه،
و نِیْت های دِل شی د تمام نسل ها.
۱۲ نیک د بَخْتِ مِلَّتی که خُداوند، خُدای ازوا اَسْتَه،
نیک د بَخْتِ قَوْمی که خُداوند اُونا ره بَحِیْثِ مِیراثِ خُو اِنْتِخاب کده.
۱۳ خُداوند از آسمو توخ مُونه
و تمام بَنی آدم ره مینگره؛
۱۴ او از جای بُود-و-باش خُو

تمام باشنده های زمی ره توخ مونه،

^{۱۵} امو که دل های پگ ازوا ره شکل دده

و پگ اعمال ازوا ره پی موبره.

^{۱۶} یگ پادشاه بخاطر کلو بودون لشکر خو نجات پیدا نمونه

و یگ مبارز ام بخاطر قوت کلوی خو خلاصی پیدا نموکنه؛

^{۱۷} امید کدو د اسپ جنگی بلده پیروزی بے فایده آسته،

چون قد قوت کلون خو او نمیتنه که کس ره نجات بدیه؛

^{۱۸} یقیناً چیم خداوند د بله کسای آسته که ازو ترس دره،

د بله کسای که امید شی د رحمت ازو یه،

^{۱۹} تا جان ازوا ره از مرگ خلاصی بدیه

و اونا ره د غیت قحطی زنده نگاه کنه.

^{۲۰} جان مو چیم د راه خداوند آسته؛

او مددگار و سپر مو آسته.

^{۲۱} امزی خاطر دل مو د حضور ازو خوشی مونه،

و مو د نام مقدس ازو توکل دری.

۲۲ خُداوند، بیل که رَحمت تُو دَ بِلَه مو بَشَه،

امو رقم که اُمید مو دَزتُو یَه.

دَ وَصِفِ خُوبِی خُداوند

زُبُورِ داؤود. از وختی که او خود ره دَ حُضُورِ اَبِیْمَلِکِ دِیونَه اَندخت
و اَبِیْمَلِکِ او ره از پِیش خُو هِی کد و او رفت.

۳۴ خُداوند ره دَ هر زمان سِتایش مُونم؛

حمد-و- ثنای ازو همیشه دَ زبون مه یَه.

۲ جان مه دَ خُداوند اِفْتخار مُونه؛

بیل که آدمای مُسکین بَشَنوه و خوشی کُنه.

۳ بزرگی خُداوند ره قد ازمه اِعلان کُنید

و بیید که نام ازو ره یگجای سِتایش کنی.

۴ ما خُداوند ره طلب کُدم و او دُعای مَره قَبُول کد

و مَره از تمام ترس های مه خلاص کد.

۵ اونا سُون ازو توخ کد و چیمای ازوا روشو شد

و رُوی های ازوا شرمنده نشد.

۶ امی مُسکین ناله-و- فریاد کد و خُداوند آواز شی ره شنید

و اُو ره از تمام مُشکلات-و- سختی شی نجات دد.

۷ ملایکه خُداوند دَ گردِ کسای خیمه میزنه که از خُداوند ترس دَره،

و اونا ره خلاصی میدیه.

۸ آزمایش کُنید و بنگرید که خُداوند نیکو آسته؛

نیک دَ بختِ کسی که دزو پناه موبره.

۹ آی مُقدَّسین خُداوند، ازو بترسید،

چون کسای که ازو ترس دَره دَ هیچ چیز مُحتاج نموشه.

۱۰ حتی شیرای غران مُحتاج و گُشنه موشه،

لیکن کسای که دَ طلب خُداوند آسته، هیچ چیزِ خوب کمبود ندره.

۱۱ آی بچکیچا، بیید و دزمه گوش بدید

تا ما دزشمو ترسِ خُدا ره تعلیم بدم.

۱۲ کی دَ مینکل شمو آرزوی زندگی دَره

و خوشدارِ روزای کلونِ زندگی آسته تا از خوبی برخوردار شنه؟

۱۳ اُو باید زبون خُو ره از بدی نگاه کنه

و اَبای خُورِه از گُفتونِ توره پُرفریب؛

^{۱۴} از بَدی دُوری کُنه و نیکی کُنه،

دَ طلبِ صلحِ بَشه و پُشت شی بگرده.

^{۱۵} چیمای خُداوند دَ بِلِه آدمای عادلِ آسته

و گوشای شی سُون ناله-و- فریادِ ازوا.

^{۱۶} رُوی خُداوند دَ ضِدِ آدمای بدکارِ آسته

تا یاد-و- بُودِ ازوا ره از رُوی زمی ریشه کَن کُنه.

^{۱۷} وختیکه آدمای عادلِ ناله-و- فریادِ مُونه،

خُداوند آوازِ ازوا ره میسنوه

و اونا ره از تمامِ مُشکلات-و- سختی های ازوا خلاصِ مُونه.

^{۱۸} خُداوند نزدیکِ آدمای دلِ میدِه یه

و کسای ره که روحاً ضربه خورده، نجاتِ میدِه.

^{۱۹} رنج-و- مُصیبتِ آدمِ عادلِ کَلو آسته،

لیکن خُداوند اُو ره از پگ شی خلاصی میدِه.

^{۲۰} اُو پگِ استغونای شی ره حفظِ مُونه

که حتی یکی ازوا ام میده نمُوشه.

^{۲۱} آدم شریر ره شرارت نابود مونه

و کسای که از آدم عادل بد بُبره، محکوم مُوشه.

^{۲۲} خداوند جانِ خدمتگرای خو ره بازخريد مونه؛

و هیچ کدم امزو کسا که دزو پناه ميگيره، محکوم نمُوشه.

طلبِ کومک از خداوند دِ خِلافِ دشمنان

زبُور داؤود.

^{۳۵} آی خداوند، قد کسای مُخالفت کُو که قد ازمه مُخالفت مونه

و قد کسای جنگ کُو که قد ازمه جنگ مُوکنه.

^۲ سپرِ کُته و سپرِ ریزه ره بگير

و د کومک مه باله شو.

^۳ نیزه و تور خو ره بر کُو

و د دم روی کسای که مره دُمبال مونه ایسته شو؛

د جان مه بگی: ”نجات بدهنده تُو ما اَسْتُم.“

^۴ کسای که قصد گرفتونِ جان مره دره،

بیل که شرمنده و رسوا شنه؛

کسای که دَ ضِدِ مه توطیه مونه،

بیل که پس بگرده و خجل-و- سرخم شنه.

^۵ بیل که اونا رقمِ کاه دَ دَمِ باد بشه

و ملایکه خداوند اونا ره هی کُنه.

^۶ بیل که راهِ ازوا تریک و لَخَشَنَدِک بشه

و ملایکه خداوند اونا ره دُمبال کُنه،

^۷ چراکه اونا بدونِ دلیل دَ سرِ راهِ مه دام ره دَ مَنِه چاه تاشه کد؛

اونا بدونِ سَبَبِ بَلَدِه گِرِفَتونِ جان مه چاه کُند.

^۸ بیل که تباهی بے خبر دَ بَلِه ازوا بییه

و اونا دَ دامی که بَلَدِه ازمه تاشه کده، گِرِفَتار شنه؛

بیل که اونا دَ چنگِ تباهی اُفتده نابود شنه.

^۹ اوخته جان مه دَ حُضُورِ خداوند خوشی مونه

و بَلَدِه نجات از جانبِ ازو خوشحال موشه.

^{۱۰} تمام استغونای مه موگیه:

”آی خُداوند، کی رِقْمِ از تُو اُسْتَه؟“

تُو آدَمِ مَظْلُومِ رِه از دِسْتِ کَسایِ خِلاصِ مُونی که ازُو کَدِه زور تُو یَه،

و آدَمِ مُسکینِ و بیچاره رِه از دِسْتِ کَسایِ که اُو رِه غارَتِ مُونَه.“

^{۱۱} شاهِدایِ کینَه تُو ز بالَه مُوشَه

و از مَه چِیزایِ رِه پُرسانِ مُونَه که ما خِبر نَدَرُم.

^{۱۲} اونا جِوابِ نِیکی مَرَه قَد بَدی مِیدیه

و جان مَرَه نَومِید- و- دَر مَندَه مُونَه.

^{۱۳} لیکن و خِتیکه اونا نَاجور مُوشد،

ما پِلاس مُو پُوشِیدُم؛

ما جان خُو رِه قَد روزه گِرفتو رَنج مِیددُم.

و غِیْتیکَه دُعایِ مَه بَے جِوابِ پَس مِیمَد،

^{۱۴} ما ماتَم کَدِه مورَفْتُم،

رِقمی که مُوگُفتی بَلدِه دوستِ یا بَرار خُو ماتَم مُوکنُم؛

و مِثَلِ کَسی که بَلدِه آبه خُو سوگواری مُونَه، از شِدَّتِ غَمِ خَمِ مُوخوردُم.

^{۱۵} لیکن و خِتیکه ما اُفتدُم،

اونا خوشحالی كده دَ گرد مه جم شد،

امو آدمای بے پاس دَ بِلَه مه جم شد

كسای كه بَلَدَه مه ناشنخته بود، بدون دَمراسی مره تکه-و-پاره كد.

^{۱۶} اونا مثلِ آدمای بے وقار كه دَ مهمانی ها ریشخندی موكنه،

دَ بِلَه مه دندوخیی كد.

^{۱۷} یا مولا، تا چی وخت ای حالت ره توخ مونی؟

جان مره از شرِ ازوا خلاص كو

و زندگی مره از چنگِ شیرای غران.

^{۱۸} اوخته ما تو ره دَ مینکلِ جماعتِ كته شكر-و-سپاس مونم

و دَ بینِ مردمِ كلو حمد-و-ثنای تو ره موكیم.

^{۱۹} نیل كه دشمنای خاین مه دَ بِلَه مه خوشی كنه

و كسای كه بے دلیل از مه بد موبره، دَ بِلَه مه چشمك بزنه،

^{۲۰} چراكه اونا از صلح-و-صفا توره نموگیه،

بلكه دَ ضدِ كسای كه دَ زمی آرام آسته،

توره های پُر از حيله-و-مكر میسنجه.

۲۱ اُونَا دَان خُو رِه دَ ضِدِ مِه كُتِه وَاَز كَدِه مُوگِيه:

”هَه هَه! چِيْمَاي مَو دِيْدِه.“

۲۲ اَي خُداوَنْد، تُو كَارِ اَزوَا رِه دِيْدِي،

چُپ نَشِي!

يَا مَوْلَا، اَز مِه دُور نَبَش!

۲۳ وَرْخِي وَ دَ دِفَاعِ مِه بَالِه شُو،

اَي خُداوَنْد، خُداي مِه، دَ دَادِ مِه بَرَس!

۲۴ اَي خُداوَنْد، خُداي مِه، دَ مُطَابِقِ عَدَالْتِ خُو مَرِه دَ حَقِ مِه بَرَسَنْ.

وَ نَيْلِ كِه اُونَا دَ بَلِه مِه خُوشِي كُنِه.

۲۵ نَيْلِ كِه اُونَا دَ دِلِ خُو بُگِيه: ”اَيْنِه، مَو دَ آرزوِي خُو رَسِيْدِي!“

نَيْلِ كِه بُگِيه: ”مَو اُو رِه قُورْتِ كَدِي!“

۲۶ كَسَاي كِه بَخَاطِرِ بَلَا-وَ-مُصِيْبِتِ مِه خُوشِي مُونِه،

بِيْلِ كِه پَگِ اَزوَا شَرْمِنْدِه وَ خَجَلِ شُنِه؛

كَسَاي كِه خُودِ رِه دَ بَلِه مِه كُتِه كُتِه مُونِه،

بِيْلِ كِه قَدِ شَرْمِ وَ رَسُوَايِي پُوشَنْدِه شُنِه.

۲۷ کسای که د آرزوی عادلِ حسابِ شُدون مه آسته،

بیل که آوازِ خوشی بُر کُنه و خوشحال بَشه،

و دایم بُگیه: ”خداوند بزرگ آسته

که از سلامتی خِدمتگار خُو خوشحال موشه.“

۲۸ اوخته زیون مه عدالت تُو ره بیان مونه

و حمد-و-ثنای تُو ره تمام روز مَوگیه.

راهِ بدکارا و فیض-و-رَحمتِ خُدا

بلده سردسته خاندنه ها. زیورِ داؤود خِدمتگار خُداوند.

۳۶ ۱ خطای آدمِ شریر از مغزِ دلِ ازو بے داد مونه؛

ترسِ خُدا د پیشِ چیمای ازو نییه.

۲ چون او خود ره د نظر خُو تعریف-و-توصیف مونه،

د اندازه که گناهِ شی بلده ازو معلوم نموشه تا از شی بد بُره.

۳ تورای دانِ ازو شرارت و حيله-و-مکر آسته؛

او کارِ عاقلانه و انجامِ دونِ کارِ نیک ره ایله کده.

۴ او د جاگه خُو نقشه های بد میکشه؛

و راهی ره پیش گِرِفْتِه که خُوب نِییه.

أو از شرارت بد نمُوبره.

^۵ آی خُداوند، رَحمت تُو تا آسمونا مِیرسه

و وفاداری تُو تا آوُر ها.

^۶ عدالت تُو رقم کوه های قیل آسته

و قضاوت تُو مثل غُوجی های کُته.

آی خُداوند، تُو انسان و حیوان ره د پناه خُو نگاه مونی.

^۷ آی خُدا، رَحمت تُو چِیقَس با آرزش آسته.

بَنی آدم د زیر سایه بال های تُو پناه مِگیره؛

^۸ از نِعمتِ پَریمونِ خانِه تُو سیر موشه

و تُو از دریای خوشی های خُو دزوا وُچیدلجی مونی.

^۹ چُون چشمه حیات د پیش از تُو یه

و د وسیله نُور از تُو مو نُور حیات ره مینگری.

^{۱۰} رَحمت خُو ره بلده کسای که تُو ره مینخشه اِدامه بدی

و عدالت خُو ره بلده کسای که دل راست آسته.

^{۱۱} نَيْلَ كِه پاي آدماي كِبري-و-مغرور مَره لَغه كُنه

يا دِسْتِ آدماي شَرير مَره هِي كُنه.

^{۱۲} اونه، آدماي شَرير-و-بَدكار اُفتَدَه!

اونا تاه اَندخته شُدَه و توانايي باله شُدو ره نَدَره.

سرنوشتِ آدماي شَرير و آدماي نيك

زُبورِ داؤود.

^{۳۷} ^۱ بخاطرِ آدماي شَرير خود ره رنجور نَكُو

و حَسَدِ بَدكارا ره نَخور،

^۲ چراكه اونا دَ زُودي رقمِ علفِ پَژمُرده مُوشه

و مِثَلِ گِياهِ سَوز، خُشك.

^۳ دَ خُداوند تَوَكَّل كُو و نيكِي كُو؛

دَ سَرزَمين خُو جاي-دَ-جاي شُو و وفاداري ره نِگاه كُو.

^۴ اوخته از حُضُورِ خُداوند لِدَتِ مُوبري،

و اُو آرزو هاي دِل تُو ره دَزتُو مِيدِه.

^۵ راه-و-طريق خُو ره دَ خُداوند تَسليم كده

دَزُو تَوَكَّلْ كُو و اُو دِسْت دَ كَار مُوشِه.

^۶ اُو عِدَالْت تُو رِه مِثْلِ رُوشَنِي صُبْحِ بَرْمَلَا مُونِه

و حَق بُودون تُو رِه رَقْمِ آفَتُو چَاشْتِ اَلِي.

^۷ دَ حُضُورِ خُداوند چُپ-و-آرامِ بَش

و قَد صَبَر-و-حَوَصِلِه اِنْتِظَارِ شِي رِه بَكَش.

بِخَاطِرِ كَسِي كِه دَ رَاه-و-طَرِيقِ خُو كَامِيَابِ اَسْتِه،

و نَقْشِه هَاي شَرِيرَانِه خُو رِه عَمَلِي مُونِه، رَنْجُورِ نَشُو.

^۸ اَز قَارِ دُورِي كُو و غَضَبِ رِه اِيلِه بَدِي.

خود رِه رَنْجُورِ نَكُو،

چِرَاكِه سُونِ شَرَارَتِ مُوبَرِه.

^۹ چُونِ مَرْدُمَايِ بَدِكَارِ نَابُودِ مُوشِه،

لِيكِنِ كَسَايِ كِه دَ اُمِيدِ خُداوندِ اَسْتِه، وَاِرِثِ زَمِي مُوشِه.

^{۱۰} بَعْدِ اَز يَكِ زَمَانِ كُوتَاه، اَدَمِ شَرِيرِ دِيگِه وَجُودِ نَمِيدَشْتِه بَشِه؛

و هَرِچِيَقَسِ كِه اُو رِه بِيَالِي، پِيدَا نَمُوشِه.

^{۱۱} مِگَمِ اَدَمَايِ حَلِيمِ وَاِرِثِ زَمِي مُوشِه،

و از پَرِمونى صلح-و-سلامتى لذت مۇبره.

^{۱۲} آدم شَرير دَ ضِدِ اَدَمِ عَادِلِ تَوَطِيه مُونه

و دَ بَلِه شى دَندوخيى موكُنه؛

^{۱۳} ليكن خُداوند دَ بَلِه اَدَمِ شَرير خنده مُونه،

چُون اُو مِينگره كه روزِ بازخاستِ اَزُو ميبه.

^{۱۴} آدماى شَرير شمشير ره ميكشه

و گمو ره خَم ميبه،

تا مردُمای غريب و مُحْتَاج ره تاه پورته كُنه

و آدماى ره كه دَ راهِ راست موره، دَ قتل بَرَسنه.

^{۱۵} ليكن شمشيراي ازوا دَ دِلِ خودون شى دَر ميبه

و گموناي ازوا میده موشه.

^{۱۶} دارايى كم يگ اَدَمِ عَادِلِ بَهتر اَسته

از مال-و-دولتِ پگِ شَريرو.

^{۱۷} چُون بازوى آدماى شَرير میده موشه،

ليكن خُداوند پُشتِيوانِ آدماى عَادِلِ اَسته.

۱۸ خُداوند از روزای آدمای عادلِ باخبر آسته

و میراثِ ازوا ابدی آسته.

۱۹ اونا دَ زمانِ بلا- و- مُصِیبتِ شرمنده نمُشه؛

و دَ روزای قحطی خوراکِ پریمو دَره،

۲۰ لیکن آدمای شریر نابُود مُشه،

و دُشمنای خُداوند رقمِ نوربندی علفچرها زودگذر آسته که از بین موره،

اونا مثلِ دُودِ اَلّی گُم مُشه.

۲۱ آدمِ شریر قرضِ میگیره و پس نمیدیه،

لیکن آدمِ عادلِ سخی آسته و بَخشِش کده موره،

۲۲ کسای که از خُداوند بَرکت پیدا مُونه، وارثِ زمی مُشه،

ولے کسای ره که خُداوند نالتِ مُونه، اونا نابُود مُشه.

۲۳ اگه خُداوند از راه- و- طریقِ یگ آدم خوش بشه،

قَدَمِ های ازو ره مُستحکم- و- اُستوار مُونه؛

۲۴ هرچیقَس که او بوفته، سرنگون نمُشه،

چراکه خُداوند دِستِ ازو ره میگیره.

۲۵ ما جوان بُودُم و آلی پیر اَسْتُم

و ما هرگز نَدیدیم که آدمِ عَادِلِ پُرْمُشْت شُدِه بَشِه

و اولادای شی نان گدایی کده بَشِه.

۲۶ او همیشه سخاوتمند اَسْتِه و قرض میدیه؛

و اولادای ازو مایه بَرکت اَسْتِه.

۲۷ از بدی دُور شو و نیکی کُو؛

اوخته تا اَبَد باقی مومنی،

۲۸ چراکه خُداوند اِنصاف ره دوست دَرِه

و مومنین خُو ره ایله نَمیدیه.

اونا تا اَبَد محفُوظ اَسْتِه،

لیکن نسلِ آدمای شَریر قَطع موشه.

۲۹ آدمای عَادِلِ وارِثِ زمی موشه

و تا اَبَد دَز شی زندگی مونه.

۳۰ دانِ آدمِ عَادِلِ حِکمت ره بیان مونه

و زبونِ ازو دَ اِنصاف توره مَوگیه.

۳۱ شریعتِ خدای آدمِ عادلِ دِ دلِ شیِ آسته؛

امزی خاطر پایای ازو نَمیلخشه.

۳۲ آدمِ شریرِ دِ گیتِه آدمِ عادلِ آسته

و قصدِ کُشتون شیِ ره دَره،

۳۳ لیکن خُداوند اُو ره دِ دستِ آدمِ شریرِ ایله نَمونه

و غیتیکه دِ محاکمه اُورده شد، ام نَمیله که محکوم شنه.

۳۴ دِ خُداوند اُمید کُو و راه-و-طریقِ ازو ره نگاه کُو

و اُو تُو ره وارثِ زمی جور کده سریلند مونه؛

اوخته تُو نابودی آدماي شریرِ ره مینگری.

۳۵ ما یگ آدمِ شریرِ و ظالمِ ره دیدم؛

که رقمِ درختِ سُوژ خود ره برتُو و بلند کده مورفت،

۳۶ لیکن اُو از بین رفت و دیگه وجود نداشت.

هرچیکس که اُو ره پالیدم، اُو پیدا نشد.

۳۷ آدماي بے عیبِ ره توخ کُو و آدماي راستکارِ ره بنگر،

چون عاقبتِ ازوا صلح-و-سلامتی آسته.

^{۳۸} لیکن آدمای خطاکار پگ شی نابود موشه

و عاقبتِ آدمای شریر نابودی آسته.

^{۳۹} نجاتِ آدمای عادل از طرفِ خداوند مییه؛

أُو دَ غَیْتِ مُشْکِلَاتِ - و - سَخْتِ بَلَدِهِ اَزْوَا قَلْعِهِ مُسْتَحْکَمِ آسْتَه.

^{۴۰} خداوند دزوا کومک مونه و اونا ره خلاصی میدیه؛

اونا ره از چنگِ مردمای شریر خلاص مونه و اونا ره نجات میدیه،

چراکه اونا دَ خداوند پناه موبره.

دُعایِ آدمِ رنجِ دیده

زُبُورِ دَاوُودِ، بَلَدِهِ جَلْبِ تَوَجُّهِ خُدا.

^{۳۸} آیِ خُداوند، دَ غَیْتِ قَارِ خُو مَرِه سِرْزِشِ نَكُو

و دَ وِخْتِ غَضَبِ خُو مَرِه اِصْلَاحِ نَكُو.

^۲ چراکه تیرای تو دَ جان مه درآمده

و دِست تو دَ بِلَه مه تاه شده.

^۳ بخاطرِ قار - و - غَضَبِ تُو صِحْتَمَنْدِی دَ جِسمِ مه نِیْسْتَه؛

نَه اَمِ سَلَامْتِی دَ اسْتُغُونایِ مه بخاطرِ گناه های مه.

۴ چون گناه های مه از سر پَریده

و رقم بارِ گِرَنگ از زور مه کده گِرَنگتر شده.

۵ بخاطرِ لَوْدگی مه

زخمای مَره چِرگ و رِیم گِرِفته.

۶ ما خَم خورِدیم و بیخی دُوَقَد شدیم؛

تمام روز ماتم کده میگردم،

۷ چراکه کمر مه پُر از دَرْد-و-سوزش شده

و صِحْتَمَنْدی دَ جِسْم مه نِیَسْتَه.

۸ توان دَزمه نَمَنده و ما بیخی جَوَجو شدیم؛

ما بخاطرِ ناآرامی دِل خُو ناله-و-فِغان مُونم.

۹ یا مَولا، تمام آرزو های مه دَ پِیشِ نَظَرِ تُو اَسْتَه؛

آه-و-ناله مه از تُو تاشه نِیِبه.

۱۰ دِل مه مِیْتِپَه، قُوْت مه از مه رفته؛

و حتی روشنی چِیمای مه ام دَزمه نَمَنده.

۱۱ دوستا و حتی رفیقای مه از خاطرِ زخم های مه خود ره گوشه میگیره

و همسایه‌گون مه دُور ایسته مُوشه.

^{۱۲} کسای که قَصِدِ گِرِفْتونِ جان مَره دَره، دام میله،

کسای که دَ تلاشِ ضَرَرِ رَسَنَدو دَزمه یه، دَ باره نَابُودی مه توره مُوگیه

و تمامِ روز دَ فِکْرِ خِیانتِ کدو آسته.

^{۱۳} لیکن ما رقمِ آدمِ گرِ نَمِیشتنُوم،

و رقمِ آدمِ گُنگه توره نَموگیُم.

^{۱۴} آرے، ما مِثِلِ کسی شُدیم که نَمِیشتنوه

و دَ زبونِ شی کُدمِ جوابِ نییه.

^{۱۵} لیکن آی خُداوند، ما چیم دَ راهِ ازتو آستم،

و تُو، آی خُداوند، خُدای مه، دُعای مَره قَبُولِ مونی.

^{۱۶} چُون ما قد خُو گُفتُم: ”نَشْنه که اونا دَ بِلَه مه خوشی کُنه،

و غِیْتیکه پای مه مِیْلَخْشه خود ره دَ بِلَه مه کُنه کُنه کُنه.“

^{۱۷} چُون نزدیکِ آسته که بُفتم

و دَرْد-و-رَنج مه همیشه قد مه آسته.

^{۱۸} ما گُناهِ خُو ره اِقْرارِ مُونم

و بخاطرِ خطای خُو غَمگی اَسْتُم.

^{۱۹} دُشمنای مه قَوی و زورْتو اَسْتِه

و کسای که بَدُونِ دَلیل از مه بَد مُوبره کَلو یَه.

^{۲۰} اَمو کسا که دَ عَوَضِ نیکی مه بَدی مُونه،

اُونَا دَ خِلافِ مه اَسْتِه، فقط بخاطری که پُشتِ نیکی میگردُم.

^{۲۱} خُداوندا، مَره ایلَه نَکو!

اَی خُدای مه، از مه دُور نَبَش!

^{۲۲} بَلدِه کومک مه عَجَلَه کُو،

یا مولا، که نِجات دِهِنده مه اَسْتی.

زِنْدگی اِنسان پُر از رَنج و زودگذر اَسْتِه

بَلدِه یَدوْتون سَرِدِسته خَانِنده ها. زُیورِ داؤود.

^{۳۹} ما قد خُو کُفْتُم: ”فِکر خُو ره سُون راه-و-رفتار خُو میگیرُم

تا قد زِبون خُو گُناه نَکنم؛

ما دان خُو ره قد لَغام اِداره مُونم

تا وختیکه آدمای شَریر دَ نَزْدیک مه بَشَه.“

۲ ما چپ و آرام بودم،

و توره خوب ام نمودم،

ولے درد-و-رنج مه کلو شد

۳ و دل مه د سینه مه در گرفت.

وختیکه چورت میزدم، آتش آنگه موكد؛

اوخته د زبو آمده گفتم:

۴ ”خداوندا، آخر زندگی مره بلده مه معلومدار کو

و تعداد روزای عمر مره؛

بیل که بدنم که زندگی مه چیس زودگذر آسته.

۵ تو روزای زندگی مره یگ قریش جور کدی و بس،

و عمر مه د نظر تو هیچ آسته.

واقعا که عمر هر انسان کلوتر از یگ نفس کشیدو نییه. سلاه.

۶ یقیناً انسان سایه آسته که درگذره،

اونا بے فایده تپ-و-تلاش مونه؛

اونا مال-و-دارایی جم مونه و نمیدنه که کی صاحب شی موشه.

۷ و آلی، ای خُداوند، ما چیم دَ راهِ چیزخیل بَشُم؟

اُمید مه دز تُو یه.

۸ مَره از چنگِ پگِ خطاهای مه خلاص کُو

و مَره ریشخندِ آدمای لَوڅه جور نَکُو.

۹ ما گنگه شُدیم و دان خُو ره واز نَمیتُم،

چون تُو ای کار ره کدے.

۱۰ بلا-و-مُصیبت خُو ره از مه دُور کُو؛

ما از ضَرِبِه های دِست تُو از بَین مورُم.

۱۱ تُو انسان ره بخاطرِ گناهِ شی قد جَزَا ها سرزنش مونی

و چیزای دوست-دَشتنی شی ره مِثَلِ کویه آلی مُوخوری.

یقیناً که عُمَرِ هر انسان کَلوتر از یگ نَفَسِ کشیدو نییه. سِلاه.

۱۲ خُداوند، دُعای مَره بَشنو

و دَ ناله-و-فریاد مه گوش بدی.

آو دیدِه مَره نادیده نگیر،

چون ما دَ پیش تُو رقمِ یگ مهمو اَسْتُم

و رِقْمِ يَگِ مُسَافِرِ، مِثْلِ بَابِهِ كَلُونَايِ خُو.

^{۱۳} نِگَاهِ خَشْمِ آلُودِ خُو رِه اَز مِه دُورِ كُو تَاكِه مَا بَسْمِ لَبْخَنْدِ بَزْنَمِ،

پِيشِ اَزِي كِه اَز دُنْيَا بُوْرْمِ و وِجُوْدِ نَدَشْتِه بَشْمِ.“

خُداوند دَ دَا دِ خِدْمَتِگَارِ خُو مِیْرَسِه

بَلَدِه سَرْدِسْتِه خَانِنْدِه هَا. زِيُوْرِ دَاوُودِ.

۴۰. ^۱ مَا قَدِ صَبْرِ-و- حَوْصِلِه چِيْمِ دَ رَاهِ خُداوندِ شِشْتُمِ

و اُو دَزْمِه مَائِلِ شُدِه نَالِه-و- فَرِيَادِ مَرِه شَنِيدِ.

^۲ اُو مَرِه اَز چَاهِ نَابُودِي بُرِ كَدِ

و اَز مَنِه كِلِ-و- لِي كَشِيدِ

و پايایِ مَرِه دَ بِلِه قَادِه ايشْتِه

قَدَمِ هَايِ مَرِه مُسْتَحْكَمِ كَدِ.

^۳ اُو سَرُودِ نَوِ دَ دَانِ مِه اَنْدَخْتِ،

سَرُودِ سِتَايشِ خُدايِ مَوْرِه.

غَدَرِ كَسَا اِي چِيْزَا رِه دِيْدِه تَرَسِ مُوْخَوْرِه

و تَوَكَّلِ خُو رِه دَ خُداوندِ مُونِه.

۴ نیک د بختِ آدمی که د خداوند توکل دره

و سون آدمای کبری-و-مغرور نموره،

سون کسای که از دروغ پیروی کده گمراه موشه.

۵ ای خداوند، خدای مه، کارای عجیب که تو کدی غدر گلو آسته،

امچنان فکرای که بلده ازمو دری؛

هیچ کس قد از تو برابری نمیتنه.

اگه ما بخایم که کارای تو ره بیان کده د باره ازوا نقل کنم،

اونا از حساب بر آسته.

۶ تو د قربانی و هدیه دلچسپی نداری

و از مه قربانی سوختنی و قربانی گناه طلب نکدی،

بلکه گوشای مره واز کدی.

۷ اوخته گفتم: ”اینه، ما حاضر آستم.

د طومار نوشته های مقدس د باره مه نوشته شده:

۸ خوشی مه د انجام ددون خاست-و-اراده از تو یه، ای خدای مه؛

شریعت تو د دل مه نوشته یه.“

۹ ما خوشخبری عدالت ره

د مینکل جماعت کښه اعلان کدیم؛

اینه، ما لب های خو ره بند نکدیم،

تو میدنی، آی خداوند.

۱۰ ما عدالت تو ره د دل خو تاشه نکدیم،

بلکه از وفاداری و نجات تو توره گفتیم

و رحمت و راستی تو ره از جماعت کښه پوشیده نگاه نکدیم.

۱۱ آی خداوند، رحمت خو ره از مه دریغ نکو؛

بیل که محبت و وفاداری تو دایم از مه حفاظت کښه،

۱۲ چراکه بلاهای بے حساب گرد مره گرفته؛

گناهای مه مره د چنگ خو گرفته و ما دیده نمیتنم،

گناه های مه از مویای سر مه کده کلو یه،

دل مه از حال رفته.

۱۳ آی خداوند، از روی لطف خو مره خلاصی بدی؛

خداوندا، د کومک مه عجله کو.

۱۴ کسای که قَصِدِ گِرِفْتونِ جان مَرِه دَرِه تا اُو ره نَابُود کُنه،

بیل که پگِ ازوا شرمینده و سرخَم شُنه؛

کسای که مِیل دَرِه دَزْمِه ضَرَرِ بَرَسْنِه،

بیل که عَقَبِ نَشِیْنی کده رَسوا شُنه.

۱۵ کسای که دَ بِلِه مه هَه هَه مونه

بیل که از شرمندگی دَ گورِ دَرِ بیه.

۱۶ لیکن کسای که دَ طَلَبِ ازتو یه،

پگ شی دَ حُضُورِ تُو خوشی کُنه و خوشحال بَشِه؛

کسای که نِجاتِ تُو ره دوست دَرِه،

دایم بُگیه: ”خداوند بزرگ آسته!“

۱۷ لیکن ما غریب و مُحْتَاجِ اَسْتُم،

یا مولا، دَ فِکْرِ مه بَش.

تُو مَدَدگار و نِجاتِ دِهِنْدِه مه اَسْتی؛

دیر نکو، اَی خُدای مه.

دُعای آدمِ ناجور

بلده سردسته خاننده ها. زیور داؤود.

۴۱ نیک د بخت کسی که د فکر آدماي غریب آسته؛

د روز بلا-و-مصیبت خداوند او ره نجات میدیه.

۲ خداوند ازو محافظت موکنه و او ره زنده نگاه مونه؛

او د زمی برکت یافته کوی موشه

و خدا او ره د آرزوی دشمنای شی تسلیم نمونه.

۳ خداوند او ره د جاگه ناجوری شی قوت میدیه

و او ره از ناجوری شی شفای کامل میدیه.

۴ ما گفتم: ”خداوندا، د حق مه رحیم بش؛

و جان مره شفا بدی، چراکه ما د ضد تو گناه کدیم.“

۵ دشمنای مه از روی کینه د باره مه موگیه:

”او چی غیت مومره و نام شی گل موشه؟“

۶ وختیکه د پرسیدون مه مییه، تورای پوچ-و-بے فایده موگیه

و د دل خو شرارت ره جم مونه؛

غَيْتِيْكَهٗ بُرُو مَوْرَهٗ، اُو رَهٗ نَقْلُ مُوْنَهٗ.

^۷ تَمَامِ كَسَايْ كِهٖ اَز مِهٖ بَدِ مَوْبِرَهٗ، يَغْجَايْ شُدِهٖ دَ ضِدِّ مِهٖ شُكِّ شُكِّ مُوْكُنَهٗ؛

و دَ ضِدِّ مِهٖ تَوَطِيَهٗ مُوْنَهٗ.

^۸ اُوْنَا مُوْگِيَهٗ: ”يَغِّ بَلَايِ بَدِ دَ بَلِهٖ اَزُوْ اَمْدَهٗ؛

دَ جَايِ كِهٖ خَاو كَدِهٖ دِيْگِهٖ هَرْگِزِ بَالِهٖ نَمُوْشَهٗ.“

^۹ حَتِّيْ دَوْسْتِ جَانِبْرَابِرِ مِهٖ كِهٖ دَ بَلِهٖ شَيِ اِعْتِمَادِ دَشْتُمُ

و نَانِ-و-نَمَكِ مَرِهٖ مُوْخُوْرِدِ،

اَسْتِيْنِ خُوْرِهٖ دَ ضِدِّ مِهٖ بَرِ زَدِ.

^{۱۰} لِيْكَنِ تُوْ، اَيِ خُدَاوَنْدِ، دَ حَقِّ مِهٖ رَحِيْمِ بَشِ

و مَرِهٖ رُسْتِ كُوْ تَا جَزَايِ اَزْوَا رِهٖ بَدِيْمِ.

^{۱۱} اَمْزِيْ مَا مِيْدَنْتُمْ كِهٖ تُوْ اَز مِهٖ خَوْشِ-و-رَاضِيْ اَسْتِيْ،

چُوْنِ نَمِيْلِيْ كِهٖ دُشْمُوْنِ مِهٖ دَ بَلِهٖ مِهٖ پِيْرُوْزِ شُنَهٗ.

^{۱۲} تُوْ بِخَاطِرِ صَدَاقْتِ-و-رَاسْتِيْ مِهٖ پُشْتِيْوَانِ مِهٖ بُوْدِيْ

و هَمِيْشَهٗ مَرِهٖ دَ حُضُوْرِ خُوْ بَرَقْرَارِ نِگَاهِ مُوْنِيْ.

^{۱۳} حَمْدِ-و-ثَنَا دَ خُدَاوَنْدِ، خُدَايِ اِسْرَائِيْلِ،

از اَزَل تا اَبَدُالاباد. آمين و آمين.

بَخْشِ دَوِّم

اُميد كدو دَ خُدا دَ غَيْتِ پَرِيشانِي

بَلدِه سَرِدِسْتِه خاِنْدِه ها. قَصِيْدِه بَنِي قَوْرَح.

۴۲^۱ اُمُو رَقْم كِه اَهُو دَ جَوِي هَاي اَو شَوَقِ كَلُو دَرِه،

اُمُو رَقْم، اَي خُدا، جَان مِه دَ شِدَّت دَ شَوَقِ اَز تُو يِه.

۲ جَان مِه تُشْنِه خُدا اَسْتِه، تُشْنِه خُداي زَنْدِه؛

چي وخت مِيْتَم بِيِيْم و دَ حُضُوْر خُدا حاضِر شُنْم؟

۳ اَوْدِيْدِه هَاي مِه شاو و روز خوراك مِه اَسْتِه،

چراكِه تَمَام روز مَرْدُم دَزْمِه مُوگِيِه: ”خُداي تُو كُجا يِه؟“

۴ جَان مِه شِكْنَجِه مُوشِه،

وختِيكِه ايني چيزا رِه دَ ياد خُو مِيْرُم:

كِه چي رَقْم قَد جَماعَت مَوْرَفْتُم

و اونا رِه دَ خاِنِه خُدا رَاهنُمَايِي مُوكْدُم،

قَد آوازِ خَوْشِي و شُكْرگُزاري

دَ پِيشِ رُوىِ جَمعِيتِى كِه عِيدِ مِگِرِفت.

^۵ آى جان مه، چرا رنجور-و- افسرده آستی؟

چرا دَ وجود مه پریشان آستی؟

دَ خُدا اُمید کُو،

چُون ما بَسْم اُو ره حمد-و- ثنا مُوگِیم،

اُمور ره كه نِجات از حُضُورِ اَزو مِیبه و خُداى مه آسته.

^۶ جان مه دَ وجود مه رنجور-و- افسرده یه؛

امزى خاطر از سرزمینِ اُردُن

و قُله های حِرمون، از کوهِ مِصعار

ما تُو ره یاد مُونم.

^۷ یگ چُقُورى دِیگه چُقُورى ره کُوى مُونه،

دَ وَسِیله صَدایِ شَرشَره های آو تُو؛

تمامِ جَلپه ها و سیل های مُصِیبت تُو

از بَله مه تیر شُدِه.

^۸ دَ غَیبتِ روز، خُداوند رَحمتِ خُو ره عطا مُونه

و دَ وختِ شَاو، سَرُودِ اَزُو قَد مِه اَسْتِه،

دَ عِنَوَانِ دُعا دَ پيشِ خُدایِ زِندگي مِه.

دَ خُدا كِه قاده-و- پناهگاهِ مِه اَسْتِه مُوگُم:

”چرا مَرِه پُرمُشت كدِے؟“

چرا ما بخاطرِ ظُلمِ دُشمو

ماتَم كده بگرُدُم؟“

وختِيكه دُشمنایِ مِه مَرِه طعنه ميديه،

استُغونایِ مِه جَو جَو مُوشه،

چُون تمامِ روزِ دَزمه مُوگه:

”خُدایِ تُو كُجا اَسْتِه؟“

”اَي جان مِه، چرا رنجُور-و- افسُرده اَسْتِي؟“

چرا دَ و جُود مِه پريشان اَسْتِي؟

دَ خُدا اُميد كُو،

چُون ما بسمِ اُو ره حمد-و- ثنا مُوگيم،

اُمُوره كِه نجاتِ رهنده جان مِه و خُدایِ مِه اَسْتِه.

۴۳ آی خُدا، دَ داد مه بَرَس

و از حق مه دَ برابرِ قَوْمِ بے خُدا دِفاع کُو؛

مَره از چَنگِ مَرْدُمای مکار و بے انصاف خلاص کُو.

۲ چُون تُو خُدا اَسْتی، پناهاگه مه.

چرا مَره از حُضُور خُو راندی؟

چرا بخاطرِ ظَلَمِ دُشمو ماتم کده بگردم؟

۳ نور و حقیقت خُو ره ری کُو تا مَره هدایت کُنه،

بیل که اونا مَره دَ کوهِ مُقَدَّس تُو و دَ جای بُود-و-باش تُو بُبره.

۴ اوخته ما دَ قُربانگه خُدا مورم،

دَ پیش خُدای که مَنبِعِ خوشی و خوشحالی مه اَسْتِه.

آی خُدا، خُدای مه،

ما تُو ره قد بَرِبط سَتایش مُونم.

۵ آی جان مه، چرا رنجُور-و-افسُرده اَسْتی؟

چرا دَ و جُود مه پَریشان اَسْتی؟

دَ خُدا اُمید کُو،

چُونِ مَا بَسْمُ اُو رِهْ حَمْدِ-و- تَنَا مُوگِيمُ،
اُمُو رِهْ كِهْ نِجَاتِ بَهِنْدِهْ جَانِ مِهْ و خُدَايِ مِهْ اَسْتِهْ.

درخواست بلده کومک بعد از شکست

بلده سردسته خاننده ها. قصیده بنی قورح.

۴۴^۱ ای خُدا، مو قد گوشای خُو شنیدم؛

بابه گلونای مو دَز مو نقل کده

که تُو دَ دَورونِ ازوا چیز کار کدی،

دَ زمانِ قدیم.

تُو قد دِسْتِ خودِ خُو مِلَّتِ ها ره بُر کدی

و بابه گلونای مو ره دَ سرزمینِ ازوا جای-دَ- جای کدی؛

تُو قومِ ها ره دَ مُصِیبتِ گِرِفْتارِ کدی،

لیکنِ بابه گلونای مو ره تَرَقیِ ددی.

اونا دَ وسیله شمشیرِ خُو ای سرزمینِ ره نِگِرِفْت،

و نه امِ بازویِ خودِ ازوا اونا ره پیروز کد،

بلکه دِسْتِ راستِ و بازو و نُورِ حُضُورِ ازتُو اونا ره پیروز کد؛

چراکه تُو ازوا راضی بُودی.

^۴ آی خُدا، تنها تُو پادشاهِ مه اَسْتی؛

حُکم کُو که پیروزیِ ها نصیبِ اولادِه یعقوب شُنه.

^۵ دَ کومکِ ازتُو مو دُشمنایِ خُو ره وادار مونی که عَقَبِ نِشینی کُنه

و دَ وسیلهِ نامِ ازتُو مو مُخالِفایِ خُو ره پایمالِ مُوکنی.

^۶ ما دَ کُمونِ خُو تَوَکُلِ نَمونم،

و شمشیرِ مه امِ مَرِه نِجاتِ دَدِه نَمینته؛

^۷ بَلکه تُو مو ره از دِستِ مُخالِفایِ مو نِجاتِ دَدِی

و کسایِ ره که از مو بَدِ مَوِیَرِدِ شَرْمِنْدِه-و-سَرخَمِ کَدِی.

^۸ تمامِ روزِ مو دَ بَلِه خُدا اِفْتخارِ مونی؛

و مو نامِ تُو ره تا اَبَدِ سِتایشِ مونی. سِلاه.

^۹ مگمِ آلیِ تُو مو ره دُورِ پورته کَدِی و مو ره رَسوا کَدِی

و قد لشکرِ هایِ مو دَ جَنگِ نَموری.

^{۱۰} تُو مو ره وادار کدی که دَ دُشمو پُشتِ گُشتندِه دُوتا کُنی

و مُخالِفایِ مو بَلدِه خُو وُلجِه گِرِفْت.

١١ تُو مو ره رقمِ گوسپندوی جور کدی که بلده کُشتار آسته،

تُو مو ره دَ مینکلِ مِلَّتِ ها تیت-پرک کدی.

١٢ تُو قومِ خُو ره دَ هیچ سودا کدی

و از سودای ازوا کُدم فایده نکدی.

١٣ تُو مو ره دَ پیشِ همسایه گون مو خار-و-حقیر کدی،

مایه ریشخندی و پوزخندِ کسای که دَ گرد-و-بر مو آسته.

١٤ تُو مو ره دَ مینکلِ مِلَّتِ ها یگِ مثال جور کدی؛

مردمِ قومِ ها سر خُو ره شور دده دَ بله مو خنده مونه.

١٥ تمام روز رسوایی مه دَ پیشِ نظر مه آسته

و رُو مه قد شرم پوشنده شُده،

١٦ بخاطرِ آوازِ کسای که طعنه میدیه و دُو میزنه،

بخاطرِ دُشمو و انتقام گیرنده.

١٧ یگِ امزیا دَ بله مو آمده،

ولے مو تُو ره پُرمُشت نکدی

و دَ عهدِ تُو خیانت نکدی.

۱۸ دِلِ هَايِ مَوْ پَسِ تَاوِ نَخُورِدِه

و پايایِ مَوْ از راه-و-طريقِ از تُو كَجِ نَرَفْتِه.

۱۹ وَلِيْ تُو مَوْ رِه جَوِ جَوِ كَدِه

دَ جَايِ شَغَالِ هَا اَيْلِه كَدِي

و قَدِ سَايِه مَرِگِ پُوشَنَدِي.

۲۰ اَكِه مَوْ نَامِ خُدَايِ خُو رِه پُرْمُشْتِ مَوْكَدِي

يَا دِسْتَايِ خُو رِه بَلَدِه دُعَا سُونِ خُدَايِ بِيگَنِه بَالِه مَوْكَدِي،

۲۱ آيَا خُدَا اِي رِه پِي نَمُوْبُرْدِ؟

چُونِ اُو از رازهايِ دِلِ باخبرِ اَسْتِه.

۲۲ بَخَاطِرِ از تُو مَوْ تَمَامِ رُوزِ كُشْتِه مَوْشِي

و رَقْمِ گُوسِپِنْدُويِ حِسَابِ مَوْشِي كِه بَلَدِه كُشْتَارِ اَسْتِه.

۲۳ يَا مَوْلَا، بَالِه شُو! چَرَا خُودِ رِه دَ خَاوِ زَدِي؟

وَرَخِي و مَوْ رِه تَا اَبَدِ دُورِ پُورْتِه نَكُو!

۲۴ چَرَا رُويِ خُو رِه تَا شِه مُونِي

و مُصِيبَتِ و مَظْلُومِيَتِ مَوْ رِه نَادِيْدِه مِيگِيْرِي؟

٢٥ چُون جان مو دَ خاك برابر شُدِه

و جِسْم مو نَقْشِ زَمِي شُدِه.

٢٦ باله شو و دَ كومك مو بيه؛

بخاطرِ رَحْمَتِ خُو مو ره نِجاتِ بَدِي.

سُرُودِ توي شاهانه

بَلْدِه سَرْدِسْتِه خَانِدِه ها. دَ صَوْتِ «گُلِ سوسَن» خَانِدِه شُنِه. قَصِيدِه
بَنِي قورح. سُرُودِ عاشِقانه.

٢٥ ١ دِل مه دَ وسيله كلام نُوربند دَ تپش آمده؛

ما شعر خُو ره دَ وَصْفِ پادشاه مُوگيم؛

زبون مه مثلِ قَلَمِ يگِ نويسنده لايق آماده يه.

٢ تو دَ مينكلِ بَنِي آدم نُوربندترين اُستي

و از لبای تو فَيضِ مُوباره؛

امزي خاطر، خُدا تُو ره بَلْدِه همیشه بَرکتِ دده.

٣ آي مردِ قَوِي، شمشيرِ خُو ره دَ كمرِ خُو بسته كُو

كه شان و شوكتِ تُو اُسته.

۴ قد شوکت-و- جلال خُو پیروزمندانِه پیش بورُو،

د بِلِه راستی، فروتنی و عدالت سوار شو؛

دستِ راست تُو بَلدِه تُو کارای باهیبت یاد بدیه.

۵ تیرهای تُو تیز آسته؛

مَلتِ ها د تِی پای تُو موخته؛

تیر ها د دِلِ دُشمنای پادشاه دَر مییه.

۶ آی مَسَح شُدِه خُدا، تَخْت تُو تا اَبَدُالاباد برقرار مُومنه؛

تِیاقِ پادشاهی تُو تِیاقِ عدالت-و- اِنصاف آسته.

۷ تُو عدالت ره دوست دَری و از شرارت بد مُوبری؛

امزی خاطر خُدا، خُدای تُو، تُو ره قد روغونِ خوشی

کَلوتر از رفیقای تُو مَسَح کده.

۸ کالاهای تُو پگ شی د وسیله مُر و عود و سَلِیخه خوشبُوی شُدِه.

از قصر های که تَوَسُطِ عاج تُو ره خوش مُونه.

۹ دُخترِونِ پادشایو د مینکلِ خاتونوی باشرف-و- باعزت تُو آسته؛

د دستِ راست تُو، مَلکه قد طِلّای اوفیری مُزین شُدِه ایسته یِه.

۱۰ آی دُختر، بَشَنو و بِنگر و خُوب گوش بگير:

قَوْم خُوره و خانِه آتِه خُوره پُرمُشت كُو،

۱۱ تا پادشاه گِرِفَتارِ نُوربندی تُو شنه.

ازی كه اُو بادار تُو آسته، خود ره دَ برابر شی خَم كُو.

۱۲ مردُم صُور قد سَوغات خُو مییه،

و آدمای ثُروتمندِ قومِ رضامندی از تُو ره طلب مُونه.

۱۳ دُخترِ پادشاه كاملاً باشكوه- و- نُوربند دَ مِنْه اُتاق خُو آسته

و كالای شی قد طِلا دِست دوزی شُده.

۱۴ قد كالای دِست دوزی شُده شی، اُو ره دَ پِیشِ پادشاه میره،

شاه- بالا های شی كه دُخترِ خانه آسته و از پُشت ازو مییه، ام دَ پِیشِ

پادشاه اُورده مُوشه؛

۱۵ اونا قد خوشی و خوشحالی اُورده مُوشه

و دَ قصرِ پادشاه دَر مییه.

۱۶ آی پادشاه، باچه های تُو دَ جای بابِه- گلونای تُو تکیه مُونه؛

تُو اونا ره دَ سراسرِ زمی حُکمرانا جور مُونی.

۱۷ ما نام تُو ره دَ تمامِ نسل ها مشهور مُونم؛

پس قَوْمَها تا أَبَدًا اَباد تُو ره تَعْرِيفِ-و- تَوْصِيفِ مُونِه.

خُدا پناهگاهِ مو آسته

بَلَدِه سَرِدِسْتِه خَائِنْدِه ها. از باچه های قورَح. دَ صَوْتِ علاموت.
سُرُود.

۴۶^۱ خُدا پناهگاه و قُوْتِ مو آسته،

مَدَدگاری که دَ مُشْكِلَاتِ-و- سَخْتی ها همیشه حاضِرِ موشه.

۲ پس مو ترس نَمُوخوری، حتی اگه زمی دَ لَرزِه بیه

و کوه ها دَ مینکلِ دریاها تکان بُوخوره،

۳ حتی اگه آوها غُرَش کده قف بُر کُنه

و کوه ها از طُغیان شی شور بُوخوره. سِلاه.

۴ یگ دریاچه آسته که جوی‌های شی دَ شارِ خُدا خوشی میره،

دَ جای بُود-و- باشِ مُقَدَّسِ حَضْرَتِ اعلیٰ.

۵ خُدا دَ مَنِه ازُو آسته، پس او تکان نَمُوخوره؛

خُدا دَ غَیْتِ روزواز شُدو دَ کومکِ ازُو مییه.

۶ مَلَّتِ ها دَ شورشِ مییه و مَمَلکَتِ ها سَرِنگون موشه؛

خُدا آواز خُو ره بُر مُونه و زمی رقمِ مُوم آو مُوشه.

۷ خُداوند لشکرها قد ازمو یه،

خُدا ی یعقوب پناهگاهِ مو آسته. سیلاه.

۸ بیید کارای خُداوند ره توخ کُنید،

بِنگرید که اُو چی خرابی ها ره دَ بِلِه زمی اُورده.

۹ اُو جنگ ها ره دَ سراسرِ زمی بند مُونه؛

کَمونا ره میده کده نيزه ها ره ثوئه-و-پرچه مُونه

و گاډی های جنگی ره دَ آتشِ دَر میدیه.

۱۰ اُو مُوگيه: ”بس کُنید و بدنید که ما خُدا اَسْتَم:

مُتعال دَ مینکلِ مِلَّتِ ها

و مُتعال دَ سراسرِ زمی!“

۱۱ خُداوند لشکرها قد ازمو یه،

خُدا ی یعقوب پناهگاهِ مو آسته. سیلاه.

خُدا پادشاهِ تمامِ زمی آسته

بَلَدِه سَرِدِسْتِه خَائِنْدِه هَا. زِيُورِ خَانَوَارِ قَوْرَح.

۴۷^۱ آي تمامِ قَوْمِ هَا، چک-چک کُنيد؛

دَ حُضُورِ خُدا قَد آوازِ خُوشي چِيغِ بَزِيد.

۲ چراکه خُداوندِ مُتعالِ پُرْهَيْبَتِ اَسْتِه،

پادشاهِ بُزُرگِ دَ بَلِه تمامِ زَمِي.

۳ اُو قَوْمِ هَا رِه تايِعِ اَز مَو کَد

و مِلَّتِ هَا رِه تِي پاي مَو پورْتِه کَد.

۴ اُو ميراثِ مَو رِه بَلَدِه مَو اِنْتِخابِ کَدِه،

که اِفْتِخارِ يَعْقُوبِ اَسْتِه؛ اُو يَعْقُوبِ رِه دُوستِ دَرِه. سِلاه.

۵ خُدا دَ مِينکلِ چِيغ-و-شورِ خُوشي بالِه رِفْت،

اَرِي، خُداوندِ دَ آوازِ شِيپُورِ بالِه رِفْت.

۶ سُرُودِ بَخانِيد، بَلَدِه خُدا سُرُودِ بَخانِيد،

سُرُودِ بَخانِيد، بَلَدِه پادشاهِ مَو سُرُودِ بَخانِيد!

۷ اَزِي که خُدا پادشاهِ تمامِ زَمِي اَسْتِه،

قَصِيدِه بَخانِيد.

^۸ خُدا دَ بِلِه مِلَّتْ هَا پادشاهی مُونه؛

خُدا دَ بِلِه تَخْتِ مُقَدَّسِ خُو شِشْتِه.

^۹ کتّه کلونای قوم هَا قد قومِ خُدایِ اِبْرَاهِیمِ یگجای شُدِه،

چراکه حُکمرانای زمی دَ خُدا تعلقِ دَرِه؛

أو بی اندازه مُتعالِ اَسْتِه.

دَ وَصْفِ خُدا وَ شَارِ پُرَشِکُوِه

سُرُود. زَبُورِ خَانَوَارِ قورِح.

^{۴۸} خُداوند بزرگ اَسْتِه وَ باید کَلو سِتایش شُنِه،

دَ شَارِ خُدایِ مو، دَ کوهِ مُقَدَّسِ شی.

^۲ دَ جای قیلِ وَ نُورِیَنْد، که خوشی تمامِ زمی اَسْتِه،

دَ کوهِ صَهِیون، دَ بلندی هَا صافون،

دَ شَارِ پادشاهِ بزرگ.

^۳ دَ مَنه قصرِ هَا اَزُو

خُدا دَ عنوانِ پناهگاهِ مُسْتَحکمِ معروفِ اَسْتِه.

^۴ اونه، پادشایو یگدست شُد

و یگجای پیش آمد؛

^۵ لیکن وختیکه شار ره دید، حیرو مند،

اونا وحشت زده شد و دوتا کد.

^۶ اونا ره لرزه گرفت

و درد شدید، مثل خاتونی که میزیه.

^۷ آی خدا، تو کشتی های بندر ترشیش ره

د وسیله باد شرقی میده کدی.

^۸ امو رقم که مو شنیده بودی،

امو رقم قد چیم خو د شار خداوند لشکر ها دیدی،

د شار خدای خو:

خدا او ره تا ابد برقرار نگاه مونه. سلاه.

^۹ آی خدا، مو د منه خانه تو

د باره رحمت تو فکر مونی.

^{۱۰} آی خدا، رقم نام تو ستایش تو

د سراسر زمی تیت موشه؛

دِسْتِ رَاسْتِ تُو پُر از عَدَالْتِ اَسْتِه.

^{۱۱} بیل که کوه صهیون خوشی کنه

و شارای یهودا خوشحال بشه

بخاطر قضاوت های تو.

^{۱۲} د گرد صهیون بگردید و د چاردور شی قدم بزینید

برج های شی ره حساب کنید.

^{۱۳} سنگر های بله دیوال شی ره د دل خو نگاه کنید

و قصر های شی ره از نظر خو تیر کنید،

تا بتنید د نسل آینده نقل کنید

^{۱۴} و بگید که اینمی خدا آسته، خدای مو تا ابدالاباد.

او تا دم مرگ مو، مو ره هدایت مونه.

تَوَكَّلْ دَ مَالِ - و - دَوْلَتِ اَحْمَقِي يَه

بلده سردسته خائنده ها. از بنی قورح. زبور.

^{۴۹} ای تمام قوم ها، ای ره بشنوید،

ای پگ باشنده های دنیا، ای ره گوش بگیرید؛

۲ عام و خاص، دَوْلْتَمَنْدَا و غَرِيبَا،

پگ شُمو گوش بگيريد:

۳ دان مه توره های حكيمانه موكيه؛

فكرای دل مه پُر از فاميدگی آسته.

۴ گوش خُوره سُون يگ مَثَل ميگيرُم؛

و توره پوشيده خُوره قد آواز بَرِيط تشریح مُونم.

۵ چرا دَ روزای بَلَا-و-مُصِيبَت بترسُم،

دَ غَيْتِيكِه شرارتِ خيانتكارا دور مَرِه ميگيره،

۶ اُونای كه دَ مال-و-دَوْلت خُو تَوَكُل دَرِه

و از كَلونِي دارايي خُو لاف ميَزَنِه.

۷ يقِينَا، هِيچ كس نَمِيْتَنِه جانِ بَرار خُوره بازخريد كُنِه،

و نَه ام ميْتَنِه بَلدِه ازو دَ خُدا يگ فِدِيه بَدِيه؛

۸ چراكه فِدِيه جان قِيَمَت آسته

و هرگِز قِيَمَت شِي پُوره نَمُوشِه

۹ تا اِنسان بَلدِه اَبَد زنده بُمَنِه

و قبر ره ننگره.

^{۱۰} چون مو مینگری که آدمای حکیم-و-دانا مومره

و امو رقم آدمای بے عقل و بے شعور ام نابود موشه

و مال-و-دولت خو ره بلده دیگر و ايله میدیه.

^{۱۱} اونا د دل خو فکر مونه که خانه های ازوا تا ابد باقی مومنه

و نسل اندر نسل جای بود-و-باش ازوا برقرار آسته؛

اونا حتی زمینای خو ره د نام خو مونه،

^{۱۲} لیکن انسان د شان-و-شوکت خو باقی نمومنه،

بلکه رقم حیوانا مومره.

^{۱۳} اینی سرنوشت کسای آسته که د خود خو توکل کده،

و عاقبت کسای که توره های ازوا ره تایید مونه. سیلاه.

^{۱۴} رقم گوسپندو اونا بلده عالم مرده ها تعیین شده،

مرگ، چوپونی ازوا ره مونه.

صباحگاه آدمای راستکار د بله ازوا حکمرانی مونه

و شکل های ازوا د قبر از بین موره

که دُور از خانه های ازوا یه.

^{۱۵} لیکن خُدا جان مَره از عالم مُرده ها بازخريد مُونه،

چُون اُو مَره دَ حُضُور خُو قَبُول مُونه. سِلاه.

^{۱۶} وختیکه یگو آدم دَوْلتمند مُوشه

و شان-و-شوکت خانه شی کلو شُده موره ترس نَخور،

^{۱۷} چُون وختیکه اُو بُمَره چیزی ره قد خُو بُرده نَمیتنه

و شان-و-شوکت شی از پُشت ازو دَ گور دَر نَمییه.

^{۱۸} اگرچه اُو دَ دُورونِ زندگی خُو، خود ره خوشبخت میدانه،

و مردُم بخاطرِ روزگارِ خُوب شی اُو ره تعریف-و-توصیف مُونه،

^{۱۹} لیکن اُو قد جَم بابه کلونای خُو یگجای مُوشه

و دیگه هرگز روشنی ره نَمینگره.

^{۲۰} انسان نه دَ شان-و-شوکت خُو باقی مُومنه و نه ام دَ عِلْم خُو،

اُو رقم حیوانا از بین موره.

عِبَادَتِ حَقِيقِي

زُبُورِ آسَاف.

۵. خُداوند، خُدايِ قَادرِ مُطَلَقِ توره مُوگيه

و مُردُمِ زَمي ره

از جاي بُر شُدونِ آفَتو تا جاي شِشتون شي كُوي مُونه.

۲ از صَهيون كه دَ نُورِبندي كَامِلِ آسته،

خُدا روشني مِيديه.

۳ خُدايِ مو مِييه و چُپ نَمِيشينه؛

آتش، پيشِ رُويِ اَزو هر چيز ره قُورت مُونه

و بادِ شَدِيدِ دَ گِرِداگِرِدي شي دُور خورده مورِه.

۴ او آسمو ره از باله كُوي مُونه و زمي ره ام،

تا قومِ خورِه قضاوت كُنه.

۵ او مُوگيه: ”مومنين مَرِه دَ پيش مه جَم كُنيد

كساي ره كه دَ وسيله قُرباني قد ازمه عهد بسته كد.“

۶ آسمونا عدالتِ اَزو ره اعلان مُونه،

چُون قضاوت كُننده خُدا آسته. سِلاه.

۷ اُو بَسْمُ مُوْگِيَه: ”اَي قَوْمِ مَه، گُوشِ بَگِيرِيْد و ما توره مُوْگِيْم؛

اَي اِسْرَائِيْل، ما دَ ضِدِ تُو شَاهِدِي مِيْدِيْم.

ما خُدا اَسْتُم، خُداي تُو.

۸ بَخاطِرِ قُرْبَانِي هَاي تُو ما تُو ره سِرْزِنِش نَمُوْنَم؛

قُرْبَانِي هَاي سُوخْتَنِي تُو هر روز دَ حُضُورِ مَه مِيِيَه.

۹ ما از خَانِه تُو كُدم نَرْگاو ره نَمِيْگِيْرَم

و نَه ام از رَمِه تُو كُدم تَكِه ره،

۱۰ چُون پَگِ حَيوانايِ جَنگل

و چارپايای كه دَ هزاران كوه و جُودِ دَرِه، از مَه يَه.

۱۱ تمامِ مُرْغَكُوي كوه هَا ره مِيْنَخْشُم

و پَگِ زِنْدِه جَانايِ بِيابو از مَه يَه.

۱۲ اَكِه كُشْنِه ام مُوشُدُم، تُو ره نَمُوْگُفْتُم،

چُون دُنْيا و تمامِ چِيْزايِ كه دَ مَنِه شِي اَسْتِه، دَز مَه تَعْلُقِ دَرِه.

۱۳ اَيَا ما گوشتِ گاوو ره مُوْخُورُم

يا خُونِ تَكِه هَا ره وُچِي مُوْنَم؟

۱۴ قُرْبَانِي هَاي شُكْرُكَزَارِي خُو رِه دَ خُدَا تَقْدِيمِ كُو

و نذر هَاي خُو رِه دَ قَادِرِ مُتَعَالِ بَدِي.

۱۵ اوخته دَ رُوزِ مُشْكِلَاتِ - و - سَخْتِي مَرِه كُوِي كُو

تَاكِه تُو رِه خُلَاصِي بَدِيْمِ و تُو مَرِه اِحْتِرَامِ كُنِي.

۱۶ لِيكِن دَ آدْمَاي شَرِيْرِ خُدَا اَيْنِي رَقْمِ مُوْگِيه:

”تُو چي حَقِ دَرِي كِه دَسْتُوْرَاي مَرِه بِيَانِ كُنِي

و عَهْدِ مَرِه دَ زِيُونِ خُو بِيْرِي؟

۱۷ چُون تُو اَز اِصْلَاحِ شُدُو بَدِ مُوْبِرِي

و تُوْرَاي مَرِه پَسِ گُوشِ مُوْنِي.

۱۸ و خْتِيكِه دُز رِه مِيْنِگَرِي قَد اَزُو دُوسْتِي مُوْنِي

و قَد زِنَاكَارَا شِيْشْتِ - و - بَرَخَاسْتِ مُوْكُنِي.

۱۹ تُو دَانِ خُو رِه بَلْدِه شَرَارَتِ وَاز مُوْنِي

و زِيُونِ تُو مَنَشِه حِيْلِه - و - مَكْرِ اَسْتِه.

۲۰ تُو دَ هَر جَايِ شِيْشْتِه دَ ضِدِ بَرَارِ خُو تُوْرِه مُوْگِي

و دَ بَارِه بَاچِه اَبِه خُو غَيْبَتِ مُوْنِي.

۲۱ امی کارا ره تُو کدی و ما چپ شِسْتُم؛

تُو فکر کدی که ما ام رقم ازتو آلی آسْتُم،

لیکن آلی تُو ره سرزینش مُونم

و خطاهای تُو ره دانه دانه د پیش روی تُو میلم.

۲۲ آی کسای که مره پرمشت کدید، ای ره بدینید؛

نشنه که شمو ره پاره پاره کنم

و کس ام نبشه که شمو ره خلاص کنه.

۲۳ کسی که قربانی شکرگزاری تقدیم موکنه،

او مره احترام مونه؛

و کسی که راه-و-طریق خو ره راست نگاه کنه،

ما نجات خو ره بلده ازو نشو میدیم.

دُعا بلده بخشش گناه ها

بلده سردسته خائنده ها. زیور داؤود. از وختیکه ناتان نبی د پیش

داؤود رفت، بخاطری که داؤود قد بتشبع خاو کدد.

۵۱ آی خدا د مطابق لطف-و-مهربانی خو دزمه رحم کو!

دَ مُطَابِقِ رَحْمَتِ بِيْ پايانِ خُو گُناه هَاي مَرِه پاك كُو.

۲ مَرِه از خُطَاي مِه كَامِلاً شُشْتوشوِي بَدِي

و مَرِه از گُناه مِه پاك كُو!

۳ چُون ما از خُطَاهاي خُو باخبر اَسْتُم

و گُناه مِه هر غَيْتِ دَ پيشِ نَظَرِ مِه اَسْتِه.

۴ ما دَ ضِدِ اَزْتُو، تَنها دَ ضِدِ اَزْتُو گُناه كَدِيم

و چيزِي رِه كه دَ نَظَرِ اَزْتُو بَدِ اَسْتِه، اَنجام دَدِيم.

پس تُو دَ حُكْمِ خُو بَرحقِ اَسْتِي

و دَ قِضاوَتِ خُو بِيْ عَيْبِ.

۵ واقِعاً كه ما گُناهكار تَوْلِدِ شُدِيم،

و گُناهكار بُوَدِيم از غَيْتِيكه اَبِه مِه مَرِه دَ كَوْرِه خُو پيدا كَد.

۶ اَيْنِه، تُو راسْتِي دِلِ رِه مِيخاهِي

و دَ باطِنِ مِه مَرِه حِكْمَتِ ياد مِيدِي.

۷ پس مَرِه قَدِ عِلْفِ زَوْفا صاف كُو تا پاك شُنْم،

مَرِه شُشْتوشوِي بَدِي و ما از بَرَفِ كَدِه سَفِيدْتَرِ مَوْشُم.

^۸ بیل که آوازِ خوشی و خوشحالی ره بشنؤم؛

استغونای ره که میده کدے، بیل که کلو خوشحالی کُنه.

^۹ گناه های مَره دَ پیشِ رُوی خُو نگیر

و پگِ خطاهای مَره پاک کُو.

^{۱۰} آی خُدا، دلِ پاک دَ و جُود مه خَلق کُو

و قد روحِ مُستحکم باطنِ مَره تازه کُو.

^{۱۱} مَره از حُضُور خُو دُور پورته نگو

و روحِ اُلُقُدس خُو ره از مه نگیر.

^{۱۲} خوشی نجات خُو ره دَز مه پس بدی؛

مَره اُستوار نِگاه کُو و روحی بدی که اِطاعت کُنم.

^{۱۳} اوخته ما راه-و-طریق تُو ره بلده خطاکارا تعلیم میدم

و گُناهکارا پس سُونِ از تُو دُور مُخوره.

^{۱۴} آی خُدا، مَره از جُرمِ خُونِ ریختنده شُده خلاصی بدی،

آی خُدای نجات مه؛

تا زبون مه دَ باره عدالت تُو دَ آوازِ بلند سرُود بخانه.

۱۵ یا مَولا، لُبای مَره واز کُو

تا دان مه ستایش از تُو ره بیان کُنه.

۱۶ تُو دَ قُربانی دِلچسپی نَدری، اگه مِیدشتی، میوَرْدُم؛

تُو دَ وَسِیلَه قُربانی سوختنی خوش نَموشی.

۱۷ قُربانی قابلِ پَسندِ خُدا، روح شِکسته یه؛

ای خُدا، تُو دِل میده و توبه- کار ره خار- و- حَقیر حساب نَمونی.

۱۸ بخاطرِ خوشی خُو دَ حَق صَهیون اِحسان کُو؛

دیوال های اورشَلیم ره آباد کُو.

۱۹ اوخته تُو از قُربانی های مُناسبِ خوش موشی؛

از قُربانی های که کاملاً سوختنده موشه،

آرے، از نرگا و های که دَ بِلَه قُربانگاہ تُو تقدیم موشه.

قضاوت و فیضِ خُدا

بَلدِه سَرِدِسْتِه خائنده ها. قَصِیدِه داوود، بعد از وختیکه دواغِ اِدومی
دَ پِیشِ شاول رفت و دَزُو خبر دده گفت که داوود دَ خانِه اَحِمَلِک
رفته.

۵۲ ای آدمِ زورثو، چرا دَ بِلَه بدی- و- شرارتِ اِفْتخار مونی؟

رَسوایی از طرفِ خُدا بَلَدِه همیشه دَ بَلِه تُو قرار میگیره.

^۲ زبون تُو نَقْشِه تخریبکاری میکشه

و رَقْمِ تِیغِ تیز آسته، اَی حیلِه گِر.

^۳ تُو بَدی ره از نیکی کَلوَتَر خوش دَری

و دروغ گُفتو ره کَلوَتَر از راست گُفتو. سِلاه.

^۴ تُو پَگِ توره های نابود کُننده ره دوست دَری،

اَی زبونِ مکار.

^۵ اَمزی خاطر خُدا تُو ره بَلَدِه همیشه نابود مُونه؛

اُو تُو ره گِرِفَتار مُونه و از خِیمِه تُو کنده

تُو ره از زَمینِ زنده ها ریشه-کَن مُونه. سِلاه.

^۶ مَرْدُمای عَادِلِ اِی ره دِیده ترس مُوخوره

و دَ بَلِه اَمزُو اَدَمِ خَنده کده، مُوگیه:

^۷ ”اونه، اُو اَمُو اَدَمِ آسته که خُدا ره پناهگاهِ خُو جور نکد،

بَلِکِه دَ دارایی کَلون خُو تَوکُل کد

و دَ وَسِیلِه شَرارَت-و-بَدی خُو خود ره زور تُو جور کد.“

^۸ لیکن ما رقمِ درختِ زیتونی اَسْتُمْ

که دَ خانه خُدا سَوْز شده مورِه:

ما دَ رَحْمَتِ خُدا تَوَكَّلِ دَرُم، تا اَبداً اَباد.

^۹ خُدایا، بخاطرِ کاری که انجام دَدی،

ما تُو ره تا اَبَد شُکر-و-سپاس مُوگیم؛

ما دَ حُضُورِ مومنین تُو

دَ نام تُو اُمیدوار اَسْتُمْ، چراکه نیک اَسْتِه.

خیالاتِ مردُمایِ لَوڈِه

بَلدِه سَرِدِستِه خائِنده ها. دَ صَوْتِ مَحَلَّت. قَصِیدِه داؤود.

^{۵۳} آدمایِ لَوڈِه-و-بے شَعُور دَ دِل خُو مُوگیه:

”خُدا و جُود نَدَرِه!“

اُونَا فاسِدِ اَسْتِه و مُرْتَكِبِ شَرارَتِ هایِ پَلیدِ موشِه،

دَ مینکلِ ازوا هیچ کسِ کارِ نیکِ انجامِ نَمیدیه.

^۲ خُدا از عالمِ باله سُونِ بَنیِ آدَمِ تُوخِ مُونِه،

تا بِنگرِه که آیا کُدَمِ آدَمِ دانا و جُودِ دَرِه که دَ طَلبِ خُدا بَشِه؟

۳ پگ ازوا از راه بُر شُدِه و قتی فاسِدِ گُشته؛

دَ مینکلِ ازوا هیچ کس کار نیک انجام نَمیدیه، حتی یگ نفر ام نَه!

۴ آیا آدمای شریر-و-بَدکار هیچ دانایی ندره

که قوم مَره رقمِ نانِ اَلّی مُوخوره و خُدا ره یاد نَمونه؟

۵ پس دَ جای که هیچ ترس و جُود ندره، اونا سخت و حَشَت زده موشه،

چون خُدا استغونای محاصِرِه کُننده های تُو ره تیت پَرک مونه.

تُو اونا ره شرمِنده مونی، چراکه خُدا اونا ره رانده.

۶ کشکِه نجات بلده اسرائیل از صَهبون بییه!

وختی خُدا خوشبختی قوم خُو ره دُوباره بیره،

یعقوب خوشی مونه، اسرائیل خوشحال موشه.

دُعا بلده حِفاظت از دستِ دُشمننا

بلده سردسته خاندنه ها. قد آله موسیقی تاردار خاندنه شنه. قَصیده

داوود از غیتیکه مردم زیف دَ پیش شائل اَمده گُفت: ”آیا داوود

خود ره دَ مینکل از مو تاشه نکده؟“

۵۴ آی خُدا، دَ وسیله نام خُو مَره نجات بدی

و دَ وسیله قُدرت خُو دَ داد مه برس.

۲ خُدايا، دُعای مَره بَشَنو،

و دَ تورای دان مه گوشِ بدی؛

۳ چراکه بیگنه‌گو دَ ضِد مه باله شُدِه

و مردُمای ظالمِ قَصِدِ گِرِفَتونِ جان مَره دَره؛

اونا خُدا ره حاضرِ نَمینگره. سِلاه.

۴ اینه، خُدا مَدَدگار مه آسته؛

خُداوند اُسْتوار کُنندِه جان مه یه.

۵ اُو بدی دُشمنای مَره پس دَ بَلِه خودونِ ازوا میره.

بخاطرِ وفاداری خُو اونا ره نابود کُو.

۶ اوخته ما قُربانی داوطلبانه بَلدِه تُو تقدیم مُونم

و نام تُو ره، اَی خُداوند، سِتایش مُونم،

چراکه اُو نیک آسته.

۷ چُون تُو مَره از هر مُشکِل-و-سختی خلاص کدی

و چیمای مه پیروزی مَره دَ بَلِه دُشمنای مه دیده.

دُعا و شِكَايَتِ اَدْمَى كِه دَ حَقِ شَى خِيَانَتِ شُدِه

بَلَدِه سَرِدِسْتِه خَانِنْدِه هَا. قَد آله مَوْسِيقِى تَارِدَارِ خَانْدِه شُنِه. قَصِيدِه
داؤود.

۵۵ آى خُدا، دَ دُعاى مِه گوش بَدى؛

خود ره از عُدْر-و-زارى مِه تاشه نَكُو.

۲ دَزمه تَوَجُّه كُو و دُعاى مَرِه قَبُول كُو؛

ما دَ فِكْر خُو بِي قَرار اَسْتَم و پَرِيشان حال

۳ بخاطرِ آوازِ دُشْمُو

و بخاطرِ تَهْدِيدِ اَدْمَاى شَرِير؛

چراكه اُونَا دَ بَلِه مِه بَلَا-و-مُصِيبَتِ مِيرِه

و قَد قَار-و-غَضَبِ قَد اَزْمِه دُشْمَنِ مَوْكُنِه.

۴ دِل مِه دَ سَيْنِه مِه پُشت-و-پالو مَوْشه

و خَوْفِ مَرگِ دَ بَلِه مِه حَاكِمِ شُدِه.

۵ ترس و لَرزِه دَ بَلِه مِه اَمْدِه

و وَحْشَتِ مَرِه كَامِلًا پَوْشَنْدِه.

۶ ما قَد خود خُو كُفْتَم: ”كشِكِه رَقْمِ كَوْتَرِ بالِ مِيدَشْتَم،

تا دَ جاي دُور پَرِواز مُوكدُم و آرام مُوشدُم.

^۷ آري، دَ جاي دُور پَرِواز مُوكدُم

و دَ بيا بو جاي-د-جاي مُوشدُم. سِلاه.

^۸ ما دَ عَجَلَه سُونِ يگ پناهگاه مورَفْتُم،

دُور از بادِ تيز و طوفان.

^۹ يا مولا، اونا ره گنگس-و-گيج كو

و زبوناي ازوا ره مُخْتَلِف جور كو،

چراكه ما دَ شار ظُلم و جنجال مينگرم.

^{۱۰} اونا شاو و روز دَ بِلَه ديوال هاي شار ميگرده

و دَ مَنَه شي شرارت و ظُلم آسته.

^{۱۱} تباهي دَ مينكل شي و جُود دره

و خُشُونَت و تَقْلُبْكَارِي از كوچه شي دُور نَمُوشه.

^{۱۲} دُشمو مره طعنه نَمِيدِه،

اگه مِيدَد، ما تَحْمَلُ مُوكدُم؛

مُخَالَفِ مَه خُود رَه دَ بِلَه مَه كُتَه كُتَه نَمُونَه،

اگه مُوکد، ما خود ره ازو تاشه مُوکدم.

^{۱۳} بلکه تُو اُستی که امی کارا ره مُونی،

اُی مردِ همبرابر مه،

همدم مه و رفیقِ نزدیک مه،

^{۱۴} که هر دوی مو قد یگدیگه خُو رفاقتِ شیرین دشتی

و یگجای قد جمعیتِ مردمِ دَ خانه خُدا قدم میزدی.

^{۱۵} بیل که مرگ بے خبر دَ بله دُشمنای بییه

و اونا زنده دَ عالمِ مُرده ها بوره،

چراکه شرارتِ دَ خانه های ازوا و دَ مینکلِ ازوا یه.

^{۱۶} لیکن ما خُداوند- خُدا ره کوی مُونم

و اُو مره نجات میدیه.

^{۱۷} شام و صُبح و چاشت ما شکوه و ناله مُونم

و اُو آواز مره میشنوه.

^{۱۸} اُو جان مره از جنگی که دَ ضد مه در گرفته،

صحیح- و- سلامت بُر مُونه؛

چراکه غدر کسا دَ خِلافِ مه اَسْتَه.

^{۱۹} خُدا که از اَزَل دَ تَخْتِ خُو شِشْتَه،

دُعایِ مَره مِیْشَنوَه و اُونَا رِه خَار-و-حَقِیرِ مُونَه، - سِلاه -

چراکه اُونَا تَغْیِیرِ نَمُونَه و از خُدا ترس نَدَره.

^{۲۰} رَفِیقِ مه دِستِ خُو رِه دَ بِلَه خِیرْخَاهِ خُو بِلند کده

و عهْدِ خُو رِه مِیدَه کده.

^{۲۱} زِبُونِ شِی نَرْمَتَرِ از مَسْکَه یَه،

لِیْکِن دِلِ شِی مِیلِ جَنْگِ دَره؛

تورایِ شِی از روغو کده چَرِبَتَرِ اَسْتَه،

ولِیِ خَطَرِنَاکْتَرِ از شَمْشِیرایِ لُج.

^{۲۲} بَارِ مَشْکِیْلَاتِ خُو رِه دَ خُداوندِ بَسِپَار

و اُو تُو رِه اُسْتَوَارِ نِگَاهِ مُونَه؛

اُو هَرْگِزِ نَمِیْلَه که اَدَمِ عَادِلِ تْکَانِ بُوخوره.

^{۲۳} لِیْکِن تُو اَیِ خُدا، مَرْدُمایِ خُونَرِیزِ و خِیَانْتْکَارِ رِه دَ چَاهِ بَیِ اَخِرِ پورْتَه مُونی؛

اُونَا نِیمِ رُوْزایِ عُمَرِ خُو رِه اَمِ زَنْدِگِیِ نَمُونَه،

لیکن ما دَزْتُو تَوَكَّلْ مُونْم.

تَوَكَّلْ دَ خُدَا

بلده سردسته خاننده ها. دَ صَوْتِ «گوتر دَ بِلَه درختِ بَلُوطِ دُور»
خانده شنه. سرُودِ داؤود از غَيْتِيكِه فَالَسْطِينِيَا اُو ره دَ جَتِ دِسْتِگِيرِ
كد.

۵۶^۱ آي خُدَا، دَ حَقِ مِه رَحِيْمِ بَشِ،

چراکه اِنسان مَرِه پايمال مُونه.

تمام روز اونا قد مِه جنگ كده دَ بِلَه مِه ظَلَمِ مُونه.

^۲دُشمنای مِه تمام روز سخت دَ دُمبال مِه اَسْتِه،

چُون غَدَرِ كَسَا مَغْرُورَانِه قَد مِه جنگِ مُونه.

^۳وختِيكِه ترسِ بُخُورْمِ،

ما تَوَكَّلْ خُو ره دَزْتُو مُونْم.

^۴دَ خُدَا تَوَكَّلْ مُونْم،

دَ خُدَايِ كه كلامِ شِي ره سِتايِشِ مُوكْنِمِ؛

اِنسانِ فاني دَ خِلافِ مِه چيزِ كارِ مِيْتَنِه؟

^۵تمام روز اونا توراى مَرِه كَجِ مُوبرِه؛

تمام فِکرای ازوا دَ ضِدِ مه اَسْتِه بَلَدِه بَدی رَسَندو.

^۶ اُونَا تَوَطِيه مُونِه، دَ کَمِين مِيشِينِه

و قَدَم هَاي مَرِه تِي نَظَر خُو مِيگِيرِه،

چُون اُونَا قَصِدِ گِرِفَتُونِ جَان مَرِه دَرِه.

^۷ بَا وِجُوْدِ اِيْقَسِ شَرَارَتِ، اَيَا اُونَا خَلَاصِي پَيِدَا مُونِه؟

اَي خُدا، قَد قَار-و- غَضَبِ خُو مَلَّتْ هَا رِه سَرِنِگُونِ کُو.

^۸ تُو حِسَابِ سِرگِرْدَانِي-و- دَرَبَدَرِي مَرِه گِرِفْتِي؛

اَوْدِيْدِه هَاي مَرِه دَ مَشْکِ خُو اِيشْتِي.

اَيَا امِي چِيْزَا دَ کِتَابِ تُو ثَبِتِ نِيِيِه؟

^۹ رُوْزِي کِه تُو رِه بَلَدِه کَوْمَکِ کُوِي کُنْم،

اَوخْتِه دُشْمَنَايِ مِه عَقَبِ نِشِينِي مُونِه.

مَا اِي رِه مِيْدَنْمُ کِه خُدا قَد اَزْمِه يِه.

^{۱۰} دَ خُدا کِه کَلَامِ شِي رِه سِتَايشِ مُونْم،

دَ خُداوندِ کِه کَلَامِ شِي رِه سِتَايشِ مُونْم،

^{۱۱} دَ خُدا تَوَكَّلِ مُونْم و تَرَسِ نَمُوخُوْرْم.

انسان دَ خِلافِ مه چيزِ كارِ مِيْتَنَه؟

۱۲ آيِ خُدا، ما نَذرِ هَای خُو ره بايد دَزتُو ادا کُنم؛

ما قُرباني هَای شُکرگُزاري ره دَزتُو تَقديمِ مُونم،

۱۳ چُون تُو جانِ مَره از مَرگِ خِلاصِ کدِے

و نَه ايشتِے که پايایِ مه بَلخِشه،

تا بَتَنم دَ نُوَرِ زَنديگي دَ حُضُوَرِ خُدا راهِ بُوَرم.

دُعا بَلدِه کومک

بَلدِه سَرديستِه خاننده ها، دَ صَوْتِ «تباہ نَکُو» خاننده شُنه. سَرودِ
داؤود از غَيْتِيکِه داؤود از پيشِ شائول دُوتا کده دَ غارِ دَرِ اَمَد.

۵۷ دَ حَقِ مه رَحيمِ بَش، آيِ خُدا، دَ حَقِ مه رَحيمِ بَش،

چراکه جانِ مه دَزتُو پناه ميگيره؛

اَرِے، ما دَ زيرِ بالِ هَای تُو پناه ميگيرُم

تا وختِيکِه اِي بَلا تيرِ شُنه.

۲ ما دَ پيشِ خُدايِ مُتعالِ ناله-و-فريادِ مُونم،

دَ پيشِ خُدايِ که مقصدِ خُو ره دَ بارِه مه پوره مونه.

۳ اُو از آسمو کومک رِي مونه و مره نجات ميديه؛

اُو کسای ره که سخت د دُمبال مه آسته، شرمنده موكنه. سِلاه.

خدا رحمت و وفاداری خو ره نشو ميديه.

۴ جان مه د مينکل شيرا گير منده،

ما د منه آتش سوزان خاو موم؛

آرْمے، د بين آدماي که دندوناي ازوا نيزه ها و تيرها آسته

و زبوناي ازوا شمشير تيز.

۵ آي خدا، د عالم باله متعال شو

و بزرگی-و- جلال تو د بله تمام زمي بشه!

۶ اونا د پيش پایای مه دام ايشت؛

و جان مه تی بار غم خم شد.

اونا د سر راه مه چاه کند،

ليکن خودون شی د منه ازو افتد. سِلاه.

۷ دل مه مستحکم-و- استوار آسته، آي خدا،

دل مه مستحکم-و- استوار آسته.

ما سرود میخانم و ساز میزنم.

^۸ آی جان مه، بیدار شو؛

آی چنگ و بریط، بیدار شنید.

ما روشنی صبح ره بیدار مونم.

^۹ یا مولا، ما د مینکل قوم ها تو ره شکر-و- سپاس موگیم

و د بین مردما بلده تو سرود ستایش میخانم،

^{۱۰} چراکه رحمت تو د اندازه آسمونا بزرگ آسته

و وفاداری تو د اورها میرسه.

^{۱۱} آی خدا، د عالم باله متعال شو

و بزرگی-و- جلال تو د بله تمام زمی بشه!

حکمرانای شیر

بلده سردسته خاندنه ها، د صوت «تباہ نکو» خاندنه شنه. سرود داؤود.

^{۱۵۸} آی حکمرانا آیا واقعا عادلانه حکم مونیید؟

آی بنی آدم، آیا منصفانه قضاوت مونیید؟

٢ نه! بلکه شمو د دل خو نقشه های بد میکشید

و دستای شمو د روی زمی قد ظلم سر-و-کار دره.

٣ آدمای شیریر از رحم آبه خو از راه بر آسته

و از کوره آبه خو گمراه و دروغگوی.

٤ اونا زهر دره رقم زهر مار،

رقم زهر کبچه ماری که گوش های خو ره بند کده بشه،

٥ که آواز مارگیرا ره نشنوه،

هرچیس ام که اونا ماهرانه اوده بخانه!

٦ آی خدا، دندونای ازوا ره د دان شی میده کو؛

خداوندا، استغونای آلاشه امزو شیرای درنده ره جو جو کو.

٧ بیل که اونا رقم آوی که لُوو موشه، نیست-و-نابود شنه

و رقم علف پایمال و پژمرده شنه.

٨ بیل که اونا رقم گاوگ د منه مد رفته گم شنه

و مثل نلغه سُرجی سُده خاتو، روی آفتو ره ننگره.

٩ پیش ازی که دیگ های ازوا آتشی خار-و-خاشه ره احساس کنه،

تَر و خُشکِ امزُو شَرِیرو دَ دَمِ بادِ بُرده شُنه.

۱۰ آدمِ عادلِ وختی مینگره که اِنْتِقَامِ گِرِفْتِه شُد، خوشی مونه؛

او پایای خوره دَ خُونِ آدمای شَرِیر موشویه.

۱۱ اوخته مردُم مَوگِیِه: ”یقیناً که آدمای عادلِ اَجْرِ مِیگیره؛

یقیناً یگِ خُدا آسته که دَ بِلِه دُنیا قضاوت مونه.“

دُعا بَلَدِه حِفاظَت و خلاصی

بَلَدِه سَرِدِسْتِه خَانِنْدِه ها، دَ صَوْتِ «تَباهِ نَگو» خَانْدِه شُنه. سَرُودِ
داؤود از غِیْتِیکِه شائولِ نَفرا ره رِی کُدُ تا خَانِه داؤود ره زیرِ نظرِ
بگیره و او ره بکُشه.

۵۹ آی خُدای مه، مَرِه از دِسْتِ دُشْمَنای مه خلاصی بدی

و از شَرِ کَسای که دَ ضِدِ مه باله موشه، حِفاظَتِ کُو.

۲ مَرِه از دِسْتِ بَدکارا خلاصی بدی

و از چَنگِ مَرْدُمای خُونرِیزِ نِجاتِ بدی.

۳ توخِ کُو که چَطور اونا دَ کَمینِ جانِ مه شِشْتِه!

آدمای زورْتُو دَ ضِدِ مه تَوطِیِه کده؛

دَ حَالِیکِه نَه کُدَمِ خَطَا از مه سر زده و نَه کُدَمِ گُناه، آی خُداوند.

٤ بَدُونِ كِه مَا كُدَم شَرَارَت كَدِه بَشْم، اُونَا خِيَز كَدِه خُود رِه آمَادِه مُونِه.

بَالِه شُو وَ دَ دِيدُون مِه بِيَه وَ بِنِگِر.

٥ تُو، اَي خُداوند، خُداي لَشْكِرِهَا، خُداي اِسْرَائِيل،

بَالِه شُو وَ پِگِ مِلَّتْ هَا رِه جَزَا بَدِي؛

دَ بَلِه خِيَانَتْكَارَاي شَرِيرِ رَحْمِ نَكُو. سِلَاه.

٦ اُونَا هِر شَام دُوبَارِه مِيِيَه

وَ رَقْمِ سَكَا اَلِّي غَوِ غَوِ مُونِه

وَ دَ گِرْدِ شَارِ قَدَمِ مِيَزَنِه.

٧ اُونِه، اُونَا قَد دَانِ خُو غُرِ مِيَزَنِه

وَ تَوْرِه لَبَايِ اَزْوَا شَمَشِيرِ اَلِّي اَسْتِه،

چُونِ اُونَا مُوگِيَه: ”كِي مِيَشْنَوِه؟“

٨ لِيكِنِ تُو، اَي خُداوند، دَ بَلِه اَزْوَا مِيَخَنْدِي،

تُو پِگِ مِلَّتْ هَا رِه رِيَشَخَنْدِ مُونِي.

٩ اَي قُوتِ مِه، مَا چِيمِ دَ رَاهِ اَز تُو مِيَشِينُم،

چُونِ تُو، اَي خُدا، قَلْعِه بَلَنْدِ مِه اَسْتِي.

۱۰ خُدای که رَحمت شِی دَ بِلِه مه اَسْتِه، پِیش رُوی مه مورِه؛

خُدا مَرِه مِیلِه که پِیروزِی خُو ره دَ بِلِه دُشمنای خُو بِنِگَرُم.

۱۱ آی خُداوند که سِپَر مو اَسْتِی، اُونَا ره نَکُش،

نَشُنِه که قَوْم مه تُو ره پُرمُشت کُنِه.

اُونَا ره قَد قُدْرَت خُو آوَارِه-و-دَرِیْدَر کُو

و تاه پورته کُو.

۱۲ بخاطرِ گُناهِ دَان خُو و بخاطرِ توره های لَبای خُو،

بیل که اُونَا دَ دَامِ کِبِر-و-غُرُور خُو گِرِفْتار شُنِه.

بخاطرِ نَالْت و دروغ های که مُوگیه،

۱۳ اُونَا ره دَ غَیْتِ قَار-و-غَضَبِ خُو نَابُود کُو.

اُونَا ره نَابُود کُو تا دیگه و جُود نَدَشْتِه بَشِه.

اوخته تا آخِرای زمی مرُدْم مِیْدَنِه

که خُدا دَ اِسْرَائِیل حُکمرانی مُونِه. سِلاه.

۱۴ اُونَا هر شام دُوباره مِییه

و رِقْمِ سَگَا اَلّی غَو غَو مُونِه

و دَ گِرِدِ شَارِ قَدَمِ مِيزَنَه.

^{۱۵} اُونَا بَلَدِه خوراک سرگردو میگرده

و اگه سیر نشنه اُلجی مونه.

^{۱۶} لیکِن ما دَ وَصَفِ قُدْرَتِ تُو سرُودِ میخانم؛

ما دَ غَیْتِ صُبْحِ دَ بارِه رَحْمَتِ تُو دَ آوازِ بَلِنْدِ سرُودِ میخانم؛

چراکه تُو قلعِه بَلِنْدِ مه اَسْتی

و پناهگاه دَ رُوزِ سَخْتی-و-مُشکِلاتِ مه.

^{۱۷} اَی قُوْتِ مه، ما بَلَدِه تُو سرُودِ سِتایشِ میخانم؛

خُدایا، تُو قلعِه بَلِنْدِ مه اَسْتی

و خُدایِ که دَزْمه رَحْمِ مونی.

دُعا بَلَدِه پیروزی قوم بعد از شکست

بَلَدِه سَرْدِسْتِه خَانِنْدِه ها. دَ صَوْتِ «سوسَنِ شَاهِدی» خَانْدِه شُنِه.

قَصِیدِه داؤود. بَلَدِه تَعْلیم. از غِیْتیکِه داؤودِ قَدِ اَرَامِ نَهْرینِ و اَرَامِ
صوبه جنگِ کد و یوآبِ پَسِ اَمَدِ و دوازده هزار نفرِ اِدومیا ره دَ دَرّه
نَمکِ کُشت.

۶۰ اَی خُدَا، تُو مو ره دُور پورته کده تیت-پَرکِ کدے،

اوخته تُو قار بُودی؛ لیکن آلی پس سُون ازمو بیه.

^۲ زمی ره د لَرزه اُورده، چک کدی؛

چگای شی ره جور کُو،

چراکه زمی تکان خورده ری یه.

^۳ قوم خُو ره گِرِفَتارِ اُوقاتِ تلخ کدی؛

دز مو شرابِ سرگردانی وُچیدلجی کدی.

^۴ تُو بلده کسای که از تُو ترس دَره، یگ بیرق باله کدی

تا از تیرِ کمو سُونِ ازو دوتا کُنه. سیلاه.

^۵ د وسیله دستِ راستِ خُو مو ره خلاصی بدی و دُعای مَره قبول کُو

تا کسای ره که تُو دوست دَری نجات پیدا کُنه.

^۶ خُدا از جای مُقدّس خُو گپ زده گُفت:

”قد خوشی شکیم ره تقسیم مُونم

و دَره سکوت ره اندازه میگیرم؛

^۷ جلعاد از مه یه و منسی دز مه تعلق دَره؛

إفرایم کوله آینی مه اُسته

و يهُودا تَيَاقِ پادشاهی مه.

^۸ موآب تى دِستى مه يه؛

د اِدوم كوشره خو ره پورته مونم

و د بَله فَلَسْطِينِ پيروزمندانه چيغ ميزنم.“

^۹ كى آسته كه مره د شار ديوال- دار داخل كنه؟

كى آسته كه مره سون اِدوم راهنمايى كنه؟

^{۱۰} آيا تو نيستى اى خدا، كه مو ره دور پورته كدى

و ديگه قد لشكرهاى مو بر شده نمورى؟

^{۱۱} مو ره د مُقَابِلِ دُشْمُو كومك كو،

چراكه كومك انسان بى فايده آسته.

^{۱۲} قد خدا مو پيروز موشى،

چون او آسته كه دشمنايى مو ره پايمال مونه.

دُعا بَلَدِه حِفَاظَت

بَلَدِه سَرِدِسْتِه خَانِنْدِه ها. قَد آلِه مَوْسِيقِى تَارِدَار خَانْدِه شُنِه. زُبُورِ

داؤود.

۶۱ آی خُدا، ناله-و- فریاد مَرِه بَشَنو

و د دُعای مه تَوَجُّه کُو!

۲ از آخِرای زمی تُو ره کُوی مُونم،

وختیکه دِل مه از حال موفته.

مَرِه د بَلِه قاده هِدایت کُو که از مه کده بلند آسته،

۳ چُون تُو پناهگاهِ مه آستی،

یگ بُرچِ مُستَحکم د مُقابِلِ دُشمون مه.

۴ بیل که بلده همیشه د خیمه تُو جای-د- جای شَنم

و د تى سایه بال های تُو پناه بگیرم. سِلاه.

۵ چُون تُو، آی خُدا، نذر های ره که وعده کدُم شِنیدی

و میراثِ کسای ره که از نام تُو ترس دَره، دَزمه عطا کدی.

۶ روزای عُمَرِ پادشاه ره کَلو کُو،

و سال های زندگی شی ره نسل اندر نسل اِدامه پدی.

۷ بیل که او تا اَبَد د حُضُورِ خُدا د بَلِه تَحْتِ بَشینه

و رَحْمَت و وفاداری خُو ره مُقَرَّر کُو تا اَزُو مُحَافِظَت کُنِه.

^۸پس ما همیشه بَلَدِه سِتایشِ نام تُو سُرود میخائِم

و نذر های خُو ره هر روز ادا مُونِم.

نجات از طرفِ خُدا

بَلَدِه سَرِدِسْتِه خَائِنْدِه ها. دَ طَرِيقَه يَدُوْتُون. زُبُور داؤود.

۶۲^۱ جان مه د آرامی تنها د اِنْتِظارِ خُدا اَسْتِه؛

نجات مه از طرفِ اَزُو ميبه.

^۲تنها اُو قاده-و-تکيه گاه و نجات دِهِنْدِه مه اَسْتِه،

قلعه بلند مه؛ ما هرگز تکان نَمُوخورُم.

^۳تا چی غَيْت د بَلِه آدمی که رقم ديوالِ خَم شُدِه يا کتاره لَرزَنک اَسْتِه، هُجُوم

ميريد،

تا پگ شُمُو اُو ره د قتل بَرَسَنِيد؟

اُمُو ره که رقم ديوالِ خَم شُدِه يا کتاره لَرزَنک اَسْتِه؟

^۴يگانه نَقْشِه ازوا امی اَسْتِه که اُو ره از مقام بلند شی سرنگون کُنِه؛

اونا از دروغ گُفتو خوشی حاصلِ مُونِه؛

قد دان خُو اونا بَرکت میدیه،

لیکن د دل خُو نالت مونه. سِلاه.

^۵ آی جان مه، د آرامی تنها د اِنْتَظارِ خُدا بَش؛

چراکه اُمید مه از طرفِ ازو یه.

^۶ تنها او قاده-و-تکیه‌گاه و نجات دهنده مه آسته،

قلعه بلند مه؛ ما تکان نَموخورم.

^۷ نجات و عزت مه د خُدا تعلق دره؛

قاده قُدرتمند و پناهگاه مه خُدا آسته.

^۸ آی قوم، هر وخت دزو توکل کُنید؛

دل خوره د حُضورِ ازو واز کُنید؛

چراکه خُدا پناهگاه مو آسته. سِلاه.

^۹ بنی آدم کلوتر از یگ نفس نییه،

و جُودِ انسان ها کلوتر از یگ دروغ؛

پله ترازو که اونا د بِلَه شی آسته، باله مورِه؛

چون جُمْلَه ازوا از باد کده ام سُبُکتر آسته.

۱۰ دَ ظَلَمَ تَوَكَّلْ نَكْنِيد

و دَ مالِ دُزى اُميدِ نَدَشْتَه بَشِيد؛

اگه دارایی شُمو کلو شد، دَزُو دِلِ بَسْتَه نَكْنِيد.

۱۱ خُدا یگ بار گفته و دُو بار ما اُو ره شِنِيدیم

که قُوتِ دَ خُدا تَعْلُقِ دَرَه.

۱۲ اَی خُداوند، رَحْمَتِ امِ دَزْتُو تَعْلُقِ دَرَه،

چُون تُو هر کس ره مُطابِقِ اَعْمالِ شى اَجْرِ یا جَزَا مِيدى.

جان مه تُشْنَه اَزْتُو يَه

زُبُورِ دَاوُود، اَز غَيْتِيكَه اُو دَ دَشْتِ يَهُودِيَه بُود.

۶۳ اَی خُدا، تُو خُداى مه اَسْتى،

قَد تَمَامِ وِجُودِ خُو، تُو ره طَلَبِ مُونُم؛

جان مه تُشْنَه اَزْتُو يَه

و جِسْمِ مه دَ شَوَقِ حُضُورِ تُو،

دَ یگِ زَمِينِ خُشْکِ و بوره و بے آو.

۲ پس ما دَ جايگاهِ مُقَدَّسِ تُو سُونِ تُو تُوخِ كَدُمِ

تا قُدْرَت و جلال تُو ره بِنِگْرُم.

^۳ ازی که رَحْمَت تُو از زِنْدَگِی بَهِتَر اَسْتَه،

لِبای مه تُو ره حَمْد-و-ثنا مُوگِیَه.

^۴ پَس تا غَیْتِیکَه زِنْدَه اَسْتَم تُو ره سِتایش مُوْنَم

و دَ نَام اَز تُو دِستای خُو ره باله کدِه دُعا مُوْنَم.

^۵ جان مه سیر مُوشه مِثْلِ که مَغز و چَرِبی خورده بَشَه

و دان مه قَد لِبای پُر از خوشی تُو ره سِتایش مُونه

^۶ و خِتیکه ما دَ جاگِه خُو تُو ره یاد مُوْنَم،

و تا ناوختای شاو دَ باره اَز تُو فِکْر مُوْنَم،

^۷ چُون تُو مَدَدگار مه اَسْتی

و ما دَ تِی سایه پَر-و-بال تُو دَ خوشی سُرود میخانَم.

^۸ جان مه دَز تُو تکیه کدِه

و دِستِ رَاسْت تُو از مه حِمایت مُونه.

^۹ کَسای که قَصْدِ نَابُود کدُونِ جان مَره دَره،

دَ غُوْجی های زمی تاه مورِه.

۱۰ اُونَا دَ دَمِ شَمشِيرِ تَسْلِيمِ مُوشِه

و خوراکِ شغالِ ها مُوشِه؛

۱۱ لِيكِنِ پادشاهِ دَ حُضُورِ خُداِ خوشیِ مُونِه؛

هر کسی که دَزُو قَسَمِ بُخورِه، اِفْتخارِ مُوکنِه،

چُونِ دَانِ دروغگويا بسته مُوشِه.

دُعا بَلَدِه حِفَاظَتِ

بَلَدِه سَرِدِسْتِه خَانِنْدِه ها. زُبُورِ داؤود.

۶۴ اَيِ خُدا، وَخْتِيكِه عُدْر-و-زاريِ مُونِم، آوازِ مَرِه بَشَنو

و زِنْدِگيِ مَرِه از ترس-و-خُوفِ دُشْمو حِفْظِ كُو.

۲ مَرِه از تَوَطِيه هَايِ آدْمَايِ شَرِيْر

و از شُور-و-غُوغَايِ بَدكارا تاشه كُو،

۳ از كَسَايِ كِه زِبُونِ خُو رِه رَقْمِ شَمشِيرِ تِيْزِ مُونِه

و قَدِ تِيْرِ تُوْرَايِ تَلْخِ خُو نِشَانِ مِيْگِيْرِه

۴ تا از جَايَايِ كَمِيْنِ خُو آدَمِ بِيْ كُناهِ رِه بَزْنِه؛

اُونَا بِيْ بَلْغِه و بَدُونِ تَرَسِ تِيْرِ رِه سُونِ اَزُو اِيْلِه مُونِه.

٥ اونا د مقصد شيرانه خو محكم آسته؛

اونا د باره تاشه كدون دام هاي خو گپ ميزنه

و موگيه: ”كي آسته كه اميا ره بنگره؟“

٦ اونا بلده بے انصافي نقشه ميكشه و موگيه:

”نقشه محكم كشيدي!“

واقعا كه فكر و دل انسان غوج آسته، كي ميتنه پي بېره؟

٧ ليكن خدا تير خو ره سون ازوا ايله مونه

و بے بلغه اونا زخمى موشه.

٨ زبون ازوا د ضد خودون ازوا تاو موخوره و اونا ره نابود مونه؛

هر كس كه اونا ره بنگره سر خو ره د حال ازوا شور ميديه.

٩ اوخته هر انسان ترس موخوره

و كار خدا ره اعلان مونه

و د باره عملي كه او انجام دده چورت ميزنه.

١٠ بيل كه آدم عادل د حضور خداوند خوشي كنه

و دزو پناه بېره

و پگِ آدمایِ دل-راستِ اِفتخارِ کُنه.

سِتایشِ خُداوندِ بخاطرِ حاصِلات

بَلدِه سَرِدِسْتِه خاِنْدِه ها. زِيورِ داؤود. سُرود.

۶۵ آی خُدا، حمد-و- ثنا دَ صَهيون چيم دَ راهِ ازتو يه

و نذر ها دزتو ادا موشه.

آی خُداي که دُعا ره ميشنوي،

تمام بَشَر دَ پيشِ ازتو ميبه.

وختيکه گناه هاي مو، مو ره زير ميگيره،

تو بَلدِه خطا هاي مو كِفاره مَهيا موني.

آيک دَ بَخْتِ كسي که تو او ره اِنْتِخابِ موني و نَزديکِ ميري

تا دَ حَوْلِي هاي تو جاي-د- جاي شنه.

مو از خُوبي هاي خانه تو سير موشي،

از خُوبي هاي جاي مُقَدَّسِ تو.

تو دَ مُطابِقِ عَدالْتِ خُو قد كاراي حيرت-آورِ جَوابِ دُعا هاي مو ره ميدِي،

آي خُداي نجاتِ مو

که اُمیدِ تمامِ گوشه های زمی و دُورترین دریا ها اُستی.

تُو کمر خُو ره قد قُدرت بسته کده

کوه ها ره دَ وسیله قُوت خُو جای-د-جای کدی.

تُو طُغیانِ دریا ها و غُرشِ جلیپه های شی ره آرام مُونی،

امچنان شورشِ قوم ها ره.

کسای که دَ گوشه های زمی زندگی مُونه از مُعجزه های تُو حَیرو مَنده،

تُو باشنده های شَرَق و غَرَب ره خوشحال مُونی.

تُو دَ بَلَه زمی نظر مُوکنی

و اُو ره سیرآو کده کلو حاصلخیز جور مُونی.

دریای خُدا پُر از آو اُسته؛

تُو غَلّه ره بَلده اِنسان مُهیا مُونی،

چُون امی رقم زمی ره آماده کدی.

تُو کِشتزار های شی ره آوداری مُونی

و بُغُنڈی های شی ره آوار مُوکنی؛

دَ وسیله بارش ها اُو ره نَرم مُونی

و حاصلات شی ره برکت میدی.

^{۱۱} تو قد نعمت های خو سال ره تاج مپوشنی؛

و راه های تو از برکت لبریز آسته.

^{۱۲} علفچر های بیابو ام از برکت لبریز آسته

و دامون-و-کمر تپه ها پر از خوشی آسته.

^{۱۳} تاله ها قد رمه ها پوشنده شده

و دره ها ره غله-و-دانه گرفته؛

اونا از خوشی چیغ میزنه و سرود میخانه.

سرود ستایش و شکرگزاری

بلده سردسته خائنده ها. سرود. زیور.

^۱ ۶۶ ای تمام زمی، بلده خدا آواز خوشی بر کنید.

^۲ بلده بزرگی-و-جلال نام ازو سرود بخانید

و حمد-و-ثنا گفته جلال ازو ره توصیف کنید.

^۳ د خدا بگید: ”چیس باهیبت آسته کارای تو!

بخاطر قدرت بزرگ تو

دُشمنای تُو دَ برابرِ ازتُو سرِ خَم مُونه.

تمامِ زمی تُو ره پرستش مُونه

و دَ ستایشِ ازتُو سرُود میخانه؛

آرے، دَ ستایشِ نامِ ازتُو سرُود میخانه. “ سِلاه.

بیبید و کارای خُدا ره بِنگرید؛

أو دَ وسیله اعمال خُو دَ مینکلِ بَنی آدمِ باهیبت آسته.

أو دریا ره دَ خُشکی تبدیل کد

و بابه گلونای مو پیده از مَنه دریا تیر شد.

دَ اُونجی مو دَ حُضُورِ ازو خوشی کدی.

أو دَ وسیله قُدرت خُو تا اَبَد حُکمرانی مُونه

و چیمای شی مَلت ها ره زیرِ نظرِ دَره.

پس آدمای سرکش خود ره کُنه کُنه نَکنه. سِلاه.

أی پگِ قومِ ها، خُدای مو ره ستایش کُنید،

وختیکه او ره ستایش مُونید، بیلید که آواز شُمو شِنیده شُنه،

چراکه او جان های مو ره دَ مینکلِ زنده ها نگاه کده

و نه‌ایشته که پایای مو بلخشه.

۱۰ چون تو ای خدا، مو ره امتحان کدی؛

مو ره آزمایش کدی، امو رقم که نقره آزمایش موشه.

۱۱ مو ره د دام گرفتار کدی

و بارهای گرنگ ره د پشت مو ایشتی.

۱۲ مردما ره د بله مو سوار کدی

و مو از منه آو و آتش تیر شدی،

لیکن تو مو ره د جای پریمونی اوردی.

۱۳ ما قد قربانی های سوختنی د خانه تو مییم

و نذر های خو ره دزتو ادا مونم،

۱۴ نذر های ره که لبای مه بلده شی واز شد

و دان مه د زمان مشکلات-و- سختی وعده کد.

۱۵ ما قربانی های سوختنی ره از حیوانای چاغی بلده تو تقدیم مونم

قد خوشبوی قربانی قوچ ها؛

ما نرگا و بزها بلده تو تقدیم موکنم. سیلاه.

۱۶ آی پگِ کسای که از خُدا ترسِ دَرید، بیید و بَشَنوید

تا چیزی ره نَقْل کُنم که خُدا بَلدِه جان مه انجام دَدِه.

۱۷ ما قد دان خُو دَ پیشِ ازو ناله-و- فریاد کُدم

و او ره قد زبون خُو ستایش کُدم.

۱۸ اگه ما شرارت ره دَ دل خُو پرورش میددُم،

خداوند دُعای مَره گوش نَمیگرفت.

۱۹ لیکن واقعاً خُدا گوش گِرَفته

و دَ آوازِ دُعای مه تَوَجُّه کده.

۲۰ حمد-و- ثنا دَ خُدا، که او دُعای مَره رد نکد

و رَحمت خُو ره از مه دریغ نکد.

دَعَوَتِ مَلَّتْ هَا بَلَدِه سِتایشِ خُداوند

بَلَدِه سَرِدِسْتِه خَانِنْدِه هَا. قَد آله مُوسِیقِی تَارْدَار خَانْدِه شُنِه. زُبُور؛
سُرُود.

۶۷ بیل که خُدا دَ حق مو رَحیم بَشِه و مو ره بَرکت بَدیه

و نُورِ رُوی شی دَ بَلِه مو روشنی کُنه - سِلاه -

٢ تا راه-و-طریق شی د رُوی زمی شِنخته شُنه

و نجات شی د مینکل پگِ مَلت ها.

٣ خدایا، بیل که قوم ها تو ره ستایش کُنه،

پگِ قوم ها تو ره ستایش کُنه.

٤ بیل که مردما خوش بشه و سرود بخانه،

چراکه تو قوم ها ره مُنصِفانه قضاوت مونی

و مردما ره د رُوی زمی هدایت میدی. سِلاه.

٥ خدایا، بیل که قوم ها تو ره ستایش کُنه

پگِ قوم ها تو ره ستایش کُنه.

٦ زمی حاصلِ خو ره دده.

آرے، خدا، خدای مو، مو ره برکت دده.

٧ خدا مو ره برکت دده

تا تمام گوشه های زمی ازو ترس دشته بشه.

سرودِ پیروزی

بلده سردسته خائنده ها. زيور داؤود. سرود.

۶۸ بیل که خدا باله شنه و دشمنای شی تیت پرک شنه

و کسای که از شی بد مویره، از حضور ازو دوتا کنه.

۲ امو رقم که دود گم-و-گل موشه،

امو رقم اونا ره گم-و-گل کو؛

و امو رقم که موم د پیش آتش او موشه،

بیل که آدمای شریر ام امو رقم د حضور خدا نابود شنه.

۳ لیکن آدمای عادل خوش بشه

و د حضور خدا خوشحالی کنه،

حتی از خوشی د کالای خو جای نشنه.

۴ بلده خدا سرود بخانید، د ستایش نام ازو سرود بخانید،

او ره که د بله اورها سوار آسته، قد آواز بلند ستایش کنید؛

نام ازو خداوند آسته، د حضور ازو خوشی کنید.

۵ آته یتیم و دادرس خاتونوی بیوه

خدا آسته د جایگاه مقدس خو.

۶ خُدا بے کسا ره خانه میدیه که جای۔ د۔ جای شنه

و بندی ها ره آزاد کده د کامیابی میرسنه؛

لیکن آدمای سرکش د زمین خشک۔ و۔ سوزان جای۔ د۔ جای موشه.

۷ آی خُدا، وختیکه تُو پیش روی قوم خو رفتی،

غیتیکه د بیابو حرکت کدی، سِلاه

۸ زمی لرزید و آسمو د باریدو شد،

د حضور خُدا، خُدای کوه سینا،

د حضور خُدا، خُدای اسرائیل.

۹ آی خُدا، تُو بارش پریمو بارندی

و میراث خو ره که خار۔ و۔ زار بود، تازه۔ و۔ استوار کدی؛

۱۰ جماعت تُو دزو جای۔ د۔ جای شد.

آی خُدا، تُو از خوبی های خو بلده مردم محتاج هر چیز تهیه کدی.

۱۱ خداوند حکم کد:

خاتونوی که خوشخبری آورد یگ جمعیت کته بود.

۱۲ پادشایون لشکرها گریز کده دوتا کد؛

خاتونوی که دَ خانه مَندد وُلجه ره تقسیم کد؛

^{۱۳} اگرچه اونا دَ قوتونا خاو مَوکد،

ولے رقمِ کوتری شد که بال های شی قد نُقره پوشنده یه

و پَر های شی قد طِلای سُرخ.

^{۱۴} وختیکه قادرِ مطلق پادشایو ره دَ اُونجی تیت پَرَک کد،

رقمی بُود که دَ کوهِ صلَمون بَرَف باریده بَشه.

^{۱۵} آی کوهِ قیل، آی کوهِ باشان؛

آی کوهی که قُله های بلند دَری، آی کوهِ باشان؛

^{۱۶} آی کوه های که قُله های بلند دَرید،

چرا قد حسادت سُون کوهی توخ مُونید که خُدا او ره بَلده بُود-و-باش خُو

اِنْتخاب کده؟

یقیناً خُداوند تا اَبَد دَ اُونجی بُود-و-باش دَره.

^{۱۷} گاډی های جنگی خُدا هزارها هزار

و لک ها لک ها اَسته؛

خُداوند دَ مینکلِ ازوا یه، که از کوهِ سینا دَ جایگاهِ مُقدّس خُو اَمده.

^{۱۸} وختیکه تُو دَ جای بلند بُر شدی،

اسیرا ره دَ اسیری بُردی

و از آدما هدیه ها گِرِفتی،

حتی از آدمای سرکش،

تا که تُو آی خُداوند- خُدا، دَ اُونجی جای- دَ جای شنی.

^{۱۹} حمد- و- ثنا دَ خُداوند، اُو هر روز بار های مو ره تَحْمَل مونه؛

خُدا نجات دِهِنده مو آسته. سِلاه

^{۲۰} خُدای مو، خُدای نجات دِهِنده آسته

و راه های خلاصی از مرگ دَ خُداوند، خُدای مو تَعْلُق دَره.

^{۲۱} یقیناً، خُدا سر دُشمنای خُو ره کُفته جو جو مونه،

تولغِه پُرموی کسای ره که دَ راه های پُرگناه خُو رفتار مونه.

^{۲۲} خُداوند کُفت: ”ما اونا ره از باشان پس میرم،

اونا ره حتی از غُوجی های دریا پس میرم،

^{۲۳} تا که پایای تُو دَ بِلِه خُونِ ازوا قَدَم بزنه

و زبونِ سگای تُو حق خُو ره از دُشمنای تُو بگیره.“

^{۲۴} آی خُدا، حَرکتِ قَوْمِ تُو دیده شده،

حَرَكَتِ قَوْمِ خُدا، پادشاهِ مه، دَ جایگاهِ مُقَدَّس:

۲۵ دَ پیشِ رُوی، سرودخانا آسته، دَ پشتِ سر سازنده ها

و دَ مینکل، دُخترای که دیره میزنه.

۲۶ خُدا ره دَ جماعت های کته حمد-و- ثنا بگید،

خُداوند ره، آی شُمو کسای که از چشمه اسرائیل آستید.

۲۷ اونه، بنیامینِ ریزه دَ اُونجی آسته دَ پیشِ رُوی ازوا

و دَ اُونجی کته کلونای یهودا دَ جَم خُو

و کته کلونای زبُولون و کته کلونای نَفتالی دَ جَم خُو.

۲۸ آی خُدا، قُدرت خُو ره برملا کُو،

آی خُدا، قُوت خُو ره که پیش ازی بخاطرِ ازمو دَ کار بُردی،

۲۹ از خانه خُو از اورشَلیم،

از جایی که پادشایو بلده تُو هدیه ها میره.

۳۰ حیوانِ وَحشی نِزار ره سرزنش کُو

و قوم های ره که رقمِ گله گاوو و گوسله ها آسته.

خُدا کسای ره که بلده گِرِفتونِ باج شوقِ دَره، پایمال مونه

و قَوْمَ هَاي رِه كِه جَنگ رِه خُوش دَرِه، تَيْتِ پَرَک مُوگْنِه.

^{۳۱} قاصِدَا از مِصر مِيِيه

و كُوش دَ زُودِي دِستاي خُو رِه سُون خُدا دِرَاز مُونِه.

^{۳۲} اَي مَمَلَكَتِ هَاي دُنْيَا، بَلَدِه خُدا سَرُود بَخَانِيْد؛

بَلَدِه خُداوند ساز بَزَنِيْد. سِلَاه.

^{۳۳} بَلَدِه اَمزُو كِه دَ بَلِه اَسْمونَا سِوار اَسْتِه، دَ بَلِه اَسْموناي قَدِيْمِي.

اونه، اُو آواز خُو رِه بُر مُونِه، آوازي رِه كِه پُرْقُدْرَت اَسْتِه.

^{۳۴} قُدْرَتِ خُدا رِه اِعْلان كُنِيْد؛

شِكُوِه-و- جَلالِ اَزُو دَ بَلِه اِسْرَائِيْل اَسْتِه

و قُدْرَتِ شَيِ دَ اَسْمونَا.

^{۳۵} خُدايَا، تُو دَ جايگَاِه مُقَدَّسِ خُو باهِيْبَتِ اَسْتِي؛

خُدايِ اِسْرَائِيْل خُودِ شَيِ دَ قَوْمِ خُو قُدْرَتِ و قُوْتِ مُوِيخَشِه.

حَمْد-و- ثَنَا دَ خُدا!

نالِه و فَرِيادِ بَلَدِه كُومَك

بَلَدِه سَرِدِسْتِه خَانِنْدِه هَا. دَ صَوْتِ «سَوَسَن هَا» خَانْدِه شُنِه. زُبُورِ
داؤود.

۶۹ خُدايَا، مَرِه نِجَاتِ بَدِي،

چراکه آوھا تا گردون مه رسیده.

۲ ما دَ مَدِّ غُوجِ گُورِ رَفْتِيم،

پايای مه یاری ایسته شُدو ره نَدَرِه.

ما دَ آوهای چُقُورِ دَرِ اَمَدِيم

و سِيلِ آوِ دَ بَلِه مه اَمَدِه.

۳ ما از ناله-و-فرياد کدو مَنده شُدِيم؛

کُتُوکِ مه خُشکِ شُدِه

و چِيمایِ مه دَ اِنْتِظَارِ خُدايِ مه خِيرِه شُدِه.

۴ تَعْدَادِ کَسایِ که بِي دَلِيلِ از مه بَدِ مُوْبِرِه،

از مُویِ سرِ مه کَدِه کَلُوتَرِ اَسْتِه.

اُمُو رَقْمِ کَلُو کَسَا قَصْدِ نَابُودِ کَدُونِ مَرِه دَرِه،

دُشْمَنایِ مه که دَ بَلِه مه تَهْمَتِ نَاحِقِ مُونِه.

چِيزیِ ره که ما دُزِي نَکَدِم،

مَجْبُورِ اَسْتُمْ كِه پَس بَدِيْم.

٥ آي خُدا، تُو لَوډگي مَرِه مِيَدَنِي

و گُناهاي مه از تُو تاشه نِييه.

٦ آي خُدا، خُداوندِ لَشكر ها،

كساي كه اُميد شي دَزتُو يه، نِيل كه بخاطرِ ازمه شرمِنده شُنه؛

آي خُدايِ اِسْرَائِيل،

كساي كه دَ طَلَبِ ازتُو يه، نِيل كه بخاطرِ ازمه رَسوا شُنه.

٧ چُون بخاطرِ ازتُو يه كه ما تَوَهين-و- تَحْقِيرِ ره تَحْمَلِ كَدِيم

و شَرَمِ چِهْرِه مَرِه پوَشَنده.

٨ ما دَ نَظَرِ بَرارونِ خُو يگِ بِيگَنه شُدِيم

و دَ نَظَرِ باچه هاي آبه خُو يگِ نَاشِناس.

٩ چُون غَيْرَتِي كه دَ بارِه خانِه تُو دَرُم دَ و جُودِ مه شُعْلَه وَرِ اَسْتِه

و تَوَهينِ كساي كه تُو ره تَوَهينِ مُونه، دَ بَلِه ازمه قَرارِ گِرَفْتِه.

١٠ و خَتِيكه ما اَوْدِيده رِيخْتَنده جانِ خُو ره قَدِ روزه گِرِفْتُو خَارِ كَدُم،

مَرْدُمِ دَزْمِه تَوَهينِ كَد.

۱۱ غَيْتِيكِه پلاس ره بَلدِه خُو كالا جور كُدُم،

دَ پيش ازوا يگ ضَرْب- اَلْمَثَل جور شُدُم.

۱۲ كَساي كه دَ دانِ درگه مِيشِينِه دَ بارِه ازمه توره مُوگِيه

و ما بَلدِه اَدماي شرابي بِيْت جور شُدِيم.

۱۳ لِيكِن اَي خُداوند، ما دَ وختِ مُناسِبِ

دَ پيش تُو دُعا مُونُم؛

اَي خُدا، دَ مُطابِقِ رَحْمَتِ پَرِيْمونِ خُو

و دَ مُطابِقِ اِطْمِينانِي كه دَ نِجاتِ تُو اَسْتِه، دُعاي مَرِه قَبُولِ كُو.

۱۴ مَرِه از مَنِه مَدِّ نِجاتِ بَدِي،

نِيلِ كه غَرَقِ شُنُم.

مَرِه از چَنگِ كَساي كه از مِه بَدِ مُوبرِه

و از اَوهاي غُوجِ خِلاصِي بَدِي.

۱۵ نِيلِ كه سِيلِ اَوها مَرِه بِيوشَنِه

يا اَوِ چُقُورِ مَرِه قُورْتِ كُنِه،

يا چُقُورِي زَمِي دانِ خُورِه دَ بِلِه مِه بَسْتِه كُنِه.

۱۶ آی خُداوند، دُعای مَره قَبُول کُو، چراکه مُحَبَّت تُو نیکو یه؛

مُطابِقِ رَحْمَتِ پَرِیمون خُو سُون ازمه نظر کُو.

۱۷ رُوی خُو ره از خِدْمَتگار خُو تاشه نکو،

چراکه ما دَ سَخْتی-و-مُشکِلات اَسْتُم؛

دُعای مَره دَ زُودی قَبُول کُو.

۱۸ نَزْدِیک مه اَمَدَه مَره نِجات بَدی،

بِخاطر دُشْمَنای مه مَره آزاد کُو.

۱۹ تُو از تَوَهین-و-تَحْقیر مه خِبر دَری،

از شَرْمِنْدگی و رَسوایی مه ام؛

تَمام دُشْمَنای مه دَ پِیشِ نَظر تُو اَسْتَه.

۲۰ تَوَهین-و-تَحْقیر، دِل مَره مِیدَه کَدَه

و ما نُوْمِید شُدِیم.

ما اِنْتِظارِ دِلْسوزی دَشْتُم، لیکِن هِیچ نَشْد

و مُنْتِظَرِ کَسای بُوْدُم که مَره تَسَلی بَدیه، ولِے هِیچ پَیدا نَکَدُم.

۲۱ دَ جَای خوراک، بَلَدَه مه زَهر دَد

و غَيْتِيكِه تُشْنِه بُوْدُم، اُونَا دَز مه سِرْكه وُچِي دَلْجِي كَد.

^{۲۲} بیل که دِستَرخونِ ازوا، دَ پِيشِ رُوی ازوا یگ دام بَشِه

و غَيْتِيكِه دَ آراْمِشِ اُسْتِه، یگ تَلْکِ بَشِه.

^{۲۳} بیل که چِمایِ ازوا خِيره شُنِه تا دِیده نَتْنِه

و کمر های ازوا همیشه لَرزو بَشِه.

^{۲۴} قار-و-خَشْمِ خُو ره دَ بَلِه ازوا بَرِيزَن

و بیل که آتِشِ غَضَبِ تُو اُونَا ره گِرِفْتارِ خُو کُنِه.

^{۲۵} بیل که جای های بُود-و-باشِ ازوا خَرابه جور شُنِه

و دَ خِیمه های ازوا هِیچِ کسِ زَنْدِگی نَكُنِه.

^{۲۶} چُونِ کسِي ره که تُو زَدِی، اُونَا اُو ره آزار-و-اَدِیتِ مُونِه

و دَ بارِه دَرْدِ کسِي که تُو زَخْمِي کَدِی، اُونَا توره مُوگِيه.

^{۲۷} گُناهِ ازوا ره دَ بَلِه گُناهِ ازوا سر دَ سر کُو؛

نیل که اُونَا دَ وَسِیلِه از تُو عَادِلِ حِسَابِ شُنِه.

^{۲۸} بیل که نامِ ازوا از کِتَابِ زَنْدِگی گُلِ شُنِه؛

نیل که از جُمْلِه اَدْمایِ عَادِلِ حِسَابِ شُنِه.

۲۹ لیکن ما مُصِیبت زده و دَردمند اَسْتُم؛

خُدایا، بیل که نجات تُو از مه حِفَاطَت کُنه.

۳۰ ما نام خُدا ره قد سرود ستایش مُونم،

و قد شُکرگزاری بُزرگی ازو ره بیان مُونم.

۳۱ ای کار، خُدا ره کَلوتر خوش مونه

نِسبت د گاو و غونجی که شاخ و سُم دره.

۳۲ بیل که آدمای مظلوم ای ره بنگره و خوشحال شُنه؛

ای کسای که د طلب خُدا اَسْتید، بیلید که دل های شُمو تازه شُنه.

۳۳ چون خداوند دُعای آدمای مُحْتَاج ره قبول مونه

و قَوْم اسیر شُده خُو ره خار-و- حَقیر حساب نُمونه.

۳۴ اَسْمو و زمی او ره ستایش کُنه،

دریا ها و هرچیزی که د مَنه ازوا اَسْتِه ام.

۳۵ چون خُدا صَهیون ره نجات میدیه

و شارای یهُودا ره دُوباره آباد مونه؛

و قَوْم خُدا دَزُو جای-د- جای شُده او ره تَصَرُف مونه.

۳۶ نسلِ خِدْمَتگَارایِ شِیْ اُو رِه دَ عِنوَانِ مِیرَاثِ دَ دِسْتِ مِیرِه

و کسای که نامِ ازو ره دوست دَرِه، دَزُو جَای-دَ جَای مُوشِه.

دُعا بَلَدِه کُومَکِ دَ خِلَافِ آزار-و- اَذِیْتِ کُنِنْدِه هَا

بَلَدِه سَرِدِسْتِه خَانِنْدِه هَا. زَبُورِ دَاؤُودِ بَلَدِه جَلْبِ تَوَجُّهِ خُدا.

۷۰ خُدايَا، بَلَدِه نِجَاتِ مِه عَجَلِه کُو!

اَي خُداوَنَد، دَ کُومَکِ مِه دَ زُودِی بِيِه.

۲ کسای که قَصْدِ گِرِفْتونِ جَانِ مَرِه دَرِه،

بیل که اُونَا شَرْمِنْدِه و سَرخَمِ شُنِه؛

و کسای که مِیلِ دَرِه دَزْمِه ضَرَرِ پَرَسْنِه،

بیل که عَقَبِ نِشِیْنِی کَدِه رَسُوا شُنِه.

۳ کسای که دَ بَلِه مِه هَه هَه مُونِه،

بیل که از شَرْمِنْدِگی پَسِ دُورِ بُوْرِه.

۴ لِيکِنِ کسای که دَ طَلْبِ اَز تُو يِه،

بیل که پَگِ اَزوا دَ حُضُورِ تُو خُوشحَالِی کُنِه و خُوشِ بَشِه.

کسای که نِجَاتِ تُو ره دُوستِ دَرِه،

بیل که دایم بگیه: ”خدا بزرگ آسته!“

^۵ لیکن ما غریب و محتاج آستم؛

خدایا، عجله کو و د پیش مه بیه!

تو مددگار و نجات دهنده مه آستی؛

دیر نکو، ای خداوند!

دُعای مردِ پیر

۷۱^۱ ای خداوند، ما دزتو پناه اوردیم؛

هرگز نیل که شرمنده شوم.

^۲ د وسیله عدالت خو مره خلاصی بدی و آزاد کو؛

گوش خو ره سون ازمه بگیر و مره نجات بدی.

^۳ قاده و پناهگاه مه بش،

تا همیشه دز تو پناه بیرم.

تو بلده نجات مه حکم کدی،

چون تو کوه و قلعه بلند مه آستی.

^۴ ای خدای مه، مره از دست آدماي شریر خلاص کو

و از چنگِ مردُمایِ بے انصاف و ظالم.

^۵ چُون تُو، اَی خُداوند- خُدا، اُمید مه اَسْتی،

و ما از جوانی خُو تَوَكُل خُو ره دَزتُو کدیم.

^۶ از غَیْتیکه ما پَیدا شُدیم، تکیه‌گاهِ مه تُو اَسْتی؛

از کُورِه اَبِه مه تُو مَرِه دَ دُنیا اُورْدی.

حمد- و- ثنای مه دایم بَلدِه از تُو یِه.

^۷ بَلدِه غَدْر کسا ما یگ مِثال بَد شُدیم،

لیکن تُو پناهگاهِ مُستَحکم مه اَسْتی.

^۸ دان مه از حمد- و- ثنای تُو پُر اَسْتِه

و از شِکوه- و- جلال تُو تمامِ روز.

^۹ دَ وختِ پیری مَرِه دُور پورته نَکُو؛

غَیْتیکه زور- و- قُوت مه از بَین رفت، مَرِه ایلِه نَکُو.

^{۱۰} چُون دُشمنای مه دَ ضِد مه توره مُوگیه

و کسای که دَ قَصْدِ گِرِفْتونِ جان مه یِه، قد یگدیگِه خُو مشوره مُونه

^{۱۱} و مُوگیه: ”خُدا اُو ره ایلِه کده؛

دَ دُمبَالِ اَزُو بُوْرِيْد و اُو رِه گِرْفَتَار كُنِيْد،

چُون هِيچ كَس نِيِيِه كِه اُو رِه خِلَاصِي بَدِيِه.“

^{۱۲} اَي خُدَا، اَز مِه دُوْر نَشُو!

خُدَاي مِه، دَ كُوْمَك مِه عَجَلِه كُو!

^{۱۳} بِيْل كِه مُخَالِفِيْنِ جَان مِه شَرْمِنْدِه و نَابُوْد شُنِه

و كَسَاي كِه دَ تَلَاشِ ضَرَرِ رَسَنْدُو دَزْمِه يِه

قَد ذَلْتِ و رَسُوَايِي پُوَشَنْدِه شُنِه.

^{۱۴} لِيكِن مَا هَمِيْشِه اُمِيْدُوَار اَسْتُم

و تُو رِه كَلُوْتَرِ و كَلُوْتَرِ سِتَايِشِ مُوْنِم.

^{۱۵} دَان مِه عَدَالْتِ تُو رِه بِيَانِ مُوْنِه

و نِجَاتِ تُو رِه تَمَامِ رُوْز،

اِگَرچِه حِسَابِ اَزُوَا اَز فِهْمِ مِه بُرُو يِه.

^{۱۶} اَي خُدَاوَنْد- خُدَا، مَا اَعْمَالِ پُرْقُدْرْتِ تُو رِه اِعْلَانِ كَدِه مِيِيْم

و تَنْهَا عَدَالْتِ اَز تُو رِه بِيَانِ مُوْنِم.

^{۱۷} خُدَايَا، تُو مَرِه اَز جُوَانِي مِه تَعْلِيْمِ دَدِي

و ما تا آلی ره اعمالِ عجیبِ تُو ره اعلانِ مُونُم.

^{۱۸} پس آی خُدا، حتی دَ زمانِ پیری و موی سفیدی مَره ایله نَکُو،

تا دَ باره قُدرتِ تُو دَ نسلِ نو خبرِ بدیم،

دَ باره تواناییِ تُو دَ پگِ کسای که دَ آینده مییه.

^{۱۹} آی خُدا، عدالتِ تُو تا آسمونا میرسه،

تُو کارای بزرگ انجام ددے!

خدایا، کی رقم از تُو آلی آسته؟

^{۲۰} اگرچه تُو مَره دُچارِ مُشکلات و بلاهای کلو کدی،

ولے تُو زندگی مَره دُوباره تازه مونی؛

از غُوجی های زمی دُوباره مَره باله بُر مونی.

^{۲۱} عَزت-و-بُزرگی مَره کلو مونی

و بسمِ دَزمه نظر کده مَره تَسلی میدی.

^{۲۲} اوخته ما تُو ره قد آوازِ چنگ شکر-و-سپاس مُونُم،

بخاطرِ وفاداریِ تُو، آی خُدای مه.

ما قد صدایِ بَریطِ بلده تُو سرودِ ستایش میخانم،

أَيُّ مُقَدَّسِ إِسْرَائِيلَ.

^{۲۳} وختیکه بلده تُو سرود ستایش میخانم،

لبای مه آواز خوشی بُر مونه،

جان مه ام، چراکه او ره باز خرید کدے.

^{۲۴} زیون مه تمام روز

عدالت از تو ره بیان مونه؛

چون کسای که کوشش موكد دز مه ضرر برسنه،

شرمنده و رسوا شد.

دُعا بلده پادشاه

زبور د باره سلیمان.

^{۷۲} آی خُدا، انصاف خُو ره د پادشاه عطا کُو،

و عدالت خُو ره د باچه پادشاه.

^۲ تا او قوم تُو ره قد عدالت قضاوت کُنه

و مردمای غریب تُو ره قد انصاف.

^۳ کوه ها بلده قوم فیض-و-سلامتی بیره

و تپه ها د وسیله عدالت منبع صلح-و-سلامتی بشه.

۴ او د داد آدماي ستمدیده قوم برسه

و بچکچای آدماي محتاج ره نجات بدیه

و ظالما ره سرکوب کُنه.

۵ اونا از تو ترس دشته بشه

تا زمانی که آفتو باقی آسته

و تا وختیکه ماهتو برقرار آسته، د تمام نسل ها.

۶ پادشاه رقم بارشی بشه که د بله سوزه درو شده موباره،

مثل قطره های بارو که زمی ره سیرآو مونه.

۷ بیل که د زمان ازو آدماي عادل رشد کُنه

و سلامتی-و-آبادی پریمو تا وختی بشه

که ماهتو برقرار آسته.

۸ او از دریا تا دریا حکمرانی کُنه

و از دریای فرات تا آخرای زمی.

۹ باشنده های بیابو د برابر ازو زانو بزنه

و دُشمنای شی خاک ره بلیسه.

^{۱۰} پادشایون ترشیش و مملکت های جزیره ها

بلده ازو باج بدیه؛

و پادشایون شبا و سبا بلده شی هدیه ها تقدیم کنه.

^{۱۱} تمام پادشایو د برابر ازو سر خم کنه

و پگ ملت ها دز شی خدمت کنه.

^{۱۲} چون او آدم محتاج ره وختیکه ناله-و- فریاد مونه، خلاصی میدیه

و ام آدم غریب و کسی ره که مددگار ندره.

^{۱۳} او د آدم ناتو و محتاج دلسوزی مونه

و جان آدمای محتاج ره نجات میدیه.

^{۱۴} جان ازوا ره از ظلم و ستم خلاص مونه،

چراکه خون ازوا د نظر ازو با ارزش آسته.

^{۱۵} پادشاه زنده باد!

طلای شبا دزو تقدیم شنه؛

مردم دایم بلده ازو دعا کنه

و تمام روز بلده ازو برکت طلب كنه.

^{۱۶} غله-و- دانه د زمی پریمو شنه،

و د بله كوه ها موج بزنه و ثمر شی رقم لبنان بشه؛

و مردم د شارا مثل علف زمی آلی رشد كنه.

^{۱۷} نام ازو تا ابد باقی بمنه

و شهرت شی تا زمانیکه آفتو برقرار آسته.

پگ ملت ها د وسیله ازو برکت پیدا كنه

و اونا او ره نیکبخت بگیه.

^{۱۸} حمد-و- ثنا د خداوند- خدا، خدای اسرائیل،

دمزو که تنها او کارای عجیب انجام میدیه.

^{۱۹} حمد-و- ثنا د نام پرجلال ازو تا ابدالابد!

تمام زمی پر از بزرگی-و- جلال ازو باد!

آمین! آمین!

^{۲۰} دُعاهای داوود باچه یسی ختم شد.

بخش سوم

امید آدم عادل و عاقبت شریرو

زبور آساف.

۷۳^۱ واقعاً خدا د حق اسرائیل نیکو آسته،

د حق کسای که پاک دل آسته.

^۲ لیکن ما، نزدیک بود که پایای مه بلخشه

و کم مند که قدم های مه از راه بر شنه.

^۳ چون حسد آدما کیبری-و-مغرور ره خوردم

وختیکه کامیابی-و-آسایش شریرو ره دیدم.

^۴ چراکه اونا تا دم مرگ درد-و-رنج ندره؛

و جسم ازوا چاق-و-قوی آسته.

^۵ اونا رقم مردم عام د مشکلات نییه

و مثل دیگر د بلا گرفتار نموشه.

^۶ امزی خاطر، مغروری گردویند ازوا یه

و ظلم رقم کالا اونا ره پوشنده.

٧ چیمای ازوا از چاغی بُرو بُر شُدِه

و خیالاتِ دِلِ ازوا حد-و-اندازه نَدَرِه.

٨ اونا ریشخندی مُونه و توره های شیرانه مُوگیه؛

اونا مغرورانِه مردُم ره تهدید دَ ظلم مُونه.

٩ اونا دان خُوره دَ ضِدِ آسمو قرار میدیه

و زیونِ ازوا دَ رُوی زمی ادعاهای کَلو مُونه.

١٠ امزی خاطر مردُم سُون ازوا دَور مُوخوره

و توره های ازوا ره رقمِ آو های کَلو وُچی مُونه.

١١ و اونا مُوگیه: ”خُدا چطور میتنه بُفامه؟

آیا حضرتِ اعلیٰ دانایی دَرِه؟“

١٢ ارے، آدمای شیرِ امی رقمِ اُسْتِه؛

همیشه دَ آسایشِ اُسْتِه و مال-و-دَولتِ ازوا کَلو شُدِه مورِه.

١٣ واقعاً ما دِلِ خُوره بے فایده پاک نِگاه کدیم

و دِستای خُوره دَ نشانی بے گُناهی شُشتیم.

١٤ تمامِ روز ما دُچارِ بَلا-و-مُصیبتِ اُسْتُم

و هر صُبْحِ سرزَنَشِ مُوشَمُ.

^{۱۵} اگه مُوگُفْتُمُ که ”ما امی رقم گُفته مورم،“

واقعا، ما دَ حَقِ جماعتِ بچکِچایِ تُو خیانتِ مُوکدُم.

^{۱۶} وختی ما چورت زَدُمُ تا امی توره ره بُفامُم،

بلده مه کلو مُشکلِ تمامِ شُد،

^{۱۷} تا ای که دَ جایگاهِ مُقدَّسِ خُدا داخلِ شُدُم؛

اوخته عاقبتِ شریرو ره پی بُرَدُم.

^{۱۸} راستی که اونا ره دَ جای لَخَشَنَدُکِ قرار میدی؛

و اونا ره تاه پورته کده نابود مُوکنی.

^{۱۹} اونه، اونا دَ یگ لحظه نابود مُوشه

و دَ وسیله وَحْشَتِ ها کاملاً از بین موره!

^{۲۰} اونا مثلِ خاوِ یگ نفر آسته که بیدار مُوشه و خاو ره پُرمُشتِ مُونه؛

ای خُداوند، غَیْتیکه باله مُوشی، خیالاتِ ازوا ره خار-و-حقیرِ حساب

مونی.

^{۲۱} وختیکه جان مه تلخ شُدُد

و دل مه پاره پاره بُود،

۲۲ اوخته ما لَوځه بُوځم و فهم نَدشتم

و د پيش تُو رقم يگ حيوان بُوځم.

۲۳ د هر حال، ما دايم قد از تُو اَستم

و تُو از دِسْتِ راسْت مه ميگيري.

۲۴ تُو قد مشوره خُو مَره هدايت موني

و بعد از و مَره صاحبِ عِزْت-و-احترام موني.

۲۵ د آسمو غير از تُو كي ره درم؟

و د زمي غير از تُو هيچ چيز ره نميخايم.

۲۶ امکان دره كه جسم و دل مه از كار بُفته،

ولې خدا تكيه گاه دل مه و انتخاب مه آسته تا ابد.

۲۷ د حقيقت، كساي كه از تُو دُور آسته، از بين موره؛

و كساي كه دز تُو بے وفايي مونه، اونا ره نابود موني.

۲۸ ليكن بلده از مه، خُوب آسته كه د خدا نزديك بشم.

ما خداوند-خدا ره پناهگاه خُو جور كديم

تا از پگِ كاراي از و نقل كنم.

دُعای قوم د وخت بیرو شُدونِ خانِه خدا

قصیده آساف.

۷۴^۱ آی خُدا، چرا مو ره بلده همیشه دُور پورته کدے؟

چرا خشم تُو د بله گوسپندوی علفچر تُو اَلنگه کده؟

۲ د فِکرِ جماعت خُو بش که د زمانِ قَدیم اِنْتخاب کدی؛

تُو اونا ره باز خرید کدی تا طایفه میراث تُو بشه؛

د فِکرِ کوه صهیون بش که دز شی جای-د-جای شُدی.

۳ قَدَم های خُو ره سُون خرابه های دایمی باله کُو؛

دُشمو هر چیزی ره که د جایگاهِ مُقدَّس تُو بُود، خراب کده.

۴ دُشمنای تُو د منه جای مُلاقات تُو غُر زد

و بیرقای خُو ره د عنوانِ نشانِ خُو باله کد.

۵ اونا رقم کسای بُود که توره های خُو ره

د بله درختای جنگل باله مونه.

۶ اونا پگِ نقش های تراش شُدِه شی ره

قد تیشه و توره خُو تکه-و-پرچه کده.

۷ اونا جایگاهِ مُقَدَّسِ تُو ره قد آتَشِ دَرِ دَدَه؛

اونا جایگاهِ نامِ تُو ره بے حُرْمَتِ کَدِه دَ خَاکِ بَرَابِرِ کَدِه.

۸ اونا دَ دِلِ خُو کُفْتَه: ”مو اونا ره کَامِلاً تَابِعِ خُو مُونی.“

اونا پَگِ جَایِ هَایِ مُلَاقَاتِ خُدا ره دَ سِرزَمِینِ مَوِ سَوَخْتَنَدِه.

۹ مو مُعْجَزَه هَایِ خُدايِ خُو ره نَمِینْگَری

و کُدَمِ نَبیِ اَمِ دَ اِیْنجی نِیْسْتَه

و کُسی اَمِ دَ مِیْنکَلِ مَوِ نِیْسْتَه کِه بُفَاْمَه تَا چِی وَخْتِ اِی حَالَتِ اِدَاْمَه پَیْدَا

مُونَه.

۱۰ اِی خُدا، تَا چِی وَخْتِ دُشْمُو تُو ره رِیْشَخَنْدِ کُنَه؟

اِیَا دُشْمُو بَلَدِه هَمِیْشَه نَامِ تُو ره تَوَهیْنِ کُنَه؟

۱۱ چِرا دِستِ خُو ره، دِستِ رَاسْتِ خُو ره پَسِ کَشِ مُونی؟

دِستِ خُو ره اَزِ بَعْلِ خُو بُرِ کَدِه اونا ره نَابُودِ کُو.

۱۲ مِگَمِ خُدا اَزِ قَدِیمِ پادِشاهِ مَه اَسْتَه؛

اُو دَ زَمیِ نِجَاتِ ره دَ وَجُودِ مِیرَه.

۱۳ تُو دَرِیا ره قَدِ قُدْرَتِ خُو دُو شَقِ کَدی

و سَرِ هَایِ جَانَوْرَایِ کِئِه بَحْریِ ره دَ آوَا مِیدِه کَدی.

١٤ تُو سر های لویاتان ره جو جو کدی

و او ره خوراکِ زندهجان های بیابو کدی.

١٥ تُو چشمه ها و جوی ها ره از هر سو جاری کدی؛

تُو دریاچه های ره که همیشه جاری بود، خشک کدی.

١٦ روز دزتو تعلق دره و شاو ام از تویه؛

منبع نور و آفتو ره تو د آسمو قرار ددی.

١٧ تُو تمامی حدودِ زمی ره تعیین کدی

و تایستو و زمستو ره د وجود اوردی.

١٨ ای خداوند، د یاد خو بگیر که دشمو چی رقم نام تو ره ریشخند مونه

و مردمای جاهل چطور نام تو ره توهین موکنه.

١٩ جان کوتر خو ره د جانورای وحشی تسلیم نکو

و زندگی قوم ستمدیده خو ره بلده همیشه پرمشت نکو.

٢٠ عهد خو ره د نظر خو بگیر،

چون جایای تریک امزی سرزمی پر از رفت-و-آمدِ ظلم آسته.

٢١ نیل که مردم مظلوم شرمنده شده از حضور تو پس بوره.

بیل که مردُمای غریب و مُحْتَاج نام تُو ره ستایش کُنه.

^{۲۲} آی خُدا، باله شو و از حق خُو دفاع کُو.

دَ یاد خُو بگِیر که مردُمای جاهِل چی رقم تمام روز تُو ره ریشخند مُونه.

^{۲۳} چیغ زدون دُشمنای خُو ره

و غُر زدون مُخالِفاي خُو ره که همیشه بلند مُوشه، پُرمُشت نَکُو.

خُدا قضاوت کُننده دُنیا آسته

**بَلده سردِسته خاننده ها، دَ صَوْتِ «تِباه نَکُو» خانده شُنه. زُبور
آساف. سرُود.**

۷۵ ^۱ مو تُو ره شُکر-و-سپاس مُوگی، آی خُدا، مو تُو ره شُکر-و-سپاس
مُوگی،

چُون حُضُور تُو نزدیک آسته

و مردُم از کارای عجیب تُو نقل مُونه.

^۲ تُو مُوگی: ”زمانی ره که ما مُقرر مُونم،

دَمزُو زمان ما مُنصِفانه قضاوت مُونم.

^۳ وختیکه زمی و پگِ باشنده های شی دَ لَرزه بییه،

ما پایه های شی ره مُستَحکم-و-برقرار نگاه مُونم.“ سیلاه

- ۴ ما دَ آدمای مغرورِ مُوگیم: ”فخر فروشی نَکنید،“
و دَ شریروِ مُوگیم: ”شاخِ خُوره باله باله نَکنید!“
- ۵ شاخایِ خُوره دَ بلندیِ باله نَکنید
و گردونِ خُوره قیلِ گَرفته توره نَگید،
- ۶ چراکه سرِبلندیِ نَه از شرقِ مییه،
نَه از غربِ و نَه از جنوب،
- ۷ بلکه خُدا قضاوتِ کُننده آسته:
أو یگ نفر ره سرنگونِ مونه و دیگه نفر ره سرِبلند.
- ۸ چون دَ دستِ خُداوندِ پیلِه غَضَبِ آسته،
پُر از شرابِ قفِ کده و خُوبِ گَٹ شُده؛
أو امزُو شرابِ شیوِ مونه و مردُمایِ شریرِ زمی
پگ شی ره تا آخِرینِ قطرهِ وُچیِ مونه.“
- ۹ لیکن ما تا اَبَدِ کارایِ خُداوندِ ره اِعلانِ مُونم
و دَ ستایشِ خُدایِ یعقوبِ سرُودِ میخانم،
- ۱۰ چونِ أُو پگِ شاخایِ شریروِ ره قطعِ مونه،

لیکن شاخای آدمای عادل بلند موشه.

قُدْرَت و بُزُرْگِی خُدَا

بَلَدِه سَرْدِسْتِه خَانِنْدِه هَا، قَد آله مُوسِیْقِی تَارْدَار خَانْدِه شُنِه. زُبُور و سُرُودِ آسَاف.

۷۶^۱ خُدَا دَ یَهُودَا شَنَخْتِه شُدِه یِه؛

نَامِ اَزُو دَ اِسْرَائِیلِ بُزُرْگِ اَسْتِه.

۲ خِیْمِه اَزُو دَ شَالِیْمِ اَسْتِه،

جای بُود-و-باش شی دَ صَهِیون.

۳ دَ اُونَجِی اُو تِیْرِهَای اَتِشِی رِه مِیْدِه کَد،

سِپَر و شَمَشِیْر و دِیْگِه سَلَاَح هَای جَنْگِی رِه. سِلاَه.

۴ خُدَایَا، تُو پُر نُورِ اَسْتِی

و بَاشِکُوه-تَر اَز کُوه هَای کِه پُر اَز شِکَار اَسْتِه.

۵ اَدْمَای دِلاوَر غَارَتِ شُد

و دَ خَاوِ مَرْگِ رِفْت.

یْکِی اَمْزُو اَدْمَای جَنْگِی دِسْتِ خُو رِه بَالِه نَتَنِسْت.

۶ آی خُدایِ یَعْقُوبَ، دَ وَسِیلَهِ هَیْبَتِ تُو

اَسپِ هَا وِ گَاځی هَا یِ جَنگی اَزوا بے حَرَکتِ شُد.

۷ رَاسِتی کِه تُو باهِیْبَتِ اَسِتی.

کِی مِیْتَنه دَ حُضُورِ تُو اِیْسْتِه شُنه

وختیکِه تُو قارِ مُوشی؟

۸ تُو اَز اَسْمو قِضاوَتِ رِه اِعلانِ کِدی

و زَمی تِرس خورده چُپِ شُد،

۹ دَ اَمزُو غَیْتِ کِه تُو، آی خُدا، بَلَدِه قِضاوَتِ باله شُدی

تا پِگِ سِتمِدیده هَا یِ زَمی رِه نِجاتِ بَدی. سِلاه.

۱۰ واقِعاً قارِ اِنسانِ باعِثِ مُوشه کِه تُو سِتایشِ شُنی

و کِسایِ کِه بَعْدِ اَز قارِ خُو توبه کِده باقیِ مُومنه، اُونا رِه اَز خُودِ مُونی.

۱۱ بَلَدِه خُداوند، خُدا یِ خُو نَذرِ بَگیرید و نَذرِ خُو رِه اِدا کُنید؛

آی تِمامِ کِسایِ کِه دَ چارِدَوَرِ اَزُو اَسِتید،

بَلَدِه اَزُو کِه باهِیْبَتِ اَسْتِه، هِدیِه هَا بَیرید،

۱۲ بَلَدِه اَزُو کِه جانِ حُکمرانا رِه مِگیره،

بَلَدِه اَزُو كِه پادشايونِ زَمِي اَز شِي مِيَتْرَسِه.

دَلداری دَ غَيْتِ پَرِيشَانِي

بَلَدِه يَدُوَتُون، سَرِدِسْتِه خَاِنْدِه هَا. زِيُورِ آسَاف.

۷۷^۱ آواز مه سُون خُدا موره

دَ حَالِيكِه ما ناله و فَرِيادِ مُونْم؛

آواز مه سُون خُدا موره

و اُو آواز مَرِه گوشِ مِيگِيرِه.

دَ رُوزِ مُشْكِلَات-و-سَخْتِي خُو خُداوند ره طَلَبِ مُونْم؛

دَ غَيْتِ شَاوِ دِسْتَايِ مه بَلَدِه دُعا بِرَازِ مُوشِه و مَنَدِگِي نَمِيگِيرِه

و جَانِ مه آرَامِشِ پِيْدَا نَمُونِه.

دَ^۲ ما خُدا ره ياد كَدِه ناله مُونْم؛

ما فِكْرِ مُوكْنَم و رُوحِ مه اَفْسُرْدِه مُوشِه.

دَ^۳ تُو چِيْمَايِ مَرِه بِيْدَارِ نِگَاهِ مُونِي؛

ما دَ اَنْدَازِه پَرِيشَانِ اَسْتُم كِه توره كُفْتِه نَمِيْتَنُم.

دَ^۴ ما دَ بَارِه رُوزَايِ كُذْشْتِه فِكْرِ مُونْم،

دَ بَارِهَ سَالِ هَاي تِير شُدِه.

دَ غَيْتِ شَاوِ سُرُودِ خُو رِه دَ يَادِ خُو مِيرُم

و دَ دِلِ خُو فِكْرِ مُونِمِ و رُوحِ مِه تَحْقِيقِ كَدِه مُوگِيه:

۷”آيَا خُداوند بَلَدِه هَمِيشِه مَرِه ايلِه مِيدِيه

و دِيگِه هِرگِز دَزْمِه نَظَرِ لُطْفِ نَمُونِه؟

۸آيَا رَحْمَتِ اَزُو بَلَدِه هَمِيشِه بَنَدِ شُدِه؟

آيَا وَعْدِه شِي بَلَدِه تَمَامِ نَسْلِ هَا بِي اَثَرِ شُدِه؟

۹آيَا خُدا فَيِضِ خُو رِه پُرْمُشْتِ كَدِه

و دَ حَالَتِ قَارِ خُو دِلْسُوْزِي خُو رِه بَنَدِ كَدِه؟“ سِلَاه.

۱۰اوخْتِه كُفْتُم: ”غَم-و-غُصْبِه مِه اِينِي اَسْتِه:

رِفْتَارِ دِسْتِ رَاسْتِ حَضْرَتِ اَعْلَى دَ بَرَابَرِ مِه تَغْيِيرِ كَدِه.“

۱۱ما كَارَايِ خُداوند رِه يَادِ مُونِمِ؛

ما كَارَايِ عَجِيْبِ تُو رِه كِه اَزِ قَدِيمِ اَسْتِه، دَ يَادِ خُو مِيرُم.

۱۲ما دَ بَارِهَ پَگِ كَارَايِ عَجِيْبِ تُو فِكْرِ مُونِمِ

و دَ بَارِهَ اَعْمَالِ تُو چُورْتِ مِيْزْنِمِ.

۱۳ آی خُدا، راه های تُو مُقَدَّس اَسْتَه؛

كُدَمِ از خُدايو رِقَمِ خُداى اَزمو بُزُرگ اَسْتَه؟

۱۴ تُو اَمُو خُدا اَسْتى كه كاراى عَجيب مُونى؛

تُو قُدْرَتِ خُو رِه دَ مینکلِ قَوْمِ ها معلُومدار كدِے.

۱۵ تُو قد بازُوى خُو قَوْمِ خُو رِه بازخريد كدى،

اَوْلادِه يعقُوب و يوسُف رِه. سِلاه.

۱۶ آوها تُو رِه ديد، آى خُدا،

آوها تُو رِه ديد و دَ طُغيان اَمَد

و غُوجى هاى دريا لرزيد.

۱۷ اُورها آو ريختند

و اَسْمونا گُرگُردراغ كد

و تيرهاى اَتشك تُو دَ هر سُو رِى شُد.

۱۸ آوازِ گُرگُردراغ تُو دَ اَسْمونا پيچ خورد

و اَتشك دُنيا رِه روشو كد؛

زَمى لرزيد و تكان خورد.

۱۹ راه تو از طریق دریا بود

و مسیر تو از مینکل آوهای کلو

و جای پای تو دیده نموشد.

۲۰ تو قوم خوره رقم یگ گله راهنمایی کدی

د وسیله دست موسی و هارون.

کار خدا و رفتار قوم اسرائیل

قصیده آساف.

۷۸ ای قوم مه، تعلیم مره بشنوید؛

و د توره های دان مه گوش بدید.

۲ ما دان خوره بلده مثل گفتو واز مونم

و توره های پوشیده زمانای قدیم ره یگ یگ بیان مونم؛

۳ چیزای ره که مو شنیدے و فامیدے

و آته گون مو دز مو نقل کده.

۴ مو اونا ره از اولاده ازوا تاشه نمونی،

بلکه کارای قابل ستایش خداوند ره

د نسل های آینده نقل مونی،

قدرت و کارای عجیب ازو ره که او انجام دده.

^۵ او یگ شاهی د یعقوب قرار دد،

یعنی یگ شریعت بلده اسرائیل تعیین کد

و د بابه کلونای مو امر کد

که امو چیزا ره د بچکیچای خو تعلیم بدیه؛

^۶ تاکه نسل های آینده امو چیزا ره بدنه،

بچکیچای که د آینده تولد موشه،

و اونا ام باله شده امو چیزا ره د بچکیچای خو نقل کُنه؛

^۷ تا اونا د خدا توکل کُنه

و کارای خدا ره از یاد نبره،

بلکه احکام ازو ره نگاه کُنه

^۸ و رقم بابه کلونای خو نبشه،

رقم نسلی که سرکش و یاغی بود،

نسلی که دل مستحکم ندشت

و روح شی د خُدا وفادار نُبُود.

^۹بَنی اِفرایم، هرچند قد کَمون مُسَلح بُود،

دَ روزِ جنگِ پسِ دَورِ خورده دُوتا کد.

^{۱۰}اُونا عهدِ خُدا ره نِگاه نکد

و رفتار کدو دَ مُطابِقِ شریعتِ ازو ره رد کد.

^{۱۱}اُونا کارای ازو ره پُرمُشت کد،

کارای عجیبی ره که اُو دزوا نِشو دُد.

^{۱۲}اُو دَ پیشِ چیمِ بابَه کَلونای ازو کارای عجیب انجام دُد،

دَ سرزمینِ مِصر، دَ منطقه صوعن.

^{۱۳}اُو دریا ره دُو شَق کده اُونا ره از مینکل شی تیر کد

و آوها ره رقمِ تپه اَلی دَ دُو طرف ایستلجی کد.

^{۱۴}دَ غَیتِ روزِ اُونا ره قد اُور راهنمایی کد

و تمامِ شاو قد روشنی آتِش.

^{۱۵}اُو دَ بیابو قاده ها ره شِکاف کد

و بلده ازو اُو پَریمو دَد، رقمی که از غُوجی کُنه زمی اُو بدیه.

۱۶ اُو از دِلِ سَنگِ چِشمه ها رِه دَ وِجُودِ اُورِد

و اُو رِه رِقْمِ دریاچه ها جاری کد.

۱۷ لِيكِن اُوْنَا دَ ضِدِ اَزُو دِيگِه اَم گُناهِ كَد

و دَ خِلافِ قَادِرِ مُتعالِ دَ بِيابو شورشِ كَد.

۱۸ اُوْنَا خُدا رِه دَ دِلِ هَايِ خُو آزمايشِ كَد،

چراکه اُوْنَا دَ مُطابِقِ خاهِشِ نَفَسِ خُو خوراکِ طَلَبِ كَد.

۱۹ اوخته اُوْنَا دَ ضِدِ خُدا گپِ زده گُفت:

”آيا خُدا مِيَتَنه دَ بِيابو دِستَرخو اُوَار كُنه؟“

۲۰ اونه، اُو قاده رِه زِد و اُو قواره كده

دَ شِدَّتِ جاري شُد،

لِيكِن آيا اُو مِيَتَنه نانِ اَم بديهِ

يا گوشتِ رِه بَلدِه قَوْمِ خُو تَهيه كنه؟“

۲۱ پس وختِيكه خُداوندِ اِي رِه شِنِيد، غَدَرِ قارِ شُد؛

يگِ آتِشِ دَ ضِدِ يَعقُوبِ دَرِ گِرِفَتِ

و خَشَمِ اَزُو دَ ضِدِ بَنِي إِسْرَائِيلِ اَلَنگِه كَد.

۲۲ چُون اُونَا دَ خُدا اِيْمَان نَدَشْت

و دَ قُدْرَتِ نِجَاتِ اَزُو تَوَكُّل نَكْد.

۲۳ وَلِي خُداوْنِد دَ اَوُر هَايِ بَالِه اَمْر كَد

و دَرِگِه هَايِ اَسْمُو رِه وَاز كَد؛

۲۴ اُو بَلْدِه اَزُوا «مَنْ» بَارَنْد تا بُخوره،

اَرِي، اُو بَلْدِه اَزُوا غَلَّه-و- دَانِه اَسْمَانِي دَد.

۲۵ اَدْمَا اَز نَانِ مَلَايِكِه هَا خورْد؛

اُو بَلْدِه اَزُوا خورَاكِ پَرِيْمُو رِي كَد.

۲۶ اُو بَادِ شَرْقِي دَ اَسْمُونَا رِي كَد

و قَد قُوْتِ خُو بَادِ جَنُوبِي رِه بَالِه كَد.

۲۷ اُو رَقْمِ گَرْد-و- خَاكِ دَ بِلِه اَزُوا گوشتِ بَارَنْد،

اَرِي، رَقْمِ رِيگِ دَرِيَا مُرْغَكُوِي بِالْدَار رِه.

۲۸ اَمُو چِيْزَا رِه دَ مَنِه خِيْمِه_گَاهِ اَزُوا بَارَنْد

و دَ چَارْدَوْرِ جَايِ هَايِ بُود-و- باشِ اَزُوا.

۲۹ اُونَا خورْد و خُوْب سِيْر شُد،

چُون چِيزی ره که نَفَسِ ازوا خَاهِش کُدد، خُداوند بَلَدِه ازوا دَد.

^{۳۰} لیکِن پِیش ازی که اُونَا خَاهِشِ نَفَسِ خُو ره پُوره کنه

و دَ حَالِیکه خوراک هِنوز دَ دَانِ ازوا بُود،

^{۳۱} قار خُدا دَ ضِدِ ازوا باله اَمَد

و اُو قَوِیْتَرین اَدمای ازوا ره کُشت

و جوانای اِسرائیل ره دَ زَمی زد.

^{۳۲} باو جُودِ پِگِ اَمزی کارا، اُونَا دَ گُناه های خُو اِدامه دَد

و دَ کارای عَجیبِ اَزو ایمان نُورد.

^{۳۳} اَمزی خاطر، اُو روزای عُمَرِ ازوا ره عَبَث تیر کد

و سال های ازوا ره دَ ترس-و-وَحْشَت.

^{۳۴} هر وختیکه خُداوند اُونَا ره مُوکُشت، اُونَا دَ طَلَبِ اَزو بُر مُوشد

و توبه کده قد شوق-و-علاقه خُدا ره طَلَبِ مُوکد.

^{۳۵} اُونَا دَ یاد خُو میُورد که خُدا قاده-و-پناهگاهِ ازوا یه

و خُدای مُتعالِ نِجات دِهِنده ازوا.

^{۳۶} لیکِن دَ حَقِیقت اُونَا قد دَانِ خُو چاپلُوسی اَزو ره مُوکد

و قد زبون خو دزو دروغ موگفت.

^{۳۷} دل های ازوا د خدا راست نبود

و اونا د عهد ازو وفا نکد.

^{۳۸} ولی خدا که رحیم آسته،

گناه های ازوا ره پوشند و اونا ره نابود نکد.

او بارها قار خو ره تاه شند

و تمام غضب خو ره باله نورد.

^{۳۹} د یاد ازو بود که اونا انسان فانی آسته،

مثل باد که موره و دیگه پس نمییه.

^{۴۰} اونا چیقس کلو د بیابو د ضد ازو شورش کد

و او ره د امزو دشت غمگی کد!

^{۴۱} اونا بار بار خدا ره آزمایش کد،

و امو مقدس اسرائیل ره سر شور آورد.

^{۴۲} اونا قوت ازو ره د یاد خو ندشت

و نه ام روزی ره که اونا ره از چنگ دشمو خلاصی دد؛

۴۳ که چی رقم مُعْجِزَه های خُو ره دَ مِصرِ نِشو دَد،

کارای عَجِیبِ خُو ره دَ مَنْطِقَه صوَعَن.

۴۴ اُو دریا های ازوا ره دَ خُونِ تَبْدِیلِ کَد،

دَ اندازِه که اُونَا نَتَنِست از دریاچه های خُو آو وُچِی کُنَه.

۴۵ اُو لَشْکَرِ اوخَلِی ره دَ مِینْکَلِ ازوا رِیِی کَد که اُونَا ره بَرِیاد کَد

و قوْقَرِیا ره رِیِی کَد که اُونَا ره تَبَاه کَد.

۴۶ اُو کِشْتِ ازوا ره دَ مَوْرِ تَسْلِیمِ کَد

و حاصِلِ زَحْمَتِ ازوا ره دَ مَلْخِ دَد.

۴۷ تَاکِ های اِنْگُورِ ازوا ره دَ وَسِیْلَه زَالَه خَرَابِ کَد

و دِرِخْتای اَنْجِیرِ ازوا ره تَوَسُطِ سَرْمَاه.

۴۸ اُو گَلَّه های ازوا ره دَ زَالَه تَسْلِیمِ کَد،

چَارِپایای ازوا ره دَ آتِشْکِ.

۴۹ اُو آتِشِ قَارِ خُو ره دَ بِلَه ازوا رِیِی کَد،

غَضَبِ و خَشْمِ و مُصِیْبَتِ ره،

دَ وَسِیْلَه مَلایْکَه های تَبَاهِ کُننَدَه.

۵۰. اُو بَلَدِه قار خُو یگ راه ره جور کد

و جان ازوا ره از مرگ نگاه نکد،

بلکه زندگی ازوا ره دَ مَرَضِ وُبا تسلیم کد.

۵۱. اُو یگ اولباری های مصر ره زد،

اولین ثمر قوتِ مصریا ره دَ خیمه های حام.

۵۲. لیکن قوم خو ره رقم گوسپندو آلی کوچ دلجی کد

و رقم یگ رمه دَ بیابو هدایت کد.

۵۳. اونا ره دَ اَمْنِیت رهبری کد تاکه ترس نخوره؛

لیکن دریا دشمنای ازوا ره پوشند.

۵۴. اوخته خداوند اونا ره دَ محوطه مقدس خو آورد،

دَ کوهی که قد دستِ راستِ خو تصرف کد.

۵۵. اُو ملت ها ره از پیش روی ازوا هی کد

و میراث ره بلده ازوا قد ریسپو تقسیم کد

و طایفه های اسرائیل ره دَ خیمه های ازوا جای-دَ جای کد.

۵۶. لیکن اونا خدای متعال ره آزمایش کده دَ ضدِ ازو شورش کد

و فرمان های شی ره نگاه نکد؛

^{۵۷} بلکه از راه بُر شد و رقم بابِه کَلونای خُو خیانت کد

و رقم کَمون کچ بے اِعتبار شد.

^{۵۸} اونا قد جای های عبادت خُو قار ازو ره باله اُورد؛

و قد بُت های خُو غَیرت ازو ره شور دد.

^{۵۹} وختیکه خدا ای ره شنید، اُو غَضَبناک شد

و اسرائیل ره کاملاً رد کد.

^{۶۰} اُو جایگاه خُو ره که د شیلو بُود، ایله کد،

امو خیمه ره که د مینکل انسان ها ایستلجی کدد.

^{۶۱} اُو صندوق عهد خُو ره د اسیری دد

و نشانی بُزرگی-و- جلال خُو ره د دست دُشمو تسلیم کد.

^{۶۲} اُو قوم خُو ره د دم شمشیر دد

و د بله میراث خُو غَضَبناک شد.

^{۶۳} جوانای ازوا ره آتش قورت کد

و بلده دُخترتون ازوا سرود توی خنده نشد.

۶۴ پيشوايونِ ازوا دَ دَمِ شمشيرِ اُفتد

و خاتونوی بیوه ازوا سوگواری نکد.

۶۵ اوخته خُداوند باله شد

رقم کسی که از خاو بیدار موشه

و رقم مبارزی که از تاثیرِ شراب چيغ میزنه.

۶۶ او دُشمنای خُو ره وادار دَ عَقَبِ نَشِينی کد

و اونا ره دَ رَسوایی اَبَدی گِرِفَتار کد.

۶۷ او اولاده یوسُف ره رد کد

و طایفه اِفرایم ره اِنْتِخاب نکد،

۶۸ لیکن طایفه یهُودا ره اِنْتِخاب کد،

کوه صَهيون ره که دوست دَشت.

۶۹ او جایگاهِ مُقَدَّس خُو ره رقمِ آسمونای بلند آباد کد

و رقم زمی که بُنیاد شی ره اَبَدی ایشته.

۷۰ او خِدْمَتگار خُو داوود ره اِنْتِخاب کد

و او ره از قوتونِ گوسپندو گِرِفَت؛

۷۱ از پسِ میشِ های شِیرتُو، اُو ره اُورد

تا قَوْمِ شِیِ یعقُوبِ ره چوپونی کُنه،

میراثِ اَزو اسرَائیلِ ره.

۷۲ و داوُودِ اُونَا ره قَدِ دِلِ رَاسِتِ چوپونی کد

و قَدِ دِستایِ لایقِ رهبری کد.

دُعایِ قَوْمِ بَلَدِه رَحْم- و- دِلِسوزیِ خُدا دَ بِلِه اورشَلیم

زُبُورِ آسَاف.

۷۹ آیِ خُدا، مِلَّتِ هَا دَ میراثِ تُو داخِلِ شُدِه؛

اُونَا خانِه مُقَدَّسِ تُو ره بے حُرْمَتِ کدِه

و اورشَلیمِ ره دَ خَرابِه تَبْدیلِ کدِه.

۲ اُونَا جِنَازِه هایِ خِدْمَتگَرایِ تُو ره دَ عِنوانِ خوراکِ بَلَدِه مَرغکویِ هَوا دَدِه

و گوشتِ و فادارایِ تُو ره دَ جانورایِ زمی.

۳ اُونَا خُونِ ازوا ره رَقْمِ آوِ دَ گِرْداگِرْدِ اورشَلیمِ رِیختند

و کَسِ نَبُودِ کِه اُونَا ره دَفنِ کَنِه.

۴ مو دَ پِیشِ هِمسایِه گونِ خُو رَسوا شُدی

و بَلَدِه كَسَاي كِه دَ چَارْدُورِ مَو اَسْتِه، مَائِه رِيشْخَنْدِي و مَسْخَرِهْگِي.

^۵ تا چي وخت آي خُداوند؟ آيا تا اَبَد خود ره قار ميگيري؟

تا چي غَيْتِ غَيْرَتِ تُو رَقْمِ آتِشِ مَو ره دَر ميديه؟

^۶ غَضَبِ خُو ره دَ بَلِه مِلَّتِ هَا بَرِيژَن كِه تُو ره نَمِيَنْخَشِه

و دَ بَلِه مَمْلَكَتِ هَاي كِه نامِ تُو ره يادِ نَمُونِه؛

^۷ چُون اُونَا يَعْقُوبِ ره قُورْتِ كَدِه

و جاي بُوْد-و-باشِ اَزُو ره بِيرو كَدِه.

^۸ گُناهِ هَاي بابه كَلُونايِ مَو ره دَ ضِدِ اَز مَو يادِ اَوْرِي نَكُو؛

بيل كِه رَحْمَتِ تُو دَ زُودِي شَامِلِ حَالِ مَو شُنِه،

چرا كِه مَو كَلُو ذَلِيلِ شُدِي.

^۹ آي خُدايِ نِجَاتِ مَو،

بِخاطِرِ جلالِ نامِ خُو مَو ره كَوْمَكِ كُو؛

بِخاطِرِ نامِ خُو مَو ره خِلاصِي بَدِي

و بَلَدِه گُناهِ هَاي مَو كِفارِه مَهِيَا كُو.

^{۱۰} چرا مِلَّتِ هَا بُگِيه: ”خُدايِ اَزوا كُجا يِه؟“

بیل که د پیش چیمای مو د مینکل ملت ها معلومدار شنه
که تو انتقام خون ریختنده شده خدمتگاری خو ره میگیری.
۱۱ بیل که آه-و-ناله اسیرا د حضور تو برسه؛

د وسیله قوت بزرگ بازوی خو

کسای ره که د مرگ محکوم شده، خلاصی بدی.

۱۲ آی خداوند، بلده توهینی که همسایه گون مو دزتو کده،

هفت برابر شی ره د دامون ازوا پورته کو.

۱۳ اوخته مو که قوم و گوسپندوی علفچر تو آستی،

تا ابد تو ره شکر-و-سپاس موگی

و نسل اندر نسل حمد-و-ثنای تو ره موگی.

دعا بلده پس اوردون قوم از اسیری

بلده سردسته خاندنه ها. د صوت «سوسن ها» خاندنه شنه. یگ
شاهدی. زبور آساف.

۸۰ آی چوپون اسرائیل، بشنو،

تو که طایفه یوسف ره رقم گله هدایت مونی،

تُو که دَ مینکلِ کِرُوبیِ ها دَ تَخْتِ شِشْتِے،

رَحْم-و-روشنی کُو.

۲ پِشِ رُویِ طایفه های اِفرایم، بِنیامین و مَنَسّی

قُدْرَتِ خُو رِه دَ شُورِ بَیْرُو و بَلَدِه نِجَاتِ مَو بیه.

۳ آی خُدا، مَو رِه پَسِ بَیْرُو؛

بیل که رُویِ تُو دَ بَلِه مَو روشنِ کُنِه

تا که مَو نِجَاتِ پَیدا کُنِی.

۴ آی خُداوند، خُدا ی لشکرها،

تا چی غَیْتِ دَ بَرابِرِ دُعا های قَوْمِ خُو خود رِه قار میگیری؟

۵ تُو نانِ آویدِه پُر دَزوا مُو خورنی

و آویدِه های بے اندازه دَزوا وُچیدلجی مونی.

۶ تُو مَو رِه مَوْضوعِ جَنگ-و-جَنجالِ هِمسایه گون مَو جور کدے

و دُشمنای مَو دَ بَینِ خُو دَ بَلِه مَو خَنده-و-رِشخندی مونه.

۷ آی خُدا ی لشکرها، مَو رِه پَسِ بَیْرُو.

بیل که رُویِ تُو دَ بَلِه مَو روشنِ کُنِه

تا که مو نجات پیدا کنی.

^۸تو یگ تاگ انگور ره از مصر بُر کده اوردی؛

تو ملت ها ره بُر کدی

و امو تاگ ره د جای ازوا شنیدی.

^۹تو زمی ره بلده ازو پاک کدی

و او ریشه دَوَنده زمی ره پُر کد.

^{۱۰}کوه ها قد سایه شی پوشنده شد

و درختای کُته سَر و ره شاخه های شی گرفت.

^{۱۱}شاخه های خُو ره تا دریای مدیترانه رسند

و نوده های خُو ره تا دریاچه فرات.

^{۱۲}پس چرا دیوال های چاردور شی ره چپه کدی

تا هر راه گُذر انگورای شی ره بچینه؟

^{۱۳}خوک های جنگلی او ره بیرو مونه

و جاندارای بیابو د اونجی مشغول خوردو آسته.

^{۱۴}ای خدای لشکرها، پس سون ازمو بیه!

از آسمو توخ کُو و بِنگر!

د بِلِه امزی تاگ نظر لُطف کُو،

^{۱۵} د بِلِه امزی نِهالی که دِستِ راست تُو شند؛

اَرے، د بِلِه امزی باچه که تُو بِلِدِه خُو قوی جور کدی.

^{۱۶} اونا تاگ تُو ره د آتِش سوختنده و قطع کده؛

کشکه اونا از هِیبتِ رُوی تُو نابود شنه.

^{۱۷} بیل که دِستِ تُو د بِلِه دِستِ قومی بَشه که دزتو نزدیک آسته،

د بِلِه دِستِ بَنی انسان که اُو ره بِلِدِه خُو قوی جور کدی؛

^{۱۸} اوخته مو از تُو رُوی گردو نموشی.

زندگی مو ره تازه کُو، تا نام تُو ره یاد کنی.

^{۱۹} آی خُداوند، خُدای لشکرها، مو ره پس بیرو؛

بیل که رُوی تُو د بِلِه مو روشنی کنه

تا که مو نجات پیدا کنی.

سرودِ عید

بَلَدِه سَرِدِسْتِه خَانِدِه هَا. قَد آله مُوسِيقِي تَارِدَار خَانِدِه شُنِه. زِيُورِ
آسَاف.

۸۱ بَلَدِه خُدا كِه قُوتِ مو آسْتِه، قَد خُوشِي سُرُودِ بَخَانِيد.

بَلَدِه خُدايِ يَعْقُوبِ دَ آوازِ بَلِنْدِ بَخَانِيد.

۲ سُرُودِ بَخَانِيد،

آوازِ دِيرِه و بَرِيطِ خُوشِصَدا و چَنگِ رِه بُر كُنِيد

۳ دَ مَاهِ نُو شِيپُورِ رِه دَ صَدا بِيرِيد،

و دَ وختِيكِه مَاهَتُو پُورِه مُوشِه، دَ رُوزِ عِيدِ مو،

۴ چَراكِه اِي يَگِ قَانُونِ آسْتِه دَ اِسْرَائِيلِ،

يَگِ حُكْمِ از طَرَفِ خُدايِ يَعْقُوبِ.

۵ خُدا اِي رِه دَ عِنوانِ شَاهِدِي دَ يوسُفِ دَدِ،

وختِيكِه دَ ضِدِ سِرزَمِينِ مِصرِ رِفْتِ.

ما يَگِ آوازِ نَاآشِنَا شِينِيدُم كِه مُوگُفْتِ:

۶ ”شَانِه تُو رِه از زِيرِ بارِ آزادِ كَدُم

و دِستايِ تُو از بُردونِ سَبَدِ خِلاصِ شُدِ.

۷ دَ غَيْتِ سَخْتِي-و-مُشْكِلَاتِ، تُو كُويِ كَدِي و ما تُو رِه خِلاصِي دَدُم؛

از جای تاشه از مینکلِ گُرگردراغ دُعای تُو ره قَبُول کدُم.

دَ پیشِ آو های مَرِیبا تُو ره آزمایش کدُم. سیلاه.

^۸ آئی قوم مه بَشَنو، ما تُو ره خبردار مُونم.

آی اسرائیل، کشکِه دَ توره مه گوش بدی.

^۹ دَ بَین شُمو خُدای بیگنه نَبشه

و دَ پیشِ خُدای دیگه سَجده نَکُنید.

^{۱۰} ما خُداوند- خُدای شُمو اَسْتُم

که شُمو ره از سرزمینِ مِصر بُرو اُورْدُم.

دان خُو ره کُنه واز کُنید و ما اُو ره پُر مُونم.

^{۱۱} لیکن قوم مه از آید مه نَشْد؛

اسرائیل مره نَخاست.

^{۱۲} پس اونا ره دَ سنگدلی ازوا تسلیم کدُم

تا اونا از نقشه های خودون خُو پیروی کُنه.

^{۱۳} کشکِه قوم مه دَ توره مه گوش میدد

و اسرائیل دَ مُطابقِ راه های مه رفتار مَوکد.

۱۴ اوخته د زودی دشمنای ازوا ره سرکوب موكدم

و دست خو ره د ضد مخالفای ازوا باله موكدم.

۱۵ کسای که از خداوند بد موبره، اونا د برابر خداوند سر خم موكد

و تا ابد امو رقم باقی مومند.

۱۶ لیکن بلده اسرائیل خوبترین گندم ره میددم که بخوره

و اونا ره قد عسل از قاده سیر موكدم.“

خدا قضاوت کونده قاضی ها آسته

زبور آساف.

۸۲ ۱ خدا د بین جماعت خو د عالم باله ایسته یه؛

او د بله قاضیا قضاوت مونه و موگیه:

۲”تا چی وخت قد بے انصافی قضاوت کده

از شریرو طرفداری مونیید؟ سیلاه.

۳ د داد بیچاره ها و یتیم برسد

و د حق آدمای ستمدیده و محتاج انصاف کونید.

۴ آدمای بیچاره و محتاج ره نجات بدید

و اونا ره از دستِ شریرو خلاص کُنید.

^۵ قاضیا هیچ نَمیدنه و هیچ نَموفامه

و د تریکی راه موره؛

امزی خاطر تمام بُنیادِ زمی د لَرزه آمده.

^۶ ما کُفتُم: ”شُمُو خدایو آستید

و پگ شُمُو بچکیچای قادرِ مُتعال.“

^۷ لیکن شُمُو رقم آدمای فانی مومرید

و رقم هر حکمرانِ دیگه سرنگون موشید.

^۸ آی خُدا، باله شو و زمی ره قضاوت کُو،

چون پگِ مَلتِ ها دزتو تعلق دَره.

دُعا بَلده شِکستِ دُشمنای قومِ اِسرائیل

سرود. زیورِ آساف.

۸۳^۱ خُدایا، چپ نشی!

آی خُدا، خود ره قرار نگیر و آرام نشی!

^۲ توخ کُو که دُشمنای تُو شور-و-غوغا برپا کده،

و کسای که از تُو بَد مُویره، سر خُو ره بلند کده.

۳ اونا دَ ضِدِ قَوْمِ تُو نَقْشِه های پُر از حِیلِه - و - مَکَرِ مِیکْشِه

و دَ خِلافِ کسای که دَز تُو پَناهِ اُورده قد یگدیگِه خُو مشوَرِه مونه

۴ و مُوگیه: ”ببید که اونا ره نابُود کُنی تا دیگِه اونا یگ قوم نَبْشِه،

و نامِ اِسْرائیلِ دیگِه گِرِفْتِه نَشْنِه.“

۵ اونا یگدِلِ شُدِه قد یگدیگِه خُو مشوَرِه مونه

و دَ ضِدِ اَز تُو عَهْد - و - پیمانِ مُوگْنِه:

۶ خیمه های مُردُمِ اِدوم و اِسْماعیلیا،

مُردُمِ موآب و هاجریا،

۷ مُردُمِ جِبَال و عَمّون و عمالیق و فَلَسطین

و باشنده های صُور.

۸ مُردُمِ آشور ام قد ازوا یگجای شُدِه

و بَلدِه اُولادِه لوط یگ بازو جور شُدِه. سِلاه.

۹ اَی خُدا، قد ازوا اُمُو کار ره کُو که قد مِدیان کدی؛

اُمُو کار ره که دَ حَقِ سِیسِرا و یابین دَ دَرّه قِیشون کدی

۱۰ که اونا دَ منطقه عین دور نابود شد

و بلده زمی پارو جور شد.

۱۱ رهبرای ازوا ره رقمِ عَرَب و زَب جور کُو

و پگِ حکمرانای ازوا ره رقمِ زَبِح و صلَمونَع؛

۱۲ که مُوگفت: ”بیید که علفچَر های خُدا ره

بلده خودون خُو قَبضه کنی.“

۱۳ ای خُدای مه، اونا ره رقمِ خَاکِ گَرِباد جور کُو

و مِثلِ کاهِ دَ دَمِ باد.

۱۴ رقمی که آتِشِ جنگل ره دَرِ میدیه

و اَلَنگِه آتِشِ کوه ها ره آتِشِ میگردنه،

۱۵ امو رقمِ قدِ تَنَدِبادِ خُو اونا ره دُمبال کُو

و قدِ طوفانِ خُو اونا ره دَ وَحِشَتِ بِنَدَز.

۱۶ رُوی های ازوا ره پُر از شَرَم کُو

تا که اونا نامِ تُو ره طلب کُنه، ای خُداوند.

۱۷ بیل که اونا تا اَبَدِ شَرَمِنده و وَحِشَتِ زده بَشه

و دَ رَسَوایی نَابُود شُنَه.

^{۱۸} بیل که اونا بدنه که تنها تُو

که نام تُو «خداوند» آسته،

دَ بِلَه تمام زمی مُتعال آستی.

شوق بِلده زیارتِ خانه خدا

بِلده سردسته خائنده ها، قد آله موسیقی تاردار خائنده شنه. زیورِ
اولاده قورح.

۸۴ آی خداوند لشکرها،

چیقَس دِلپسند آسته جای بُود-و-باش تُو!

^۲ جان مه دِق شُدِه، بلکه میتپه بِلده حولی های خداوند.

دِل مه و جِسَم مه بِلده خدای زنده فریادِ خوشی مونه.

^۳ حتی گنجشک بِلده خُو یگ خانه پیدا کده

دَ بَغَل قُربانگاه های تُو،

و غُچی بِلده خُو وور جور کده

تا چُوچه های خُو ره دَ اُونجی بیلِه، آی خداوند لشکرها،

پادشاهِ مه و خُدای مه.

^۴ نیک د بختِ کسای که د خانه تو بُود-و-باش دره؛

اونا همیشه تو ره حمد-و-ثنا مَوگیه. سِلاه

^۵ نیک د بختِ مردُمای که قوت شی از تو یه

و دل ازوا بلده راه های خانه از تو میتپه.

^۶ وختیکه اونا از دره «بکا» تیر موشه،

چشمه ها ازونجی جاری موشه

و بارش ام نوره ها ره پر مونه.

^۷ اونا از قوت د قوت پیش موره

و هر کدم شی د صهیون د حضورِ خدا حاضر موشه.

^۸ آی خداوند، خدای لشکر ها، دُعای مره بشنو!

آی خدای یعقوب، گوش بگیر. سِلاه

^۹ آی خدا، آی سپر مو، توخ کو،

سُون رُوی مَسَح شُدِه خو نظر کو.

^{۱۰} چون تیر کدون یگ روز د حوالی های تو بهتر آسته

از هزار روز دَ هر جای دیگه.

درگه‌وانی خانه خُدای خُو ره کَلوتر خوش دَرُم،

نِسبت دَ زندگی کدو دَ خیمه های شرارت،

۱۱ چراکه خُداوند- خُدا آفتو و سپر مو آسته؛

أو فِیض و عِزّت- و- اِحترام میدیه.

أو هیچ چیزِ خوب ره درِیغ نمونه

از کسای که دَ راستی- و- بے عیبی رفتار مونه.

۱۲ آی خُداوند لشکرها،

نیک دَ بختِ کسی که دزتو توکل دَره.

دُعا بَلدِه خوشبختی قوم

بَلدِه سرِدِسته خاننده ها. زُبورِ اولادِه قورح.

۸۵ خُداوندا، تُو دَ بِلِه سرزمین خُو نظرِ لُطف کدی،

و خوشبختی یعقوب ره پس اُوردی.

۲ تُو خطاهای قوم خُو ره بخشیدی

و پگِ گناه های ازوا ره پوشندی. سِلاه.

٣ تو از تمام غَضَبِ خُو دِسْتِ باله كدى

و شِدَّتِ قارِ خُو ره تاه شندى.

٤ آى خُدایِ نجاتِ مو،

مو ره دُوباره آباد كُو و غَضَبِ خُو ره از مو دُور كُو.

٥ آيا تا اَبَدِ خود ره قد ازمو قار ميگيري؟

آيا غَضَبِ خُو ره نسلِ اَندر نسلِ اِدامه ميدي؟

٦ آيا زندگيِ مو ره دُوباره تازه نموني

تا قومِ تُو دَ حُضُورِ تُو خوشي كُنه؟

٧ آى خُداوند، رَحمتِ خُو ره دَزِ مو نِشو بدي

و نجاتِ خُو ره دَزِ مو عطا كُو.

٨ چيزي ره كه خُداوند- خُدا مَوگيه، ما ميشنُوم،

چُونِ اُو دَ قومِ خُو، دَ مومنينِ خُو صلح- و- سلامتِي ره اعلانِ مونه،

تا اونا پسِ سُونِ جهالتِ نروه.

٩ يقيناً، نجاتِ اَزُو بَلدِه كَسايِ كه از شي ترسِ دره نَزديكِ اُسْتِه،

تا بزرگي- و- جلالِ اَزُو دَ سرزمينِ مو جاي- د- جايِ شُنه.

۱۰ رَحْمَت و وفاداری قد یگدیگه خُو مُلاقات مُونه؛

عدالت و سلامتی قد یگدیگه خُو رُوی ماخی مُونه.

۱۱ وفاداری از زمی مُورویه

و عدالت از آسمو تُوخ مُونه.

۱۲ آرے، خُداوند چیزای خُوب مُویخشه

و سرزمین مو حاصلِ خُو ره میدیه.

۱۳ عدالت پیشِ پیشِ خُداوند موره

و یگ راه بَلدِه قَدَم های ازو آماده مُونه.

دُعا بَلدِه نِجات

دُعاى داؤود.

۸۶ آی خُداوند، گوش بگير و دُعاى مَره قَبُول کُو،

چراکه ما مُحتاج و بیچاره اَسْتُم؛

۲ جان مَره نِگاه کُو، چراکه ما دَزتُو وفادار اَسْتُم؛

آی خُداى مه، خِدمتگار خُو ره که دَزتُو تَوکُل کده، نِجات بَدی.

۳ یا مَولا، دَ حَق مه رَحِيم بَش،

چراکه تمام روز دَ پیشِ ازتو ناله-و- فریاد مُونم.

^۴ جانِ خِدْمَتگار خُوره پُر از خوشی کُو،

چُون یا مَولا، جان خُوره دَ راهِ ازتو هِدایت مُونم.

^۵ یا مَولا، تُو نیکو و بخشاینده اَسْتی

و کَلو رَحیم دَ حقِ کَسای که تُو ره کُوی مُونه.

^۶ خُداوند، دَ دُعای مه گوش بَدی

و آوازِ عُدْر-و- زاری مَره بَشَنو.

^۷ دَ روزِ سَخْتی-و- مُشکِلاتِ خُو تُو ره کُوی مُونم،

چراکه تُو دُعای مَره قَبُول مُونی.

^۸ اَی خُداوند، دَ مینکلِ خُدايو رقمِ ازتو اَلّی و جُود نَدَره

و کاری ام رقمِ کارای ازتو نییه.

^۹ یا مَولا، پَگِ مِلّت های ره که خَلق کَدے،

دَ حُضُور تُو اَمَدَه سَجَدَه مُونه،

و دَ نام تُو حَمْد-و- ثَنّا مُوگیه،

^{۱۰} چراکه تُو بُزُرگ اَسْتی و کارای عَجیب انجام میدی؛

تَنهَا تُو خُدا اَسْتِي.

۱۱ آی خُداوند، راه-و-طریق خُو ره دَزمه تَعْلِيم بَدِي؛

تا دَ مُطَابِقِ حَقِيقَتِ تُو رِفْتارِ كُنْم.

دَزمه دِلِ خَالِصِ بَدِي تا از نامِ تُو ترسِ دَشْتِه بَشْم.

۱۲ آی خُداوند، خُدايِ مه، تُو ره قد تمامِ دِلِ خُو شُكْر-و-سِپاسِ مُوگْم

و تا اَبَدِ دَ نامِ تُو حَمْد-و-ثناِ مُوگْم،

۱۳ چراکه رَحْمَتِ تُو دَ حَقِ اَزمه بُزْرگِ اَسْتِه،

تُو جانِ مَرِه از غُوجِي هَايِ عَالَمِ مُرْدِه هَا خِلاصِي دَدِي.

۱۴ آی خُدا، اَدْمايِ كِبْرِي-و-مَغْرُورِ دَ ضِدِ مه باله شُدِه؛

يَگِ دَلِ اَدْمايِ ظَالِمِ قَصْدِ كِرْفَتونِ جانِ مَرِه دَرِه

و تُو ره دَ تِي نَظَرِ خُو نَمِيَرِه.

۱۵ مَگْمِ آی خُداوند، تُو خُدايِ رَحِيمِ و پُرْفَيْضِ اَسْتِي،

دِيرِ خَشْم-و-قارِ و پُرِ از مُحَبَّتِ و وِفادارِي.

۱۶ سُونِ اَزمه نَظَرِ كُو و دَ حَقِ مه رَحِيمِ بَش؛

از قُوتِ خُو دَ خِدْمَتِگارِ خُو عَطَا كُو

و باچه کنیز خوره نجات بدی.

^{۱۷} یگ نشانی از روی لطف دزمه نشو بدی

تا کسای که از مه بد موبره، او ره دیده شرمنده شنه،

چراکه تو ای خداوند، دزمه کومک کدی و مره تسلی ددی.

ارزش تابعیت اورشلیم

زبور و سرود اولاده قورح.

^{۸۷} بنیاد شار اورشلیم د کوه مقدس آسته:

^۲ خداوند درگه های صهیون ره دوست میدنه،

کلوتر از پگ خانه های یعقوب.

^۳ ای شار خدا،

توره های حیرت آور د باره تو گفته شده. سلاه

^۴ خدا مویگه: ”د مینکل کسای که مره مینخشه

ما از رهب و بابل یاد مونم؛

امچنان از فلسطین و صور و کوش؛

و مویگیم: ”ای د اونجی تولد شده.“

۵ و دَ بَارِهَ صَهِيونَ كُفْتِهَ مُوشِهَ كِه،

”اِي وَ اُو دَ مَنِهَ اَزُو تَوَلْدُ شُدِهَ“

و خُدای مُتعال، خود شی اُو ره اُسْتوار مُونه.

۶ خُداوند وختیکه قوم ها ره تَبِتِ کِتَابِ مُونه، اینی رقم نوشته مُونه:

”اِي دَ اُونجی تَوَلْدُ شُدِه.“ سِلاه.

۷ سُرودخانا و کسای که بازی مُونه یگرقم مُوگه:

”پگ چشمه های مه دَ مَنِهَ اَز تُو یِه.“

دُعا بَلَدِه کومک

سُرود و زُبُورِ اَوْلادِه قورح. بَلَدِه سَرِدِسْتِه خاِنْدِه ها. دَ صَوْتِ
«مَحَلَّتِ لِعَنْوَتِ» خاِنْدِه شُنِه. قَصِيْدِه هِيْمَانِ اِزْراحِي.

۸۸ اِي خُداوند، خُدای نِجاتِ مه،

شاو و روز دَ پيش تُو ناله-و-فرياد مُونم!

۲ بيل كه دُعاي مه دَ حُضُورِ تُو بَرَسِه؛

دَ آه-و-ناله مه گوش بدي!

۳ چراكه جان مه پُر از بلا-و-بَدبختي شُدِه

و زَندِگی مِه دَ عَالَمِ مُردا نَزْدِیک شُدِه موره.

۴ ما از جُمْلِه کَسای حِسَاب شُدِیم کِه دَ خَاک موره؛

ما مِثْلِ کَسی اَسْتُم کِه دَزُو قُوْت نَمَنده.

۵ ما دَ مِینکلِ مُرده ها ایلِه شُدِیم،

رَقْم کُشته شُدِه های کِه دَ گورِ خاو کده؛

رَقْم کَسای کِه دِیگِه دَ یاد خُو نَمیری

و از کومکِ دِست تُو قَطع شُدِه.

۶ تُو مَرِه دَ گورِ غُوْج اِشْتی،

دَ جای تریک و چُقُور.

۷ قار تُو دَ بَلِه مِه گِرَنگی مُونه

و مَرِه دَ پِگِ جَلِپِه های غَضَبِ خُو گِرِفْتار کدی. سِلاه.

۸ اَشْنا های مَرِه از مِه دُور کدی

و اُونَا رِه از مِه بیزار کدی.

ما بَند مَندِیم و دُوتا کده نَمِیتُم.

۹ چِیمای مِه از غَم-و- غُصَّه خِیره شُدِه.

خُداوندا، هر روز تُو ره کُوی مُونم

و دِستای خُو ره سُون از تُو دِراز مُوکنم.

۱۰ آیا کارای عجیب خُو ره بلده مُرده ها نشو میدی

آیا مُرده ها باله مُوشه که تُو ره حمد-و- ثنا بگیه؟ سِلاه.

۱۱ آیا از رَحمت تُو دَ گور توره کُفته مُوشه،

آیا از وفاداری تُو دَ عالم نابودی یاد مُوشه؟

۱۲ آیا کارای عجیب تُو دَ عالم تریکی دیده مُوشه،

آیا کارای عادلانه تُو دَ سرزمین فراموشی یاد مُوشه؟

۱۳ لیکن ما، آی خُداوند، بلده کومک دَ پیش تُو فریاد مُونم

و دَ غیتِ صُبْح دُعای مه دَ پیشگاهِ تُو تقدیم مُوشه.

۱۴ آی خُداوند، چرا مره رد مُونی

و رُوی خُو ره از مه تاشه مُونی؟

۱۵ ما از جوانی خُو رنج دیدیم و نزدیک دَ مرگ اَسْتُم؛

بیم از تُو دَ بله مه اَسْتِه و ما نومیید شُدیم.

۱۶ قار تُو از سر مه باله پَریده

و وَحَشَتُ تُو مَرِه نَابُود كَدِه.

^{۱۷} اونا تمام روز رقمِ آو مَرِه محاصِرِه مُونه

و از هر طرف دَز مه نَزْدِيك شُدِه موره.

^{۱۸} يارا و دوستای مَرِه از مه دُور كَدِي؛

يگانه آشنای مه تَرِيكي آسْتِه.

سُرُود دَ غَيْتِ مُصِيْبِتِ مَلِي

قَصِيْدِه اَيْتَانِ اِزْرَاحِي.

^۱ ۸۹ ما دَ بارِه رَحْمَتِ هَاي خُداوند تا اَبَد سُرُود ميخَانُم.

ما قد دان خُو وفاداري تُو ره نسل اَندر نسل اِعلانِ مُونُم،

^۲ ما اِعلانِ مُونُم كه رَحْمَتِ تُو تا اَبَد پايدارِ مُومنه

و وفاداري خُو ره دَ عالمِ باله اُسْتوارِ نِگاهِ مُوني.

^۳ تُو كُفتي: ”ما قد اِنْتِخابِ كَدِه خُو عهدِ بَسْتِه كَدِيم،

دَ خِدْمَتِگارِ خُو داؤودِ قَسْمِ خورديم كه،

^۴ نسلِ تُو ره تا اَبَد اُسْتوارِ مُونُم

و تَحْتِ تُو ره نسلِ اَندر نسلِ بَرَقَرارِ نِگاهِ مُوكُنُم.“ سِلاه.

۵ آی خُداوند، بیل که آسمونا کارای عجیب تُو ره ستایش کُنه

و وفاداری تُو دَ جَمِ مُقَدَّسین بیان شُنه.

۶ چُون کی آسته دَ آسمونا که بِننه قد خُداوند برابری کُنه؟

و دَ مینکلِ مَوْجُوداتِ آسمانی کی آسته که رقمِ خُداوند بَشه؟

۷ خُدا دَ مینکلِ جماعتِ مُقَدَّسین بے اندازه باهیبت آسته،

و کلو ترسناک دَ بِلَه کسای که دَ گِرِدِ اَزو یه.

۸ آی خُداوند، خُدای لشکرها، کی رقمِ ازتو اَللی قُدرتمند آسته؟

خُداوندا، وفاداری تُو دَ چاردور تُو وجود دَره.

۹ تُو دَ بِلَه طُغیانِ دریا حکمرانی مونی

و غیبتیکه جلیپه های شی باله موشه، اونا ره آرام مونی.

۱۰ رَهَب ره کُفته رقمِ یگِ لاش جور کدی

و قد بازوی زورتوی خُو دُشمنای خُو ره تیت-پرک کدی.

۱۱ آسمونا از تُو یه و زمی ام دزتو تعلق دَره؛

دُنیا و چیزای ره که دَ مَنه شی آسته، تُو بُنیاد ازوا ره ایشتی.

۱۲ شمال و جنوب ره تُو خَلق کدی؛

کوه های تابور و حرمون د نام از تو خوشی مونه.

۱۳ بازوی تو قدرتمند آسته،

دست تو زورتو و دست راست تو متعال.

۱۴ عدالت و انصاف اساس تخت تو یه؛

رحمت و وفاداری پیش پیش تو د حرکت آسته.

۱۵ نیک د بخت مردمی که آواز خوشحالی حقیقی ره مینخشه

و د نور روی تو راه موره، ای خداوند.

۱۶ اونا تمام روز د نام تو خوشی مونه

و د وسیله عدالت تو سر بلند موشه،

۱۷ چراکه تو فخر قوت ازوا آستی

و از روی لطف خو شاخ مو ره بلند مونی.

۱۸ واقعاً، سپر مو د خداوند تعلق دره،

پادشاه مو د مقدس اسرائیل.

۱۹ یگ زمان د عالم رويا قد مومنین خو گپ زدی و گفتی:

”ما د یگ مرد دلاور کومک کدیم

و یگ اِنْتِخاب شُدِه ره از مینکلِ قَوْم سربلند کدیم.

۲۰ ما خِدْمَتگار خُو داؤود ره پیدا کدیم

و اُو ره قد روغونِ مُقَدَّس خُو مَسَح کدیم.

۲۱ دِسْت مه همیشه اُو ره اُسْتوار مونه

و بازوی مه اُو ره قَوی جور مونه.

۲۲ دُشْمو ازو کده پیش دِسْتی نَمِیْتنه

و آدمِ شَرِیر اُو ره آزار-و- اَذِیت نَمِیْتنه.

۲۳ مُخَالَفای ازو ره دَ پیشِ رُوی شی تکه-و- پرچه مُونم

و کسای ره که ازو بد موبره سرکوب مُوکْنم.

۲۴ وفاداری و رَحْمت مه قد ازو اُسْتِه

و دَ نامِ ازمه شاخِ ازو بلند موشه.

۲۵ دِسْتِ ازو ره دَ بِلِه دریا قرار مِیدِیم؛

دِسْتِ راست شی ره دَ بِلِه دریاچه ها.

۲۶ اُو دَز مه مُوگیه: 'تو آتِه مه اُسْتی،

خُدای مه و قاده نِجات مه.'

۲۷ ما ام او ره اولباری خو حساب مونم،

بلندتر از پادشایون روی زمی.

۲۸ ما رحمت خو ره تا ابد د بله ازو باقی میلم

و عهد مه قد ازو استوار-و-پایدار مومنه.

۲۹ ما نسل ازو ره تا ابد برقرار نگاه مونم

و تخت ازو ره تا وختیکه روزای آسمو ادامه دره.

۳۰ ولے اگه باچه های شی شریعت مره ایله کنه

و مطابق دستورای مه رفتار نکنه؛

۳۱ اگه قانونای مره میده کنه

و احکام مره نگاه نکنه،

۳۲ اوخته ناطاعتی ازوا ره قد سوته چيو جزا میدیم

و خطای ازوا ره قد قمچی.

۳۳ لیکن رحمت خو ره ازو قطع نمونم

و وفاداری خو ره د خیانت تبدیل نموکنم.

۳۴ ما عهد خو ره میده نمونم

و چیزى ره که از دان مه بُر شُدِه تَغْيِيرِ نَمِيدِيم.

^{۳۵} ما یگ دفعه و بلده همیشه د قُدوسیتِ خُو قَسَم خورديم،

و د داؤود دروغ نَمُوگِيم:

^{۳۶} نسلِ ازو تا اَبَد باقى مومنه

و تَخْتِ پادشاهى شى د حُضُورِ مه رَقْمِ آفَتُو دایمى آسته.

^{۳۷} او رَقْمِ ماهتو تا اَبَد اُستوار مومنه،

یگ شاهدِ راستگویِ د آسمو. “ سِلاه.

^{۳۸} لیکن آلی تُو مَسَحِ شُدِه خُو ره دُور پورته کدے و رَد کدے

و د بِلِه ازو غَضَبِنَاک شُدے.

^{۳۹} تُو عهدِ خُو ره قد خِدْمَتگارِ خُو میده کدے

و تاجِ شى ره دَ زَمی زده بے حُرْمَت کدے.

^{۴۰} پگِ دیوالِ های شارِ ازو ره چپه کدے

و بُرجِ های مُسْتَحکمِ شى ره بیرو کدے.

^{۴۱} هر کسی که از راه تیرِ موشه، اُو ره غَارَتِ مُونه

و اُو دَ پِیشِ هِمسایه گونِ خُو رِشخند شُدِه.

٤٢ تُو دِسْتِ رَاسْتِ مُخَالِفَايِ اَزُو رِه بِلَنْدِ كَدِي

و پِگِ دُشْمَنَايِ شِي رِه خُوشْحَالِ كَدِي.

٤٣ دَمِ شَمَشِيرِ اَزُو رِه كُنْذِ كَدِي

و دَ جَنْگِ، اَزُو پُشْتِيَوَانِي نَكَدِي.

٤٤ شِكُوِه-و- جَلالِ اَزُو رِه اَز بَيْنِ بُرْدِي

و تَخْتِ پادشاهِي شِي رِه دَ زَمِي زَدِي.

٤٥ رُوزايِ جُوانِي شِي رِه كُوتاهِ كَدِي

و اُو رِه قَدِ شَرْمِ پُوشَنْدِي.

٤٦ تا چِي وَخْتِ اَيِ خُداوندِ؟

اَيَا تا اَبَدِ خُودِ رِه تاشِه مُوني؟

اَيَا غَضَبِ تُو دَايِمِ رَقْمِ اَتِشِ دَرِ گِرِفْتِه موره؟

٤٧ دَ يادِ خُو بِيَرِ كِه رُوزايِ عُمَرِ مِه چِيَقَسِ كُوتاهِ اَسْتِه.

تُو تَمَامِ بَنِي اَدَمِ رِه بَلَدِه چِي بِي هُودِگِي خَلَقِ كَدِي!

٤٨ كُدَمِ اَدَمِ اَسْتِه كِه زَنْدِگِي كُنِه و مَرگِ رِه نَنْگَرِه؟

و كِي مِيْتَنِه كِه جانِ خُو رِه اَز چَنْگِ عَالَمِ مُرداِ خِلاصِ كُنِه؟ سِيلاه.

۴۹ یا مَولا، کُجا یِه رَحمتِ هایِ سابقِ تُو

که مُطابقِ وفاداریِ خُو بَلدِه داؤدِ قَسَمِ خوردی؟

۵۰ یا مَولا، دَ یادِ خُو بَگیرِ که خِدمتگارِ تُو ره چِطورِ تُوهِینِ مُونِه

و چِطورِ ما تُوهِینِ قَومِ هایِ کَلو ره دَ سِینِه خُو تَحَمَلِ مُونِم.

۵۱ آی خُداوند، دُشمنایِ تُو مَرِه تُوهِینِ مُونِه

و هرِ قَدَمیِ ره که مَسَحِ شُدِه تُو بالِه مُونِه، اُونَا اُو ره رِیشخندِ مُونِه.

۵۲ حمد-و-ثنا دَ خُداوند، تا اَبَدُالاباد!

آمین. آمین.

بَخشِ چارُم

خُدا و اِنسانِ فانی

دُعایِ مُوسی، مَرِدِ خُدا.

۹۰ یا مَولا، تُو بَلدِه اَزمو دَ پَگِ نسلِ ها

پناهِگاهِ مو بُوَدِی.

۲ پیشِ ازیِ که کوهِ ها پَیدا شُنِه

یا زَمی و دُنیا ره اَست کَنی،

از اَزَل تا اَبَد تُو خُدا اَسْتی.

^۳ تُو اِنسان ره پس دَ خاک ریی مُونی و مُوگی:

”اَی بَنی آدم، پس دَ خاک بورید.“

^۴ هزار سال دَ نظرِ از تُو

رقمِ دِیروز اَسْتِه که تیر شد

یا رقمِ یگِ پیره شاو.

^۵ رقمِ سیل اونا ره مُوبری؛

اونا رقمِ خاو اَلّی اَسْتِه،

رقمِ علفی که دَ غَیتِ صُبِح بُر مُوشه:

^۶ صُبِح سَوُز کده بُر مُوشه

و شامِ پز مُرده شده خُشک مُوشه.

^۷ چُون مو دَ وَسِیلِه قار تُو نابود مُوشی

و دَ وَسِیلِه غَضَب تُو وَحَشَت زده مُوشی.

^۸ تُو خطاهای مو ره دَ پیشِ رُوی خُو اِشْتی

و گُناه های تاشکی مو ره دَ روشنی حُضُور خُو.

۹ چُونِ تَمَامِ رُوزَايِ مَوْ زِيرِ سَايِهٖ قَارِ تُو تِيرِ مَوْشِهٖ

و سَالِ هَايِ عُمَرِ خُو رِهٖ رَقْمِ يَغِ آهٖ كَشِيدُو تِيرِ مُونِي.

۱۰ رُوزَايِ عُمَرِ مَوْ هَفْتَادِ سَالِ اَسْتِهٖ

و اِگِهٖ قَوِي بَشِي، هَشْتَادِ سَالِ.

لِيكِنِ زُورِهٖ اَزِوَا تَنهَا زَحْمَتِ و غَمِ اَسْتِهٖ؛

اُونَا دَ زُودِي تِيرِ مَوْشِهٖ و مَوْ پَرَوَازِ مُونِي.

۱۱ كِي اَسْتِهٖ كِهٖ زُورِ قَارِ تُو رِهٖ پِي بُرِهٖ و غَضَبِ تُو رِهٖ،

دَ اِنْدَازِهٖ كِهٖ بَايِدِ اَزِ تُو تَرَسِ دَشْتِهٖ بَشِهٖ؟

۱۲ پَسِ دَزِ مَوْ يَادِ بَدِي كِهٖ حِسَابِ رُوزَايِ عُمَرِ خُو رِهٖ بِيگِيرِي،

تَا يَغِ دِلِ دَانَا حَاصِلِ كِنِي.

۱۳ اِي خُداوَنَدِ، سُونِ مَوْ پَسِ بِيهٖ!

تَا چِي وَخْتِ خُودِ رِهٖ دُورِ مِيگِيرِي؟

دَ خِدْمَتگَارَايِ خُو دِلْسُوزِي كُو.

۱۴ دَ غَيْتِ صُبْحِ مَوْ رِهٖ اَزِ رَحْمَتِ خُو سِيرِ كُو

تَا دَ تَمَامِ رُوزَايِ عُمَرِ خُو سَرُودِ خُوشِي بَخَانِي و خُوشحَالِ بَشِي.

۱۵ دَ عَوْضِ رُوْزَايِ كِه مَوْ رِه گِرِفْتَارِ مُصِيبَتِ كَدِي

و دَ عَوْضِ سَالِ هَايِ كِه مَوْ بَدِي-و-بَدْبَخْتِي رِه دِيدِي،
خوشحَالِي نَصِيبِ مَوْ كُو.

۱۶ بِيْلِ كِه كَارَايِ عَجِيبِ تُو دَ خِدْمَتگَارَايِ تُو مَعْلُومدَارِ شُنِه

و بُزُرگِي-و-جَلَالِ تُو بَلْدِه اَوْلَادَايِ اَزْوَا.

۱۷ بِيْلِ كِه لُطْفِ خُداوند، خُدايِ مَوْ دَ بِلِه مَوْ بَشِه.

اَيِ خُداوند، كَارِ دِسْتَايِ مَوْ رِه بَلْدِه مَوْ كَامِيَاب-و-پَايْدَارِ كُو،

اَرِي، كَارِ دِسْتَايِ مَوْ رِه كَامِيَاب-و-پَايْدَارِ كُو.

خُدا پُشت-و-پناه مه آسته

۹۱ ۱ كَسِي كِه دَ پِناهِگَاهِ قَادِرِ مُتَعَالِ جَاي-د-جَايِ مَوْشِه،

اُو دَ زِيْرِ سَايِه قَادِرِ مُطْلَقِ زِنْدگِيِ مُونِه.

۲ دَ خُداوند مَوْگِيم، ”تُو پِناهِگَاهِ و قَلْعِه مُسْتَحْكَمِ مِه اَسْتِي،

و خُدايِ مِه كِه دَزْتُو تَوَكَّلِ دَرْم.“

۳ يَقِينًا، اُو تُو رِه اَز دَامِ شِكَارچِيِ خِلاَصِ مُونِه

و اَز مَرَضِ كُشِنْدِه نِجَاتِ مِيدِيِه.

۴ اُو تُو ره قد پَر های خُو مُپوشَنه

و تُو دَ زيرِ بال های شى پناه ميگيري؛

وفاداري ازو بلده تُو سپر و مُحافظِ آسته.

۵ تُو از بيمِ شاو ترسِ نَموخورى

و نه ام از تيري كه دَ غيتِ روزِ مُپره؛

۶ تُو از مَرَضِ وُبا كه دَ تريكي دَ حَرَكَتِ آسته وَحَشَتِ نَمُونى

و نه ام از بَلَاى كه دَ چاشتِ روزِ نابودِ مُونه.

۷ اِمكانِ دَره هزار نفرِ دَ پَالُوى تُو چپه شُنه

و ده هزار دَ دِستِ راستِ تُو،

ليكنِ دَزتُو نَزديكِ نَموشه.

۸ تُو تنها قد چيمای خُو توخِ مُونى

و جَزایِ شَريرو ره مينگري.

۹ ازى كه تُو خُداوند ره پناهگاهِ خُو جور كدى

و قَادِرِ مُتعالِ ره جَاى بُود-و-باشِ خُو،

۱۰ هيچِ بَدى دَ سرِ تُو نَمييه

و هیچ بلا د خیمه تُو نزدیک نموشه،

۱۱ چراکه د ملایکه های خو د باره ازتو حکم مونه

تا د پگ راه های تُو از تُو حفاظت کُنه.

۱۲ اونا توره د بله دستای خو میگیره،

نشنه که پای تُو د کدم سنگ دکه کُنه.

۱۳ د بله شیر و مار پای میلی؛

شیر غران و کبچه- مار ره تی پای خو لغه مونی.

۱۴ خداوند موهیه:

”ازی که او مَره دوست میدنه،

ما او ره خلاصی میدیم؛

و ازی که نام مَره مینخشه،

ازو حفاظت موم.

۱۵ او مَره کوی مونه و ما دعای شی ره قبول موم؛

د غیت مشکلات ما قد ازو اَستم؛

ما او ره نجات میدیم و صاحب عزت-و-احترام موم.

۱۶ اُو رِه قَد عُمَرِ دِرَاز سِيرِ مُونُم

و نِجَاتِ خُو رِه بَلَدِه اَزُو نِشُو مِيدِيم.

سُرُودِ شُكْرُگُزَارِي

زُبُور. سُرُودِ بَلَدِه رُوزِ آرَام.

۹۲ ۱ چِيَقَسْ خُوبِ اَسْتِه كِه تُو رِه شُكْر-و-سِپَاسِ بُوگِي، اَيِ خُداوند

و بَلَدِه نَامِ تُو سُرُودِ سِتَايشِ بَخَانِي، اَيِ قَادِرِ مُتَعَال.

۲ چِيَقَسْ خُوبِ اَسْتِه كِه رَحْمَتِ تُو رِه دَ غَيْتِ صُبْحِ اِعْلَانِ كِنِي

و وِفَادَارِي تُو رِه دَ وِخْتِ شَاو،

۳ قَدِ اَوَازِ دِهَتَارِ و چِنِگِ

و قَدِ نَعْمِه بَرِيط؛

۴ چِرَاكِه تُو مَرِه قَدِ كَارَايِ خُو خُوشْحَالِ كَدِي، اَيِ خُداوند؛

اِينِه، بَخَاطِرِ كَارَايِ دِسْتِ تُو مَا دَ خُوشِي سُرُودِ مِيخَانُم.

۵ اَيِ خُداوند، كَارَايِ تُو چِيَقَسْ بُوْرُگِ اَسْتِه

و فِكْرَايِ تُو بِي اِنْدَازِه غُوْجِ.

۶ اَدَمِ بِي شَعُورِ نَمِيدَنِه

و آدم بے عقل ای ره پی نمویره

که وختی شریرو رقم علف سوز مونه

و بدکارا پگ شی تر-و-تازه موشه،

بلده ازی آسته که اونا بلده همیشه نابود موشه.

^۸ لیکن تو، ای خداوند، تا ابد متعال آستی!

^۹ چون دشمنای تو، ای خداوند،

آری، دشمنای تو از بین موره

و بدکارا پگ شی تیت-پرک موشه.

^{۱۰} تو شاخ مره رقم شاخ گاو وحشی بلند کدی

و روغون تازه د بله مه شیو شد.

^{۱۱} چیمای مه شکست دشمنای مره دیده

و گوشای مه خبر سرنگون شدن مخالفای شریر مره شنیده.

^{۱۲} آدم عادل رقم درخت خرما تر-و-تازه موشه

و مثل درخت سرو لبنان رشد مونه.

^{۱۳} کسای که د خانه خداوند شنده شده،

دَ حَوْلِي هَاي خُدَاي مَوْتَر- و- تَا زَه مَوْشَه.

^{۱۴} اُونَا دَ غَيْتِ پِيرِي اَم ثَمَر مِيدِيَه

و بَرْتُو- و- بَلَنْد شُدَه سَوُز بَا قِي مَوْمَنَه

^{۱۵} تَا اِعْلَان كُنَه كَه خُدَاوَنْد رَا سْت اَسْتَه؛

اُو قَا دَه- و- پَنَاهْ گَا هِ مَه اَسْتَه و دَزُو هِي چ بِي عِدَالْتِي و جُو د نَدْرَه.

خُدَاوَنْد پَادِشَاهِي مُونَه

^{۹۳} خُدَاوَنْد پَادِشَاهِي مُونَه،

اُو خُو د رَه قَد شِكُو ه- و- جَلَال پَوْشَنْدَه؛

خُدَاوَنْد خُو د رَه پَوْشَنْدَه

و كَمَر خُو رَه بَقُو ت بَسْتَه كَدَه.

دُنْيَا دَ و سِيْلَه اَزُو مُسْتَحْكَم اَسْتَه

و تَكَان نَمُو خُو رَه.

^۲ تَخْت تُو اَز قَدِيم بَرَقَرَار بُو دَه

و تُو اَز اَزَل اَسْتِي.

^۳ اَي خُدَاوَنْد، سِيْل هَا بَلَنْد شُدَه!

سيل ها آواز خُو ره بلند كده،

سيل ها جوش-و-خروش خُو ره دَ طُغيان اُورده.

^۴قُدِرتَمَندَتَر از آوازِ آو های كَلو،

قُدِرتَمَندَتَر از جَلِپه های دریا،

قُدِرتَمَندَتَر اَسْتِه خُداوند دَ عالمِ باله!

^۵شاهِدی های تُو كامِلاً قابِلِ اِعْتِمادِ اَسْتِه،

اِی خُداوند، قُدُوسِیت دَ خانِه از تُو زيب دَره، تا اَبَدُالاباد.

خُدا اِنْتِقامِ مَرْدُمایِ عَادِلِ رِه مِیگِيره

^{۹۴} اِی خُداوند، تُو خُدايِ اِنْتِقامِ-گِيرنده اَسْتی؛

اِی خُدايِ اِنْتِقامِ-گِيرنده، رَحْم-و-رُوشنی كُو.

^۲اِی قِضاوَتِ كُننده زَمی، باله شُو

و اَدَمایِ كِبري-و-مغرُور رِه دَ سَزایِ شیِ پِرسَن.

^۳تا چی وخت، اِی خُداوند، شَرِپرو خوشحالی مُونه،

تا چی وخت خوشی شَرِپرو اِدامه دَره؟

^۴اونا توره های پُر از كِبر كُفته موره؛

پگ بدکارا لاف میزنه.

^۵ آی خداوند، اونا قوم تو ره تکه-و-پرچه مونه

و د بله میراث تو ظلم موکنه.

^۶ اونا خاتونوی بیوه و بیگنه گو ره موکشه

و یتیمان ره د قتل میرسنه

^۷ و موگیه: ”خداوند نمینگره؛

خدای یعقوب پی نموبره.“

^۸ آی آدمای بے شعور قوم، توجه کنیدا!

آی آدمای لوڤه، شمو چی غیت عقل میگیرید؟

^۹ آیا او که گوش ره د جای شی شنند، نمیشنوه؟

و او که چیم ره جور کد، نمینگره؟

^{۱۰} آیا او که ملت ها ره اصلاح مونه،

او که علم ره د انسان تعلیم میدیه،

سرزنش نمونه؟

^{۱۱} خداوند از فکرای انسان باخبر آسته؛

أُو مِیدَنه که فِکرای ازوا پُوچ-و- بے فایده آسته.

^{۱۲} آی خُداوند، نیک دَ بَخْتِ کسی که تُو أُو ره اِصلاح مُونی،

و از شریعت خُو بَلدِه ازو تعلیم میدی.

^{۱۳} أُو ره از روزای مُشکِلات-و- سختی خلاص کده آرامِش میدی،

تا وختیکه بَلدِه شَرِیرو یگ چُقُوری کنده شُنه،

^{۱۴} چراکه خُداوند قوم خُو ره تنها نَمیله

و میراث خُو ره ایله نَمیدیه.

^{۱۵} قضاوَت بسم بطورِ عادلانه اِجرا موشه

و تمام آدمای دِلِ راست از شریعت پیروی مونه.

^{۱۶} کی بَلدِه ازمه دَ ضِدِ مردُمای شَرِیر باله موشه؟

کی بَلدِه ازمه دَ مُقابِلِ بَدکارا ایسته موشه؟

^{۱۷} اگه خُداوند مَدَدگار مه نَموُبود،

جان مه دَ زودی دَ عالمِ خاموشی جای-د- جای موشد.

^{۱۸} وختیکه گُفتم: ”پای مه میلخشه،“

رَحمت تُو، آی خُداوند، مَره محکم گرفت.

۱۹ وختیکه غَم-و- غُصَبِه دِل مه کلو مُوشه،

دلدارى تُو جان مَره پُر از خوشى مونه.

۲۰ آيا حُکمراناي شَرير مِيتنه قد تُو همدست شنه،

کساي که قد قانُون خُو فِساد دَ و جُود ميره؟

۲۱ اونا دَ ضِدِ آدَمِ عادِلِ دِست خُو ره يگ مُوکنه

و بلده ريختندونِ خُونِ بے گناه فتوا ميديه.

۲۲ ليکن خُداوند قلعه بلند مه شده

و خُداي مه قاده پناهگاه مه.

۲۳ او گناه هاي ازوا ره دَ بله خودونِ ازوا ميره

و اونا ره دَ وسيله شرارتِ خودون شي نابود مونه؛

آرے، خُداوند- خُداي مو اونا ره نيست-و- نابود مُوکنه.

تشويق بلده عبادت و اطاعت

۹۵ بييد که بلده خُداوند سرود بخاني

و بلده قاده نجات خُو آواز خوشي بُر کنی.

۲ بييد که قد شکرگزارى دَ حُضُورِ ازو نزديک شنی

و قد سرود های ستایشی بلده ازو آواز خوشی بر کنی،

۳ چراکه خداوند، خدای بزرگ آسته،

پادشاه بزرگ د بله پگ خدایو.

۴ غوجی های زمی د دست ازو یه

و قیلی های کوه ها دزو تعلق دره.

۵ دریا ها ازو آسته، چون او دریا ها ره جور کد

و دستای شی خشکی زمی ره شکل دد.

۶ ببید که پرستش و سجده کنی

و د حضور خداوند، آست کونده خو زانو بزنی،

۷ چراکه او خدای مو آسته

و مو قوم و گله علفچر شی د زیر دست ازو.

کشکه امروز د آواز ازو گوش بدید که او موگیه:

۸ ”دل های خو ره سخت نکنید،

رقمی که قوم اسرائیل د مریدا د بیابو.

۹ د اونجی بابه کلونای شمو مره آزمایش و امتحان کد،

باو جُودِ که کارای مَره دیدد.

^{۱۰}مَدَّتِ چِلِ سالِ ما اَزُو نسلِ بیزارِ بُوْدُم

و قد خُو کُفْتُم: 'اونا یگ قومِ آسته که دَ دلِ های خُو سُونِ گُمراهیِ موره

و راهِ های مَره نَمینَخشه.'

^{۱۱}پس دَ غَیْتِ قارِ خُو قَسَمِ خورْدُم

که اونا دَ آرامشِ مه داخلِ نَموشه."

سُرودِ نوِ بَلَدِه خُداوند

۹۶ ^۱بَلَدِه خُداوند سُرودِ نوِ بَخانید.

ای تمامِ زمی، بَلَدِه خُداوند سُرودِ بَخانید.

^۲بَلَدِه خُداوند سُرودِ بَخانید، نامِ اَزُو ره سِتایشِ کُنید.

هر روزِ نجاتِ اَزُو ره اعلانِ کُنید.

^۳دَ مینکلِ مِلَّتِ ها ازِ بزرگیِ -و- جلالِ اَزُو توره بُوگید،

دَ مینکلِ پگِ قومِ ها ازِ کارایِ عجیبِ اَزُو نقلِ کُنید،

^۴چراکه خُداوند بزرگِ آسته و بے اندازه لایقِ سِتایش؛

ازِ پگِ خُدايو کده باید اَزُو ترسِ دَشته بَشی،

۵ چون پگِ خُدايُونِ قَوْمِ هَايِ دِيگِه بُتِ هَا اَسْتِه،

ليکن خُداوند آسمونا ره خَلقِ کد.

۶ شِکوه و جلالِ دَ حُضُورِ اَزُو اَسْتِه،

قُوْتِ و نُورِ بِنْدِي دَ جايگاهِ مُقَدَّسِ شِي.

۷ آيِ طايِفه هَايِ قَوْمِ هَا، خُداوند ره تَوْصِيْفِ کُنِيْد،

خُداوند ره بَخاطِرِ جلالِ و قُوْتِ شِي تَوْصِيْفِ کُنِيْد،

۸ خُداوند ره مُطابِقِ جلالِ نامِ شِي تَوْصِيْفِ کُنِيْد،

هديه بيريْد و دَ حَوْلِي هَايِ اَزُو بِيِيْد.

۹ خُداوند ره دَ اِحْتِرامِ قُدُوسِيْتِ شِي پَرَسْتِشِ کُنِيْد؛

آيِ تَمَامِ زَمِي، دَ حُضُورِ اَزُو بَلَرَزِيْد!

۱۰ دَ مِيْنِکَلِ مَلْتِ هَا بُوْگِيْد: ”خُداوند پادشاهي مونه.

دُنْيا دَ وَسِيْلِه اَزُو مُسْتَحْکَمِ اَسْتِه و تِکَانِ نَمُوخوره؛

اَوْ قَوْمِ هَا ره دَ اِنْصافِ قِضاوَتِ مُوْکْنِه.“

۱۱ بِيْلِ که آسمونا خوشي کنه و زمي خوشحال بشه؛

دريا و پگِ چيزايِ که دَ مَنِه شِي اَسْتِه، دَ غُرْشِ بِيِيِه،

^{۱۲} بیل که صحرا و هر چیزی که دَ مِنْه ازو آسته، خوشحالی کنه.

اوخته تمامِ برختای جنگل آوازِ خوشی بُر مونه

^{۱۳} آوازِ خوشی دَ حُضُورِ خُداوند، چُون اُو مییه،

اَرے، اُو مییه تا زمی ره دَ اِنصافِ قضاوتِ کنه؛

اُو دُنیا ره قد عدالت

و قوم ها ره قد راستی خو قضاوتِ مونه.

پادشاهی خُداوند

^{۹۷} خُداوند پادشاهی مونه، بیلید که زمی خوشی کنه

و جزیره ها خوشحال بشه.

^۲ اُورها و تریکی تیره چار طرفِ خُداوند ره گِرِفته؛

عَدل و اِنصافِ بُنیادِ تَخْتِ شی آسته.

^۳ آتَشِ پیشِ پیشِ ازو موره

و دُشمنای شی ره دَ چاردورِ ازو مُسوزنه.

^۴ آتَشِک های ازو دُنیا ره روشو مونه؛

زمی مینگره و میلرزه.

٥ کوه ها از حُضُورِ خُداوندِ رِقْمِ مُومِ آوِ مُوشه،

از حُضُورِ خُداوندِ تمامِ زمی.

٦ آسمونا عدالتِ اَزو ره اِعلانِ مُونه

و پگِ قَوْمِ ها بُزُرگی-و- جلالِ اَزو ره مینگره.

٧ تمامِ کسای که بُتِ های تراشِ شُدِه ره عِبادتِ مُونه شرمینده مُوشه،

اُمُو کسای که دَ بِلِه بُتِ های خُو اِفتخارِ مُونه؛

اِی تمامِ خُدايو، اُو ره سَجده کُنید.

٨ اِی خُداوند، بخاطرِ قضاوتِ های تُو

صَهیونِ شَنِیده و خوشحالِ اَسْتِه

و شارایِ یهُوداِ خوشیِ مُوکنه؛

٩ چُون تُو اِی خُداوند، دَ بِلِه تمامِ زمی مُتعالِ اَسْتی،

تُو دَ بِلِه پگِ خُدايو دَ بِلندترینِ مقامِ قرارِ دَری.

١٠ اِی کسای که خُداوندِ ره دوستِ دَرید، از بَدیِ نَفَرَتِ کُنید.

اُو از جانِ آدمايِ وفادارِ خُو حِفاظتِ مُونه

و اُونَا ره از دِستِ شَرِیروِ خلاصِ مُونه.

۱۱ نُوْر دَ بَلِه اَدْمای عَادِلِ قَرَار مِیْگِیْرِه

و خُوشی بَلْدِه اَدْمای دِل-رَاسْت اَسْتِه.

۱۲ اَی اَدْمای عَادِلِ، دَ حُضُوْرِ خُداوَنْد خُوشی کُنِیْد

نَامِ مُقَدَّسِ شِی رِه سِتَایِش کُنِیْد.

دَ سِتَایِشِ قِضَاوَتِ کُنَنْدِه دُنْیا

زَبُوْر

۹۸ بَلْدِه خُداوَنْد سُرُوْدِ نَوِ بَخَانِیْد،

چِرَاکِه کَرایِ عَجِیْبِ اَنْجَامِ دَدِه.

دِسْتِ رَاسْتِ و بازُوْیِ مُقَدَّسِ شِی اُو رِه پِیْرُوْز کَدِه.

۲ خُداوَنْد نِجَاتِ خُو رِه اِعْلانِ کَدِه،

و عَدالْتِ خُو رِه دَ پِیْشِ چِیْمِ مِلَّتِ هَا بَرَمَلَا کَدِه.

۳ اُو رَحْمَتِ و وِفاداریِ خُو رِه

بَلْدِه خَانَوَارِ اِسْرَائِیلِ یاداوَریِ کَدِه؛

پِگِ گُوشِه هَایِ زَمیِ نِجَاتِ خُداِیِ مَو رِه دِیْدِه.

۴ اَیِ تَمَامِ زَمیِ، بَلْدِه خُداوَنْد اَوازِ خُوشیِ بُر کُنِیْد.

چِیغِ بَزَنید، خوشی کُنید و سُرودِ بَخانید.

^۵ بَلَدِه خُداوندِ قَدِ بَرِیطِ سُرودِ بَخانید،

قَدِ بَرِیطِ و آوازِ سازِها.

^۶ قَدِ شِیپُورِها و آوازِ سُرئی

دَ حُضُورِ خُداوند، پادشاهِ مو آوازِ خوشی بُر کُنید.

^۷ بیلِ که دریا و هر چیزی که دَ مَنه ازو آسته، دَ جوش-و-خروشِ بییه،

دُنیا و باشنده های شی ام.

^۸ بیلِ که دریاچه ها چک-چک کنه

و کوه ها یگجای سُرودِ خوشی بَخانه؛

^۹ سُرودِ خوشی دَ حُضُورِ خُداوند،

چراکه او بَلَدِه قضاوتِ زمی مییه.

او دُنیا ره قَدِ عدالت

و قوم ها ره قَدِ انصافِ قضاوتِ مونه.

دَ سِتایشِ خُدایِ مُقدَّس

۹۹ خُداوندِ پادشاهی مونه،

بیل که قوم ها بلرزه!

أُو دَ مینکلِ کِروبی ها دَ تختِ خُو شِشته،

بیل که زمی تکان بخوره.

۲ خُداوند دَ صَهیون بزرگ آسته،

أُو دَ بِلَه تمامِ قومِ ها مُتعال آسته.

۳ بیل که اونا نامِ بزرگ و باهیبتِ تُو ره ستایش کنه،

أُو مُقَدَّس آسته.

۴ بیل که قُوتِ پادشاه که دوستدارِ اِنصاف آسته ستایش شُنه.

تُو برابری ره برقرار کدی،

و اِنصاف و عدالت ره دَ اسرائیل دَ جای اُوردی.

۵ خُداوند، خُدای مو ره ستایش کُنید،

و دَ پیشِ قَدمگاهِ شی سَجده کُنید.

أُو مُقَدَّس آسته.

۶ مُوسی و هارون از جُمْلَه پیشوایون شی بُود

و سموئیل از جُمْلَه کسای که نامِ ازو ره کُوی مُوکید؛

أونا دَ پيشِ خُداوندِ ناله-و- فریادِ کد

و اُو دُعایِ ازوا ره قبولِ کد.

أو دَ وسیلهِ ستونِ آورِ قد ازوا توره کُفت؛

أونا احکام و قانونِ ازو ره که اُو دَزوا دَد دَ جای اُورد.

أی^۸ خُداوند، خُدایِ مو،

تُو دُعایِ ازوا ره قبولِ کدی؛

تُو بلدهِ ازوا خُدایِ بخشاینده بُودی،

لیکن ازوا بخاطرِ کارایِ بَدِ ازوا انتقامِ گِرَفتی.

خُداوند، خُدایِ مو ره ستایشِ کُنید،

و دَ کوهِ مُقدَّسِ شی اُو ره سَجده کُنید،

چراکه خُداوند، خُدایِ مو مُقدَّسِ آسته.

سرُودِ خوشی و شکرگزاری

زبُورِ شکرگزاری.

۱۰۰ آی تمامِ مردُمِ رُویِ زمی،

بلدهِ خُداوندِ آوازِ خوشی بُر کُنید!

۲ خُداوند ره قد خوشی عِبادت کُنید

و سرُود خنده دَ حُضُورِ اَزُو بیدید.

۳ بدینید که خُداوند، خُدا آسته.

اُو مو ره خَلق کده و مو دَزُو تَعْلُق دَری؛

مو قَومِ اَزُو اَسْتی و گوسپندوی علفچر شی.

۴ دَ درگه های اَزُو قد شُکرگزاری داخِل شُنید

و دَ حَولی های شی قد سِتایش؛

اُو ره شُکر-و-سپاس بُگید و نام شی ره سِتایش کُنید،

۵ چراکه خُداوند نیکو آسته،

رَحمت شی اَبَدی و وفاداری اَزُو نسل اَندر نسل.

عهد پادشاه قد خُدا

زُبُورِ داؤود.

۱ | ما دَ باره رَحمت و اِنصاف تُو سرُود میخانم؛

اَی خُداوند، ما بَلدِه تُو ساز میزنم.

۲ ما فِکر خُو ره سُون راه-و-طَرِیقِ بے عَیب میگیرم.

چی وخت دَ پيش مه ميی؟

ما قد دِلِ راست دَ خانِه خو رفتار مُونم.

^۲ چیز بے ارزش ره دَ پيش چيم خو جای نمیدم.

ما از کار آدمای بدنیت بد موبرم؛

کار ازوا دزمه نميچسپه.

^۴ دِلِ کجرو ره از خو دور مُونم

و قد شرارت سر-و-کار ندرم.

^۵ کسی که تاشکی دَ بله همسايه خو تهمت کنه،

أو ره نابود مُونم؛

و کسی که چيمای پُرکبر و دِلِ مغرور دره،

أو ره تحمّل نمُونم.

^۶ چيمای مه سُون مردُمای وفادار زمی آسته،

تا اونا دَ پالوی مه زندگی کنه؛

هر کسی که دَ راه-و-طريق بے عيب قدم بزنه،

ما او ره دَ خدمت خو قبول مُونم. دز مه خدمت مونه.

۷ فَرِيكَار دَ خَانِه مِه جَاي-د-جَاي نَمُوشِه

و دروغگوی دَ حُضُور مِه جَاي نَدَرِه.

۸ هِر صُبْح پَگِ آدَمَاي شَرِيْر زَمِي رِه نَابُود مُونَم،

تا تَمَام بَدَكَارَا رِه از شَارِ خُداوند قَطَع كُنَم.

دُعا دَ غَيْتِ پَرِيشَانِي

دُعاي آدَمِ بِيچارِه، دَ غَيْتِي كِه ضَعِيْف و نَاتو مُوشِه و نَالِه-و-زَارِي
خُورِه دَ حُضُورِ خُداوند مُوبَرِه.

۱۰۲ آی خُداوند، دُعاي مَرِه بَشَنُو؛

بِيْل كِه نَالِه-و-فَرِيَاد مِه دَ پِيْش تُو بَرَسِه.

۲ رُوي خُورِه از مِه تاشِه نَكُو؛

دَ رُوزِ مُشْكِلَات-و-سَخْتِي مِه

گُوش خُورِه سُونِ اَزْمِه بَگِيْر

و رُوزِي كِه تُو رِه كُوي مُونَم،

دَ زُودِي دُعاي مَرِه قَبُول كُو.

۳ چُون رُوزاي عُمَر مِه رَقَم دُودِ آلِي تِير مُوشِه

و استغونای مه رقم قوغ موسوزه.

^۴ دل مه رقم علف پایمال و خشک شده،

و ما خوردون نان خوره پرمشت مونم.

^۵ بخاطر آه-و-نالِه بلند مه،

استغونای مه د پوست مه چسپیده.

^۶ ما رقم بوم بیابو شدیم؛

رقم بوم ریزگک که د خرابه ها آسته.

^۷ ما یراز کشیده بیدار مونم؛

ما رقم گنجشک لب بام تنها شدیم.

^۸ تمام روز دشمنای مه مره طعنه میدیه؛

کسای که د بله مه ریشخندی مونه مره دو میزنه.

^۹ ما خگستر ره رقم نان موخورم

و چیزی ره که وچی مونم قد آودیده مه گت آسته،

^{۱۰} ای بخاطر قار و غضب ازتویه،

چراکه تو مره باله کدی و د زمی زدی.

۱۱ روزای مه رقم سایه دم شام شده؛

ما رقم علف پژمرده شدیم.

۱۲ لیکن تو ای خداوند، تا ابد د بِلِه تخت ششته؛

ذکر نام تو نسل اندر نسل باقی مومنه.

۱۳ تو باله موشی و د صهیون دلسوزی مونی،

چون وخت شی آسته که دزو لطف-و-مهربانی کنی؛

آری، زمان تعیین شده رسیده.

۱۴ چراکه خدمتگاری تو سنگای ازو ره دوست دره

و د خاک شی دلسوز آسته.

۱۵ ملّت ها از نام خداوند میترسه

و تمام پادشایون زمی از بزرگی-و-جلال ازو،

۱۶ چراکه خداوند صهیون ره آباد مونه

و قد بزرگی-و-جلال خو ظاهر موشه.

۱۷ او د دعای مردمای مسکین-و-بیچاره توجه مونه

و دعای ازوا ره خار-و-حقیر حساب نمونه.

۱۸ بیل که ای بَلدِه نسلِ آينده نُوشته شُنه،

تا قومی که دَ آينده خَلق موشه خُداوند ره حمد-و- ثنا بُگيه؛

۱۹ چُون او از جاينگاهِ بلند و مُقدَّس خُو توخ کد،

خُداوند از عالمِ باله سُون زمی نظر اَندخت،

۲۰ تا ناله اَسيرا ره بَشنوه

و کسای ره که دَ مرگ محکوم اَسته، آزاد کنه؛

۲۱ تا اونا نامِ خُداوند ره دَ صهيون اعلان کنه

و حمد-و- ثنای شی ره دَ اورشليم بُگيه،

۲۲ دَ غيتيکه قوم ها يگجای موشه

و مردُم مَمَلکت ها مييه تا خُداوند ره پَرستش کنه.

۲۳ خُداوند دَ نيمه راه قوتِ مره از مه گِرَفته

و روزای عُمَر مره کوتاه کده.

۲۴ ما کُفتم:

”ای خُداي مه، مره دَ نيم عُمَر مه از بين نَبَر،

ای که سال های تُو نسل اَندر نسل اِدامه دَره.

٢٥ تُو دَ زَمَانِ قَدِيمِ بُنْيَادِ زَمِي رِه اِشْتِي

و آسْمونَا كَارِ دِسْتَايِ اَز تُو يَه.

٢٦ اُونَا نِيَسْتِ مُوشِه، لِيَكِنِ تُو بَاقِي مُومِنِي؛

اُونَا پَگِ شِي رَقْمِ كَالَا كُهْنِه-و-فِرْسُودِه مُوشِه؛

تُو اُونَا رِه رَقْمِ لِبَاسِ تَبْدِيلِ مُونِي

و اُونَا اَز بَيْنِ موره.

٢٧ لِيَكِنِ تُو اُمُو اَسْتِي كِه بُودِي

و سَالِ هَايِ تُو خَلَاصِي نَدْرِه.

٢٨ بَچِكِيچَايِ خِدْمَتْگَارَايِ تُو دَ اَمْنِيَّتِ زَنْدِگِي مُونِه

و نَسْلِ اَزْوَا دَ حُضُورِ تُو اُسْتِوَارِ بَاقِي مُومِنِه.“

رَحْمَتِ و مُحَبَّتِ خُدَا

از داؤود.

١٠٣ آيِ جَانِ مِه، خُدَاوندِ رِه سِتَايشِ كُو.

آيِ تَمَامِ هَسْتِي وَجُودِ مِه، نَامِ مُقَدَّسِ اَزُو رِه سِتَايشِ كُو.

٢ آيِ جَانِ مِه، خُدَاوندِ رِه سِتَايشِ كُو

و هیچ کُدمِ اِحسانِ های ازو ره پُرمُشتِ نَکو.

^۳ اُو آسته که تمامِ گُناهِ های تُو ره مُویخشه

و پگِ ناجوریِ های تُو ره شَفا میدیه؛

^۴ اُو آسته که زندگیِ تُو ره از عالمِ مُردا بازخریدِ مُونه

و تاجِ رَحمتِ و مُحَبَّتِ ره دَ سرِ تُو میله؛

^۵ اُو آسته که جانِ تُو ره قدِ چیزیِ خُوبِ سیرِ مُونه

تا رقمِ بُرگُج، جوانیِ تُو تازه شُنه.

^۶ خُداوندِ عدالتِ ره دَ جایِ میره

و دَ حقِ پگِ مَظْلُوماِ اِنصافِ مُونه.

^۷ اُو راهِ های خُو ره بَلدِهِ مُوسیِ معلُومدارِ کد

و کارایِ خُو ره بَلدِهِ بَنیِ اسرَائیلِ.

^۸ خُداوندِ رَحیمِ و پُرْفَیضِ آسته،

دیرِ خَشَمِ-و-قار، مگمِ پُر از مُحَبَّتِ.

^۹ اُو تا اَبَدِ سرزَنِشِ نَمُونه

و قارِ خُو ره بَلدِهِ همیشهِ نِگاهِ نَمُوگنه.

۱۰ اُو دَ مُطَابِقِ كُنَاهِ هَاي مَوْ قَدْ اَزْمُو رِفْتَارِ نَمُونَه

و نَه اَم مَوْ رَه دَ مُطَابِقِ خَطَاهاي مَوْ جَزَا مِيدِيَه.

۱۱ چُون دَ اِنْدَازَه كَه اَسْمُو اَز زَمِي بَلِنْد اَسْتَه،

دَ اَمزُو اِنْدَازَه رَحْمَتِ اَزُو كَلُو يَه بَلِدِه كَسَاي كَه اَزُو تَرَس دَرَه.

۱۲ دَ اِنْدَازَه كَه مَشْرِقِ اَز مَغْرِبِ دُور اَسْتَه،

دَ اَمزُو اِنْدَازَه اُو خَطَاهاي مَوْ رَه اَز مَوْ دُور كَدَه.

۱۳ اَمُو رَقْم كَه يَغ اَتَه دَ حَقِ بَجَكِيچَاي خُو دِلَسُوَز اَسْتَه،

اَمُو رَقْم خُداوند اَم دَ حَقِ كَسَاي دِلَسُوَز اَسْتَه كَه اَز خُدا تَرَس دَرَه.

۱۴ چُون اُو بِيخ-و-رِيشِه مَوْ رَه مِيدَنَه

و دَ يَاد شِي اَسْتَه كَه مَوْ خَاك اَسْتِي.

۱۵ اِنْسَان رُوَزَاي عُمَر شِي رَقْمِ عَلْفِ اَسْتَه؛

اُو مِثْلِ كُلِّ صَحْرَا سَوُوزِ مُونَه

۱۶ و اَمِي كَه بَاد اَز بَلِه شِي تِير مَوْشِه، اُو اَز بَيْن مَوْرِه

و دَ جَاي شِي اَثْرِ اَزُو اَم دِيدَه نَمَوْشِه.

۱۷ لِيكِن رَحْمَتِ خُداوند اَز اَزَل تا اَبَد دَ بَلِه كَسَاي اَسْتَه كَه اَز خُدا تَرَس دَرَه

و عدالت شی د بِلِه اُولادای بچکِچای ازوا،

۱۸ د بِلِه کسای که عهدِ ازو ره نگاه مونه

و دستورای ازو ره د یاد خو میگیره تا اونا ره د جای بیره.

۱۹ خُداوند تختِ خو ره د عالمِ باله برقرار کده

و پادشاهی شی د بِلِه پگ حاکم آسته.

۲۰ خُداوند ره ستایش کُنید، آی ملایکه های شی،

آی مَوْجُوداتِ زورتو که امرِ ازو ره د جای میرید

و د آوازِ کلامِ ازو گوش میدید.

۲۱ خُداوند ره ستایش کُنید، آی تمام لشکر های ازو،

آی خِدْمَتگاری شی که خاست-و-إرادِه ازو ره د جای میرید.

۲۲ آی تمام مخلوقاتِ خُداوند،

اُو ره د پگِ جایای پادشاهی شی ستایش کُنید!

آی جان مه، خُداوند ره ستایش کُو!

عَظْمَت و قُدْرَتِ خُداوند

۱۰۴ آی جان مه، خُداوند ره ستایش کُو.

أَيُّ خُداوند، خُداي مه، تُو بے اندازہ بزرگ اُستی؛

تُو قد شِكوه و جلال پوشنده یی.

^۲تُو خود ره قد نُور پیچندی

رقمی که قد چپن پیچنده بَشی

و آسمو ره مِثَل خیمه اوار کدی.

^۳تُو تیرهای اُتاق های خُو ره د بَله آوها قرار ددی.

تُو اُور ها ره گاڈی خُو جور کدی

و د بَله بال های باد سوار شُده حَرکت مُونی.

^۴تُو باد ها ره قاصدای خُو جور مُوکنی

و اَلنگه های اُتَش ره خِدمتگاری خُو.

^۵تُو زمی ره د بَله بُنیاد شی اُستوار کدی

تا که هرگز تکان نَخوره.

^۶تُو اُو ره قد آوهای غُوج پوشندی رقمی که قد چپن پوشنده بَشی

و آوها د بَله کوه ها ایسته شُد.

^۷آوها از هِیبت تُو دوتا کد

و از آوازِ گُرگُردراغِ تُو تیت-پَرَک شُد.

^۸ اونا د بَلِه کوه ها بُر شُد و د دَره ها جاری شُد،

د جایی که تُو بَلدِه ازوا تعیین کدی.

^۹ تُو بَلدِه ازوا یگ حد قرار ددی

که ازو تیر نَشْنِه و بسم زمی ره نپوشنه.

^{۱۰} تُو چشمه ها ره د دَره ها جاری مونی؛

تا د بَین کوه ها رَی شنه.

^{۱۱} اونا تمام جانورای بیابو ره سیرآو مونه؛

خَر های وَحشی تُشنگی خُو ره میسندنه.

^{۱۲} مُرغکوی هَوا د بَغْلِ امزُو آو ها بَلدِه خُو وور جور مونه

و از مینکلِ شاخچه ها میخانه.

^{۱۳} تُو از جایگاهِ بلند خُو کوه ها ره سیرآو مونی

و زمی از ثَمَرِ کارای تُو سیر موشه.

^{۱۴} تُو علف ره بَلدِه چارپایا سُوزدلجی مونی

و گیاه ها ره بَلدِه اِسْتِفاده اِنسان،

تا از زمی خوراک خُو ره حاصل کنه:

^{۱۵} شراب ره که دلِ انسان ره خوش مونه،

روغو ره که چهره انسان ره تازه مونه

و نان ره که دلِ انسان ره قُوت میدیه.

^{۱۶} برختای خُداوند سیرآو آسته،

سرو های لبنان که او شنده

^{۱۷} که مرغکو د بَله ازوا بلده خُو وور جور مونه

و لگ لگ د شاخچه های برختای صنوبر خانه دره.

^{۱۸} کوه های قیل بلده بزون کوهی آسته

و قاده ها پناهگاه خرگوش های کوهی.

^{۱۹} تو ماهتو ره جور کدی تا ماه ها د وجود بییه

و آفتو زمان شِشتون خُو ره میدنه.

^{۲۰} تریکی میری و شاو موشه،

د امزو غیت تمام حیوانای جنگل د حرکت مییه.

^{۲۱} شیرای جوان بلده شکار خُو غر میزنه

و خوراک خُورِه از خُدا طلب مُونه.

^{۲۲} وختیکه آفتو بُر مُوشه، اونا پس موره

و د غارای خُو دَر اَمده خاو مُونه.

^{۲۳} اوخته اِنسان بَلده کِسب-و- کار خُو بُرو موره

و تا شام زحمت میکشه.

^{۲۴} آی خُداوند، کارای تُو چِیقس کَلو اَسته،

پگ ازوا ره قد حِکمت خُو انجام دَدِی،

زمی پُر از مخلوقات تُو اَسته.

^{۲۵} دریای کُته و پراخ

پُر اَسته از زنده-جانای بی حساب،

از جاندارای کُته و ریزه.

^{۲۶} کِشتی ها د رُوی ازو د حَرکت اَسته

و لویاتان ام، که تُو او ره خَلق کدی تا د مَنه ازو بازی کُنه.

^{۲۷} پگ امزیا چیم اُمید شی دز تُو یه

تا روزی ازوا ره د وخت شی بَلده ازوا برسنی.

٢٨ تُو بَلَدِه اَزوا مِيدِي، اُونَا اُو رِه جَم مُونِه؛

تُو دِسْت خُو رِه وَاز مُونِي، اُونَا قَد چِيَزاي خُوب سِير مُوشِه.

٢٩ وختِيكِه رُوي خُو رِه تاشِه مُونِي،

اُونَا وَحَشْت زَدِه مُوشِه؛

و غِيَتِيكِه جَانِ اَزوا رِه مِيگِيرِي،

اُونَا مُومَرِه و پَس دَ خَاك مورِه.

٣٠ تُو رُوحِ خُو رِه رِي مُونِي، اُونَا خَلَقِ مُوشِه،

و تُو رُوي زَمِي رِه تازِه مُونِي.

٣١ بَزْرگِي - و - جَلالِ خُداوند تا اَبَدِ بَرقرار باد!

بِيَل كِه خُداوند اَز كَاراي خُو خُوش بَشِه،

٣٢ اُو كِه سُونِ زَمِي تُوخِ مُونِه و زَمِي دَ لَرزِه مِييِه،

اُو كِه دَ كُوهِ هَا دِسْتِ مِيَزَنِه و اَز كُوهِ هَا دُودِ بَالِه مُوشِه.

٣٣ تا زِنْدِه اَسْتَم بَلَدِه خُداوند سَرُودِ مِيخَانَم؛

تا وَجُودِ مِه اَسْتِه، بَلَدِه خُدايِ خُو سَاZ مِيَزَنَم.

٣٤ بِيَل كِه فِكْرايِ مِه باعِثِ خُوشيِ اَزو شُنِه؛

ما دَ حُضُورِ خُداوندِ خوشیِ موئم.

^{۳۵} بیل که گُناهکارا از رُوی زمی نابُود شُنه

و آدمای شَریرِ دیگه و جُودِ نَدشته بَشه.

أی جان مه، خُداوند ره سِتایش کُو!

حمد-و- ثنا دَ خُداوند!

کارای خُداوند بَلدِه قَومِ إِسرائیل

۱۰۵ خُداوند ره شُکر-و- سِپاس بُگید، نام ازُو ره یاد کُنید

و کارای ازُو ره دَ مینکلِ قَومِ ها اِعلان کُنید.

^۲ بَلدِه ازُو سرُودِ بَخانید و ساز بَزَنید؛

دَ باره پَگِ کارایِ عَجیبِ شیِ نقل کُنید.

^۳ دَ نامِ مُقَدَّسِ ازُو اِفتخار کُنید؛

بیلید دِلِ کَسایِ که دَ طَلبِ خُداوندِ اَسْتِه خوشی کُنه.

^۴ دَ طَلبِ خُداوندِ و قُوتِ ازُو بَشید؛

همیشه حُضُورِ ازُو ره جُسُتجو کُنید.

^۵ کارایِ عَجیبیِ ره که اُو اِنجام دَدِه، دَ یادِ خُو بَیرید،

مُعْجِزَةٌ هِيَ وَ قِضَاوَاتُ هَيِ دَانِ اَزُو رِه،

۶ اَيِ اَوْلَادِهِ خِدْمَتْگَارِ اَزُو اِبْرَاهِيمَ،

اَيِ بَجِكِيچَايِ يَعْقُوبَ كِه اِنْتِخَابِ شُدِه اَزُو اَسْتِيدِ.

۷ اُو خُداوَنَد، خُدايِ مَو اَسْتِه؛

قِضَاوَاتُ هَيِ اَزُو دَ تَمَامِ دُنْيَا وَجُودِ دَرِه.

۸ اُو عَهْدِ خُو رِه تَا اَبَدِ دَ يَادِ خُو مِيگِيرِه،

كَلَامِي رِه كِه اَمْرُ كَدِه، تَا هِزَارِ پُشْتِ؛

۹ اَمُو عَهْدِ رِه كِه قَدِ اِبْرَاهِيمِ بَسْتِه كَدِ،

اَمُو قَسَمِ رِه كِه بَلَدِه اِسْحَاقِ خُورِدِ.

۱۰ اُو اَمُو عَهْدِ رِه دَ عِنْوَانِ قَانُونِ بَلَدِه يَعْقُوبِ اُسْتِوَارِ كَدِ،

دَ عِنْوَانِ يَغِ عَهْدِ اَبَدِي بَلَدِه اِسْرَائِيلِ

۱۱ وَ كُفْتُ: ”دَز تُو سِرْزَمِينِ كِنْعَانِ رِه مِيدِيمُ

تَا حِصَّه مِيرَاثِ شُمُو بَشِه.“

۱۲ وَخْتِيكِه تَعْدَادِ اَزُوا كَمِ بُوَدِ

وَ اُونَا چِنْدِ نَفَرِ وَ بِيگْنِه بُوَدِ دَ اُونَجِي،

۱۳ دَ حَالِيكِه اَز يَگ مَلَّت دَ پيشِ دِيگِه مَلَّت

و اَز يَگ مَمَلَكَت دَ پيشِ دِيگِه قَوْم سرگردو بُود،

۱۴ اُو هِيچ كَس رِه نَه ايشَت كِه دَ بَلَه اَزوا ظَلَم كَنه،

بَلَكِه پادشايو رِه بِخاطرِ اَزوا سرزَنش كَدِه گُفت:

۱۵ ”مَسَح شُدِه هَاي مَرِه غَرَض نَكِيرِيد

و دَ اَنبِيَاي مِه ضَرَر نَرَسَنِيد.“

۱۶ وختِيكِه اُو قحطِي رِه دَ امزُو سرزَمي اُورد

و تمامِ ذَخِيرِه هَاي خوراك رِه دَ آخِرِ رَسَنَد،

۱۷ اُو يَگ مَرَد رِه پيشلونِ اَزوا دَ مِصرِ رِي كَد،

يوسُف رِه، كِه دَ عِنوانِ غُلامِ سَوَدَا شُد.

۱۸ اونا پايَايِ اَزُو رِه قَد زنجيرا اَزُرَدِه كَد

و گردونِ شِي دَ حَلَقِه آيني بَسْتِه شُد،

۱۹ تا وختِيكِه توره اَزُو حَقِيقَتِ پيدا كَد

و كلامِ خُداوند اُو رِه اَز اِمْتِحانِ خِلاصِ كَد.

۲۰ اوخته پادشاهِ نَفَرِ رِي كَد و اُو رِه ايله كَد،

حُكْمَرَانِ قَوْمِهَا أَوْ رَهْ آزَادِ كَد.

^{۲۱} أَوْ يَوْسُفَ رَهْ مَسْئُولِ خَانِهْ خُوْ جَوْرِ كَد

و حَاكِمِ تَمَامِ مَالِ - و - مُلْكِ خُوْ؛

^{۲۲} تَا أَوْ دَ خَاسْتِ خُودِ خُوْ كُتْهَ - كَلُونَايِ فِرْعَوْنَ رَهْ هِدَايَتِ كَنَهْ

و بَلَدِهْ كُتْهَ - كَلُونَايِ شَيْ حِكْمَتِ يَادِ بَدِيَهْ.

^{۲۳} دَ امْرُؤِ غَيْتِ إِسْرَائِيلِ دَ مِصْرِ أَمَدِ،

يَعْقُوبَ دَ عِنْوَانِ بِيْگَنَهْ دَ سِرْزَمِيْنِ حَامِ جَايِ كَرِفْتِ

^{۲۴} و خُدَاوَنَدِ قَوْمِ خُوْ رَهْ كَلُوْ بَارُوْرِ كَد

و اُونَا رَهْ از دُشْمَنَايِ ازوَا كَدَهْ قَوِيْ تَرِ جَوْرِ كَد.

^{۲۵} أَوْ دِلِ دُشْمَنَايِ ازوَا رَهْ گَشْتَنَدِ تَا از قَوْمِ ازُوْ بَدِ بُبْرَهْ

و قَدِ خِدْمَتْگَارَايِ ازُوْ دَ حِيْلَهْ - و - مَكْرِ رِفْتَارِ كُنَهْ.

^{۲۶} أَوْ خِدْمَتْگَارِ خُوْ مُوسَى رَهْ دَ اُونَجِي رِيْ كَد

و هَارُوْنَ رَهْ كَهْ أَوْ رَهْ اِنْتِخَابِ كَدُدِ.

^{۲۷} اُونَا كَارَايِ عَجِيْبِ ازُوْ رَهْ دَ مِيْنَكْلِ مِصْرِيَا اِنْجَامِ دَدِ

و مُعْجَزَهْ هَايِ شَيْ رَهْ دَ سِرْزَمِيْنِ حَامِ.

۲۸ اُو تریکی ره ریی کد و اُونجی تریک شُد؛

ولے مصریا قد کلام ازو مُخالفت کد.

۲۹ اُو آوهای ازوا ره د خون تبدیل کد

و ماهیای ازوا ره از بین بُرد.

۳۰ سرزمین ازوا پُر از قوقریا شُد،

حتی اُتاقای خاو پادشایون ازوا.

۳۱ اُو توره گُفت و لشکر اُوخلی پیدا شُد

و تمام سرزمین ازوا ره پاشه گِرِفت.

۳۲ د جای بارش دزوا زاله بارند

و آتشک ره د تمام سرزمین ازوا ریی کد.

۳۳ تاک های انگور و برختای انجیر ازوا ره زد

و برختای مملکت ازوا ره میده کد.

۳۴ اُو توره گُفت و مَلخ ها آمد،

مَلخ های رقم رقم، بے حساب.

۳۵ اونا پگ گیاه های سرزمین ازوا ره قُورت کد

و حاصلاتِ زمینِ ازوا ره خورد.

^{۳۶} او پگِ اولباری ها ره دَ سرزمینِ ازوا زد،

اولینِ ثمرِ تمامِ قوتِ ازوا ره.

^{۳۷} اوخته او بنی اسرائیل ره قد طِلا و نُقره ازونجی بُرو اُورد

و دَ مینکلِ طایفه های ازوا هیچ کس ضعیف نَبود.

^{۳۸} مصریا از بُر شدونِ ازوا خوش شد،

چراکه وحشتِ ازوا دَ بله مصریا قرار گرفتد.

^{۳۹} او اُور ره پَخش کد تا یگ پرده بَشه

و آتش ره پَخش کد تا دَ غَیتِ شاو روشنی بدیه.

^{۴۰} اونا گوشتِ طلب کد و او بودنه ها ره ری کد

و اونا ره قد نانِ آسمانی سیر کد.

^{۴۱} او قاده ره شکاف کد و او فواره کد؛

او دَ زمینِ خُشک رقمِ دریاچه جاری شد،

^{۴۲} چراکه وعدهِ مُقدّسِ ازو دَ یاد شی بُود،

وعده که قد خدمتگارِ خُو ابراهیم کد.

۴۳ پس اُو قَوْمِ خُو رِه قَد خُوش بُرُو اُورِد،

اِنْتِخَابِ شُدِه هَايِ خُو رِه كِه خُوشحَالِي مُوكِد.

۴۴ اُو سِرزَمِيْنِ مِلَّتِ هَا رِه بَلْدِه اَزُوا بَخْشِيْد

و اُوْنَا صَاْحِبِ چِيْزَايِ شُد كِه قَوْمِ هَايِ دِيْگِه بَلْدِه اَزُوا زَحْمَتِ كَشِيْدُد،

۴۵ تا قَانُوْنِ اَزُو رِه نِگَاه كُنِه

و اِحْكَامِ شِي رِه دَ جَايِ بِيْرِه.

حَمْد-و-ثَنَا دَ خُداوند!

مِهْرَبَانِي خُدا دَ بَرَابَرِ بِيْ وَفَايِي قَوْمِ اِسْرَائِيْل

۱۰۶ حَمْد-و-ثَنَا دَ خُداوند!

خُداوند رِه شُكْر-و-سِيْپَاسِ بُگِيْد، چِرَاكِه اُو نِيكو يِه

و رَحْمَتِ شِي اَبْدِي اَسْتِه.

۲ كِي مِيْتْنِه كِه كَارَايِ بُزُرْگِ خُداوند رِه بِيَانِ كُنِه

و حَمْد-و-ثَنَايِ اَزُو رِه بَطُوْرِ كَامِلِ بُگِيِه؟

۳ نِيكِ دَ بَخْتِ كَسَايِ كِه اِنصَافِ رِه دَ جَايِ مِيْرِه

و هَرِ وَخْتِ عَدَالْتِ رِه عَمَلِي مُوْنِه.

۴ آی خُداوند، وختیکه د بِلِه قَوْم خُو نظرِ لُطف مُونی، مَرِه د یاد خُو بگِیر

و قد نجات خُو د کومک مه بیه؛

۵ تا کامیابی اِنْتخاب شُده های تُو ره بِنگرم

و د خوشی قَوْم تُو خوشحال شُتم

و قد میراث تُو قتی اِفتخار کُتم.

۶ مو و بابِه کَلونای مو گُناه کدے؛

مو مُرتکب خطا شُدے و شرارت کدے.

۷ بابِه کَلونای مو وختیکه د مِصر بُود،

د کارای عجیب تُو اهمیت نَدَد؛

اونا رَحمت بے اندازه تُو ره د یاد خُو نُوَرِد،

بَلکه د لب دریا، د نزدیک دریاى سُرخ شورش کد.

۸ ولے اُو بخاطرِ نام خُو اونا ره نجات دَد،

تا قُدرت بزرگ خُو ره معلُومدار کنه.

۹ اُو د بِلِه دریاى سُرخ هَبیت کد و دریا خُشک شُد؛

و اُو اونا ره از مینکلِ غُوجی های دریا که رقم بیابو خُشک بُود، هدایت کد.

۱۰ اُو اونا ره از دِسْتِ مُخَالِفِيْنَ نِجَاتِ دَد

و از چِنِگِ دُشْمُو خِلاصِ كَد.

۱۱ آوِها دُشْمِنَايِ اَزْوَا رِه پُوشَنَد،

حَتَّى يَكِي اَزْوَا اَمِ بَاقِي نَمَنَد.

۱۲ اوخْتِه اونا دَ كَلَامِ اَزْوَا اِيْمَانِ اُورِد

و بَلَدِه سِتَايشِ اَزْوَا سِرُوْدِ خَانَد.

۱۳ لِيكِنِ اونا دَ زُوْدِي كَارَايِ اَزْوَا رِه پُرْمُشْتِ كَد

و بَلَدِه مَشْوَرِه اَزْوَا اِنْتِظَارِ نَكْشِيْد.

۱۴ اونا دَ بِيَابُو اَز خَاهِشَاتِ نَفْسِ خُو پِيروِي كَد

و خُدا رِه دَ اَمزُو دَشْتِ اَزْمَايشِ كَد.

۱۵ چِيْزِي رِه كِه اونا خَاهِشِ كُود، بَلَدِه اَزْوَا دَد،

لِيكِنِ مَرَضِ لاغْرِي رِه دَ مِيْنَكَلِ اَزْوَا رِيِي كَد.

۱۶ اونا دَ مَنِه خِيْمِه_گَاهِ قَدِ مُوسَى حِساَدَتِ كَد

و اَمچِنَانِ قَدِ هَارُوْنِ، تَقْدِيْسِ شُدِه خُداوَنَد.

۱۷ اوخْتِه زَمِي دَانِ خُو رِه وَازِ كَدِه دَاتَانِ رِه قُوْرْتِ كَد

و گروهِ اَبیرام ره قد خاک پوشند.

^{۱۸} آتَش ام دَ مینکلِ گروهِ ازوا درِ گرفت

و اَلنگه آتَش شریرو ره سوختند.

^{۱۹} اونا دَ کوهِ حوریب یگِ گوسلهِ طَلائی جور کد،

و اُمو بُتِ ریختنده شده ره پرستش کد.

^{۲۰} اونا خدای پُر جلال خُو ره

قد مُجسمه گاوِ عَلفخور تبدیل کد.

^{۲۱} اونا خُدا، نجات دهنده خُو ره پُرمُشت کد،

اُمو ره که کارای بزرگ دَ مصر انجام دده بُود؛

^{۲۲} اُمو ره که کارای عجیب دَ سرزمینِ حام انجام دد

و کارای باهیبِت دَ دریای سُرخ.

^{۲۳} امزی خاطر خُداوند گُفت که اونا ره نابُود مونه؛

لیکن موسی اِنتخاب شده ازو

دَ حُضُورِ ازو دَ بَین ایسته شد

تا قارِ ازو ره تاه بشندنه که اونا ره نابُود نکنه.

۲۴ بعد از او اونا سرزمینِ حاصلخیز ره خار حساب کد،

چراکه د وعده ازو باور ندشت.

۲۵ اونا د خیمه های خونق نق کد

و از آید خداوند نشد.

۲۶ امزی خاطر او دست خو ره باله کده قسم خورد

که اونا ره د بیابو سرنگون مونه

۲۷ و اولاده ازوا ره د مینکل ملت ها پورته کده

د پگ سرزمین ها تیت-پرک مونه.

۲۸ اوخته اونا خود ره د بتِ بعلِ فغور چسپند

و امزو قربانی ها خورد که د مرده ها تقدیم شد؛

۲۹ اونا قد کارای خو قار خداوند ره باله آورد

و مرضِ وُبا د بین ازوا تیت شد.

۳۰ اوخته فینحاس ایسته شد و قضاوت ره د جای آورد

و مرضِ وُبا قوی شد.

۳۱ و ای کار ازو بلده شی یگ عملِ عادلانه حساب شد

نسل اندر نسل تا ابدالاباد.

^{۳۲} اونا د نزدیک آوهای مریبا خداوند ره غضبناک کد،

د اندازه که بخاطر ازوا د موسی ضرر رسید؛

^{۳۳} چون اونا روح موسی ره د شور آورد

و او قد لبای خو تورای ناسنجیده گفت.

^{۳۴} اونا قوم ها ره نابود نکد

امو رقم که خداوند د بلیه ازوا امر کد؛

^{۳۵} بلکه اونا قد ملت ها ایل-و-غیل شد

و راه-و-کار ازوا ره یاد گرفت.

^{۳۶} اونا بت های ازوا ره عبادت کد

که امو بت ها بلده ازوا یگ دام جور شد.

^{۳۷} اونا باچه ها و دختران خو ره

بلده جنیات قربانی کد.

^{۳۸} اونا خون بی گناه ره ریختند،

خون باچه ها و دختران خو ره،

که اونا ره بَلدِه بُت های کِنعان قُربانی کد

و زمی قد خُون ازوا آلوده شد.

۳۹ د امزی رقم اونا د وسیله کارای خو نجس شد

و اونا تَوَسُّطِ اعمال خُو خود ره زناکار جور کد.

۴۰ امزی خاطر آتشِ قارِ خُداوند د ضِدِ قوم شی در گرفت

و او از میراث خُو نَفَرَت کد.

۴۱ خُداوند اونا ره د دِسْتِ مِلَّتِ ها تسلیم کد

و کسای که ازوا نَفَرَت دشت د بِلِه ازوا حُکمرانی کد.

۴۲ دُشمنای ازوا د بِلِه ازوا ظَلَم کد

و اونا د تِی دِسْتِ دُشمنای خار-و-ذلیل شد.

۴۳ چندین دفعه خُداوند اونا ره خلاصی دد،

لیکن اونا د مشوره یگدیگه خُو شورش کد

و د وسیله گناه خُو خار-و-ذلیل شد.

۴۴ باوجود ازی، وختیکه ناله-و-فریاد ازوا ره شنید،

او د مُشکلات-و-سختی ازوا نظر کد.

٤٥ چون عهدِ خداوند قد ازوا د یاد شی بُود

و د مُطابقِ رَحمتِ بے اندازه خُو د برابرِ ازوا گذشت کد.

٤٦ او باعِث شد تا پگِ کسای که اونا ره اسیر کد،

دزوا رَحْم-و-دلسوزی کنه.

٤٧ آی خداوند، خُدای مو، مو ره نجات بدی

و از مینکلِ مِلَّتِ ها مو ره جم کُو

تا نامِ مُقَدَّسِ تُو ره شُکر-و-سپاس بگی

و د ستایش تُو افتخار کنی.

٤٨ حمد-و-ثنا د خداوند، خُدای اسرائیل،

از ازل تا ابدُالابد.

بیل که پگِ مردُم بگیه: "آمین!"

حمد-و-ثنا د خداوند!

بخش پنجم

شکرگزاری بلده خلاصی از مشکلات

١٠٧ خداوند ره شُکر-و-سپاس بگید، چراکه او نیکو یه

و رَحْمَتِ شَيْءٍ أَبَدِيٍّ أَسْتَه؛

^۲بیل که امی ره بازخِردِ شُدِه های خُداوند بُگِیه

اُمُو کِسا که خُداوند اُونَا ره از دِسْتِ دُشْمُو بازخِردِ کد

^۳و اُونَا ره از سِرزَمِینِ ها جَم کد،

از شَرْقِ و غَرْبِ، از شِمَالِ و از جَنُوبِ.

^۴بعضی ها دَ بیابونِ خُشکِ سرگردو شُد

و راهِ شاری ره که جای بُود-و-باشِ بَشِه، پَیدا نَتَنِست.

^۵اُونَا کُشَنه و تُشَنه شُد

و جانِ ازوا دَ وِجُودِ ازوا از حالِ رِفْتِ.

^۶اوخته اُونَا دَ غَیْتِ مُشْکِلَاتِ-و-سَخْتِ خُو دَ پِیشِ خُداوند ناله-و-فِرِیادِ کد

و اُو اُونَا ره از پَرِیشانیِ های ازوا خِلاصِ کد.

^۷خُداوند اُونَا ره از راهِ راستِ هِدایتِ کد،

تا اُونَا دَ شاری دَرِ اَمَدِ که جای بُود-و-باشِ بُود.

^۸بیل که اُونَا خُداوند ره بخاطرِ رَحْمَتِ شَيْءٍ شُکْرِ-و-سِپاسِ بُگِیه

و بخاطرِ کارایِ عَجِیبِ شَيْءٍ که اُو بَلَدِه بَنی آدمِ اِنجامِ دَدِه،

۹ چراکه او جانِ تُشنه ره سیرآو مونه

و جان گُشنه ره قد چیزای خوب سیر موكُنه.

۱۰ بعضی ها د تریکی و سایه مرگ شِشت،

د بندِ ظلم و زنجیرای آینی؛

۱۱ چراکه اونا قد کلامِ خُدا مُخالفت کُدد

و مشوره قادرِ مُتعال ره خار-و-حقیر حساب کُدد.

۱۲ پس خُدا دل های ازوا ره د زیر بارِ زحمتِ سخت خَم کد؛

اونا لخشید و هیچ مددگاری نُبود.

۱۳ اوخته اونا د غیتِ مُشکلات-و-سختی خو د پیش خُداوند ناله-و-فریاد کد

و او اونا ره از پریشانی های ازوا نجات دد.

۱۴ خُداوند اونا ره از تریکی و سایه مرگ بُرو اُورد

و زولانه های ازوا ره میده کد.

۱۵ بیل که اونا خُداوند ره بخاطرِ رحمت شی شکر-و-سپاس بُگیه،

و بخاطرِ کارای عجیب شی که او بلده بنی آدم انجام دده.

۱۶ چراکه او درگه های بورنزی ره میده کده

و پُشت‌بند های آینی ره پاره.

^{۱۷} بعضی ها لَوْدَه شده راه های سرکشی ره اِنْتِخاب کد

و بخاطرِ شرارتِ های خُو دَ مُصِیبتِ گِرِفْتار شُد.

^{۱۸} جانِ ازوا از هر رقمِ خوراکِ کِرکِ مُوکد

و اونا دَ درگه های مرگِ نزدیکِ شُدُد.

^{۱۹} اوخته اونا دَ غَیْتِ مُشْکِلاتِ -و- سختی خُو دَ پِیشِ خُداوندِ ناله-و- فریاد کد

و اُو اونا ره از پریشانی های ازوا نجات دَد.

^{۲۰} اُو کلامِ خُو ره رِی کد و اونا ره شفا دَد

از نابودیِ خلاصی دَد.

^{۲۱} بیل که اونا خُداوند ره بخاطرِ رَحمتِ شی شُکر-و- سِپاسِ بُگیه

و بخاطرِ کارایِ عَجیبِ شی که اُو بَلَدِه بَنی آدم انجام دَد.

^{۲۲} و بیل که اونا قُربانی های شُکرگُزاری تقدیم کُنه

و کارایِ ازو ره قد خوشحالیِ نقل کُنه.

^{۲۳} بعضی ها قد کِشتی ها دَ دریا رفت

و دَ آو های کَلو مشغُولِ کار-و- بار شُد.

۲۴ اونا کارای خداوند

و اعمالِ عجیبِ ازو ره د غوجی دریا دید.

۲۵ چون او توره گفت و بادِ طوفانی پیدا شد

که جلیه های دریا ره د شور آورد.

۲۶ اونا سون آسمو باله مورفت

و د غوجی دریا تاه میمد،

د امزو واقعه بد، خون کشتی وانا د جان شی خشک شد.

۲۷ اونا رقم آدماي نشه چپه موشد و باله موشد

و عقل ازوا از کار افتد.

۲۸ اوخته اونا د غیت مشکلات - و - سختی خو د پیش خداوند ناله - و - فریاد کد

و او اونا ره از پریشانی های ازوا برو آورد.

۲۹ خداوند طوفان ره بند کد

و جلیه ها آرام شد.

۳۰ اوخته اونا خوش شد، چراکه جلیه ها آرام شد

و او اونا ره د بندری که مقصد ازوا بود رسند.

۳۱ بیل که اونا خُداوند ره بخاطرِ رَحمتِ شی شُکر-و-سپاس بُگیه

و بخاطرِ کارای عجیب شی که اُو بَلدِه بَنی آدم انجام دده.

۳۲ و بیل که اونا دَ مینکلِ جماعتِ مردُم خُداوند ره حمد-و-ثنا بُگیه

و اُو ره دَ مجلسِ ریش سفیدا ستایش کُنه.

۳۳ اُو دریاچه ها ره دَ بیابو تبدیل مونه

و چشمه های آو ره دَ زمینِ تُشنه-و-خُشک؛

۳۴ و زمینِ حاصلخیز ره دَ شوره زار،

بخاطرِ شرارتِ باشنده های شی.

۳۵ اُو بیابو ره دَ نُورِ های آو تبدیل مونه

و زمینِ خُشک ره دَ چشمه های آو؛

۳۶ اُو آدمای گُشنه ره دَ اُونجی جای-د-جای مونه

تا اونا بَلدِه بُود-و-باش خُو یگ شار آباد کُنه.

۳۷ اونا زمینای خُو ره کِشت مونه و دَ باغ های انگُور خُو تاک میشندنه،

و حاصلِ بے اندازه دَ دست میره.

۳۸ خُداوند اونا ره بَرکت میدیه تا تعدادِ ازوا غدر کلو شُنه

و نَمِيلَه كَه گَلَه-و-رَمِه اَزوا كَم شُنَه.

۳۹ و خَتِيكَه تَعَدادِ اَزوا كَم شُنَه

و اُونَا دَ وَسِيْلَه ظُلْمِ و مُشْكِلَاتِ و غَمِ خَار-و-ذَلِيلِ شُنَه،

۴۰ خُداوند دَ بَلَه حُكمرانا خَارِي-و-ذَلَّتِ مِيرَه

و اُونَا رَه دَ بِيابُونِي كَه هِيچ رَاه نَدَرَه سِرگَرْدُو مُونَه؛

۴۱ لِيكِن اَدَمَايِ مُحْتاجِ رَه اَز مُصِيبَتِ بُرُو مِيرَه

و خَانَوَارِ اَزوا رَه رَقْمِ رَمِه هَا كَلُو مُوَكُنَه.

۴۲ اَدَمَايِ رَاسْتكارِ اِي رَه مِينگَرَه و خَوْشحالِ مُوشَه،

و لِي تَمَامِ اَدَمَايِ شَرِيْرِ دَانِ خُو رَه بَسْتَه مُونَه.

۴۳ كِي دانا اَسْتَه؟ بِيْلِ كَه هَر اَدَمِ دانا دَ اَمزِي بَارَه فِكْرِ كُنَه

و رَحْمَتِ هَايِ خُداوندِ رَه پِي بُبِرَه.

دُعا بَلَدَه پِيروزي دَ خِلَافِ دُشْمَنَا

سُرُود. زَبُورِ داؤُود.

۱۰۸ اَيِ خُدا، دِلِ مِه مُسْتَحْكَم-و-اَسْتِوارِ اَسْتَه،

ما قَد تَمَامِ وُجُودِ خُو سُرُودِ مِيخَانُمِ و سَازِ مِيزَنُمِ.

۲ آی چنگ و بربط بیدار شنید؛

ما روشنی صبح ره بیدار مونم.

۳ آی خداوند، ما د مینکل قوم ها تو ره شکر-و- سپاس موگیم

و د بین مردما بلده تو سرود ستایش میخانم،

۴ چراکه رحمت تو بزرگ آسته، باله تر از آسمونا،

و وفاداری تو د اورها میرسه.

۵ آی خدا، د عالم باله متعال شو

و بزرگی-و- جلال تو د بله تمام زمی بشه!

۶ د وسیله دست راست خو خلاصی بدی و دعای مره قبول کو

تا کسای ره که تو دوست دری نجات پیدا کنه.

۷ خدا از جایگاه مقدس خو گپ زده گفت:

”قد خوشی شکیم ره تقسیم مونم

و دره سکوت ره اندازه میگیرم.

۸ جلعاد از مه یه و منسی دزمه تعلق دره؛

إفرايم كوله آینی مه آسته

و يهُودا تَيَاقِ پادشاهی مه.

^۹ موآب تى دِستى مه يه؛

د اِدوم كوشره خو ره پورته مونم

و د بَله فَلَسْطِينِ پيروزمندانه چيغ ميزنم.

^{۱۰} كى آسته كه مره د شار ديوال دار داخل كنه؟

كى آسته كه مره سون اِدوم راهنمايى كنه؟

^{۱۱} آيا تو نيستى آى خدا، كه مو ره دور پورته كدى

و ديگه قد لشكرهاى مو بر شده نمورى، آى خدا؟

^{۱۲} مو ره د مُقَابِلِ دُشْمُو كومك كو،

چراكه كومك انسان بى فايده آسته.

^{۱۳} قد خدا مو پيروز موشى،

چون او آسته كه مُخَالِفَايِ مو ره پايمال مونه.

شكايَتِ مَرَدِ رَنجِ دِيده

بلده سردسته خاننده ها. زيور داؤود.

۱۰۹ آى خداى كه تو ره حمد-و- ثنا موكيم،

چُپ نَشی،

۲ چراکه دانِ آدَمِ شَرِیر و آدَمِ فَرِیِکار دَ ضِدِ مه واز شُدِه

و قد زبُونِ دروغگوی دَ خِلافِ مه توره مُوگیه.

۳ قد تورای پُر کینه مَرِه گِردگیره کده

و بے دلیلِ قد مه جنگ مُونه.

۴ دَ عَوَضِ دوستی مه، اونا قد ازمه مُخالِفَتِ مُونه،

لیکن ما دَ حقِ ازوا دُعا مُونم.

۵ اونا اَجْرِ نیکی مَرِه قد بَدی میدیه

و جوابِ مُحَبَّتِ مَرِه قد نَفَرَت.

۶ اونا مُوگیه: ”آدَمِ شَرِیر ره دَ ضِدِ ازو باله کُو

و بیل که آدَمِ تَهْمَتِ گَر دَ دِسْتِ راسْتِ شی ایسته شُنه.

۷ وختیکه محاکمه مُوشه، مُجرِمِ شَنِخْتِه شُنه

و دُعاى شی گُناه حِسَابِ شُنه.

۸ روزای عُمَرِ شی کوتاه بَشِه

و مَسْئُولِیتِ شی ره دِیگِه نَفَرِ بَگیره؛

۹ بچکچای شی یتیم شنه

و خاتون شی بیوه.

۱۰ بیل که بچکچای شی آواره شده گدایی کُنه

و از خرابه های خو بُر شده نان بطلبه.

۱۱ کسی که قرض دده، تمام دارایی شی ره بگیره

و مردمای بیگنه حاصل زحمت شی ره غارت کُنه.

۱۲ هیچ کس د حق ازو مهربانی نکُنه

و هیچ کس د یتیمای شی دلسوز نبشه.

۱۳ بیل که سلسله خانوار شی قطع شنه

و نام-و- نشان شی د نسل آینده نبشه.

۱۴ بیل که شرارتِ بابِه-کلونای شی د حضورِ خداوند د یاد اُورده شنه

و گناهِ آبه شی هرگز پاک نشنه.

۱۵ بیل که امو گناهها دایم د پیشِ نظرِ خداوند بشه

تا یاد-و-بُودِ ازوا ره از زمی ریشه-کن کُنه،

۱۶ چراکه رَحْم کدو ره د یاد خو نُورد،

بَلَكِهْ اَدْمَايِ غَرِيْبِ وِ مُحْتَاَجِ وِ دِلْمِيْدِه رِه

تَا دَمِ مَرْگِ اَزْوَا دُمْبَالِ كَد.

^{۱۷} اَزِي كِه نَالْتِ كَدُو رِه خُوشِ دَشْتِ،

بِيْلِ كِه نَالْتِ دَ بَلِهْ خُودِ شِي بِيِيَه؛

وِ اَزِي كِه دَ بَرَكْتِ دَدُو دِلچَسْپِي نَدَشْتِ،

بِيْلِ كِه بَرَكْتِ، اَزُو دُوْرِ بَشِه.

^{۱۸} اَوْ نَالْتِ رِه رَقْمِ كَالَا دَ جَانِ خُو كَد،

پَسِ بِيْلِ كِه نَالْتِ رَقْمِ اَوْ دَ وُجُوْدِ شِي دَاخِلِ شُنِه

وِ رَقْمِ رُوغُو دَ اسْتُغُوْنَايِ اَزُو.

^{۱۹} بِيْلِ كِه نَالْتِ رَقْمِ چَپْنِي بَشِه كِه دَ گِرْدِ خُو مِيپِيچَنِه

وِ مِثْلِ كَمْرَبَنْدِي كِه هَمِيْشِه دَ كَمْرِ خُو بَسْتِه مُوْنِه.

^{۲۰} بِيْلِ كِه اَمِي چِيْزَا جَزَايِ مُخَالِفَايِ مِه اَزِ طَرْفِ خُداوَنْدِ بَشِه،

جَزَايِ اَمْرُو كَسَا كِه دَ ضِدِ جَانِ مِه تُوْرَايِ بَدِ مُوْگِيَه.

^{۲۱} لِيكِنْ تُو اَيِ خُداوَنْدِ، خُدايِ مِه،

بِخَاطِرِ نَامِ خُو دَ خُوْبِي مِه عَمَلِ كُو؛

و ازی که رَحمتُ تُو نیکو اُسْتَه، مَره خلاصی بَدی،

۲۲ چراکه ما غریب و مُحْتَاج اُسْتُم

و دِل مه دَ و جُود مه پاره پاره یَه.

۲۳ ما رِقْمِ سَایِه دَمِ بَیگاه دَ حَالِ تیر شُدو اُسْتُم

و مِثْلِ مَلَخ، رانده شُدیم.

۲۴ زانو های مه از خاطرِ روزه گرفتو مِیْلَرزه

و جِسْمِ مه لاغر-و-بَدْحَال شُدِه.

۲۵ ما رِیْشَخَنْدِ مُخَالِفَای خُو شُدیم؛

اُونَا و خَتِیکه مَره مِیْنِگره، سر خُو ره شور مِیدیه.

۲۶ اَی خُداوند، خُدای مه، مَره کومک-و-یاری کُو؛

دَ مُطَابِقِ رَحْمَتِ خُو مَره نِجَاتِ بَدی

۲۷ تا اُونَا بَدَنه که اِی کارِ دِسْتِ از تُو یَه

و تُو اَی خُداوند، اِی کار ره اِنجام دَدِی.

۲۸ بیل که اُونَا نَالْتِ کُنَه، لیکِن تُو بَرکتِ بَدی؛

و خَتِیکه اُونَا دَ ضِدِ مه باله موشه، بیل که شَرْمِنْدِه شُنَه،

مگم خدمتگار تُو خوشحال بَشه.

^{۲۹} بیل که مُدعیای مه قد رسوایی پوشنده شنه

و شرمندگی خُو ره رقم چپن اَلی بپوشه.

^{۳۰} ما قد دان خُو از خُداوند کلو شکرگزاری مُونم؛

ما دَ مینکلِ جماعتِ کُله اُو ره حمد-و- ثنا مُوگیم،

^{۳۱} چراکه اُو دَ دِستِ راستِ آدمِ مُحْتَاج ایسته مُوشه

تا اُو ره از چنگِ کسای نجات بدیه که بلده گرفتونِ جانِ ازو فتوا میدیه.

خُداوند و پادشاهِ اِنْتِخابِ شُده ازو

زبور داؤود.

۱۱۰ خُداوند دَ مَولای مه گُفت: ”دَ دِستِ راستِ مه بَشی

تا دُشمنای تُو ره تی پپی زیر پای تُو جور کنم.“

^۲ خُداوند تِیاقِ قُوتِ تُو ره از صَهیونِ دِراز مُونه.

دَ مینکلِ دُشمنای خُو حُکمرانی کُو.

^۳ قومِ تُو داوطلبانه خود ره پیش مُونه،

دَ روزی که قد شِکوهِ مُقَدَّسِ لشکرِ خُو ره رهبری کنی؛

از دِلِ صُبْحِ جَوَانایِ تُو رَقْمِ شَبَنَمِ دَ پِیشِ تُو مِییه.

۴ خُداوند قَسَمِ خورده و پَشِیمو نَمُوشه که،

”تُو تا اَبَدِ پِیشوا اَسْتی، دَ مَقامِ مَلکی صَدِیق.“

۵ خُداوند دَ دِستِ راسْتِ تُو اَسْتِه؛

اُو دَ رُوزِ غَضَبِ خُو پادشایو ره تِکه-و-پِرچه مُونه.

۶ اُو دَ بِلِه مِلْتِ ها قضاوتِ مُونه

و سرزَمینِ ازوا ره پُر از لاشِ ها مُوکنه

و کُتِه-سرایِ ازوا ره دَ سراسرِ زمی تِکه-و-پِرچه مُونه.

۷ پادشاه از جویِ بَغْلِ راهِ آو وُچی مُونه؛

دَمزی رَقْمِ اُو قُوتِ یافته سرِ خو ره باله مُوکنه.

دَ سِتایشِ خُداوند

۱ ۱ ۱ حمد-و-ثنا دَ خُداوند!

خُداوند ره قدِ تمامِ دِلِ خُو شُکر-و-سپاسِ مُوگِیم،

دَ جَمِ آدَمایِ نیکِ و دَ مینکلِ جمعیتِ شی.

۲ کارایِ خُداوند بزرگِ اَسْتِه؛

کسای که ازوا خوشی حاصل مونه، د باره شی تحقیق موكنه.

۳ کارای ازو پُر از شکوه و جلال آسته

و عدالت شی تا ابد پایدار مومنه.

۴ او کارای عجیب خوره د عنوان یادگار باقی ایشته؛

خداوند پُرفیض و رحیم آسته.

۵ او بلده کسای که ازو ترس دره، روزی میدیه؛

او عهد خوره تا ابد د یاد خو نگاه مونه.

۶ او قدرت کارای خوره بلده قوم خو د زمانی نشو دد

که میراث ملت ها ره دزوا بخشید.

۷ کارای دستای ازو پُر از راستی و انصاف آسته

و پگ احکام شی قابل اعتماد.

۸ اونا پایدار آسته تا ابدالابد

و قد راستی و عدالت اجرا موشه.

۹ او نجات ره بلده قوم خو ری کد

و عهد خوره تا ابد قد ازوا ضمانت کد.

نام ازُو مُقَدَّس و باهِیْبَت اَسْتَه.

^{۱۰} ترس از خُداوند شُرُوعِ حِكْمَتِ اَسْتَه؛

تمامِ کَسایِ که احکامِ ازُو ره دَ جای میره نَرک-و-فهمِ خُوبِ دَره.

حمد-و-ثَناءِ خُداوند تا اَبَدِ باقی اَسْتَه!

کامیابی آدمِ خُدا ترس

^{۱۱۲} حمد-و-ثنا دَ خُداوند!

نیک دَ بَخْتِ کَسی که از خُداوند ترس دَره

و از احکامِ ازُو خوشی کَلو حاصلِ مُونه.

^۲ اولادِه ازُو دَ رُوی زُمی قُدرتمند مُوشه؛

آدمای نیک دَ هر نسل بَرکت پَیدا مُونه.

^۳ مال و دارایی دَ خانِه ازُو مییه

و نیکوکاری شی تا اَبَدِ باقی مُونه.

^۴ نورِ بَلدِه آدمای راستکار دَ تریکی روشنی مُونه،

بَلدِه هر کَسی که رَحیم و بَخشِنده و نیکوکار اَسْتَه.

^۵ آدمی که مَهرِبو و قرض دِهِنده یَه

و د کارای خُو با اِنصاف اَسْتَه، نیکبخت-و-کامیاب مُوشه.

^۶ یقیناً آدمِ عادلِ هرگز تکان نَمُوخوره؛

أو تا اَبَد دَ یاد ها باقی مُومنه.

^۷ او از خبرِ بدِ ترس نَمُوخوره؛

دِلِ ازو مُستحکم اَسْتَه و دَ خُداوند تَوکُلِ دَره.

^۸ دِلِ ازو اَسْتوار اَسْتَه و او ترس نَمُوخوره؛

دَ آخِرِ پیروزی خُو ره دَ بِلَه دُشمنای خُو مینگره.

^۹ او بَخش کده دَ غریبا میدیه،

نیکی ازو تا اَبَد باقی مُومنه؛

شاخِ ازو با عِزَتِ بلند مُوشه.

^{۱۰} آدمِ شریرِ ای ره مینگره و قار شی باله مییه،

أو دندونای خُو ره خیده تَباه مُوشه؛

آرزوی آدمِ شریرِ دَ هیچ برابر مُوشه.

مُحَبَّتِ خُداوند بَلَدَه مَظْلُوما

۱۱۳ حمد-و-ثنا دَ خُداوند!

أى خِدْمَتِگارِى خُداوند، حمد-و-ثنا بُگِيد،

نامِ خُداوند ره حمد-و-ثنا بُگِيد!

نامِ خُداوند مُتَبَارِك باد،

از آلى تا اَبَدُالاباد!

از جاي بُر شُدونِ آفتو تا جاي شِشْتون شى

نامِ خُداوند ره سِتائِش كُنِيد!

خُداوند دَ بِلِه تمامِ مِلَّتِ ها مُتعالِ اُسْتِه

و بُزُرگى-و-جِلالِ شى دَ بِلِه اَسْمونَا.

كِي رِقْمِ خُداوند، خُداى مو اُسْتِه

كِه دَ عالمِ بالِه شِشْتِه،

رِقْمِ امزُو كِه خود ره خَم كَدِه

تا سُونِ اَسْمونَا و زمى توخ كُنِه؟

أو آدمائِ غَرِيبِ ره از خاكِ بالِه مُونِه

و مُحتاجِ ره از كوِطِ خِگِشْتَرِ رُستِ مُوكُنِه

تا اُونَا ره قَدِ كُنِه-كَلونَا بِشِنْدَنِه،

قد کټه - کلونای قوم خو.

۹ او خاتون سنډه ره صاحب خانوار جور مونه،

یگ آبه خوشحال که بچکیچای کلو دره.

حمد - و - ثنا د خداوند!

یادآوری بر شدو از مصر

۱۱۴ وختیکه اسرائیل از مصر بر شد،

خانوار یعقوب از مینکل قومی که زیون شی بیگنه بود،

۲ یهودا جایگاه مقدس خدا شد

و اسرائیل ملک سلطنت ازو.

۳ دریای سرخ دید و دوتا کد؛

دریاچه اردن پسکی رفت.

۴ کوه ها رقم قوچ ها د قرتک زدو شد

و تپه ها مثل باره گو.

۵ چی شد، ای دریا، که دوتا کدی؟

و ای دریاچه اردن که پسکی رفتی؟

۶ آی کوه ها که رقم قوچ ها

و آی تپه ها که مثل باره‌گو د قرتک زدو شدید؟

۷ آی زمی، د لرزه بیه د حضور خداوند،

د حضور خدای یعقوب

۸ که قاده ره د نور او تبدیل کد

و سنگ خارا ره د چشمه او.

د وصف خدای حقیقی

۱۱۵ ۱ مو ره نه، آی خداوند، مو ره نه،

بلکه نام خود خو ره بزرگی-و- جلال بدی،

بخاطر رحمت و وفاداری خو!

۲ چرا ملت ها بگيه:

”خدای ازوا کجا آسته؟“

۳ خدای مو د عالم باله یه،

هر چیزی ره که خاست-و- اراده کُنه انجام میدیه.

۴ بت های ازوا نقره و طلا یه،

کارِ دِستایِ اِنسان.

۵ اونا دان دره، ولے توره کُفته نَمیتنه،

چیم دره، ولے دیده نَمیتنه.

۶ اونا گوش دره، ولے شنیده نَمیتنه،

بینی دره، ولے بوی کده نَمیتنه.

۷ اونا دِست دره، ولے حس کده نَمیتنه،

پای ها دره، ولے راه رفته نَمیتنه

و از کُتوک خو آواز ام بُر نَمیتنه.

۸ کسای که اونا ره جور مُونه، رقم ازوا آسته

و ام هر کس که دزوا توکل مُونه.

۹ آی اسرائیل، د خُداوند توکل کُو؛

اُو مددگار و سپر شُمو آسته.

۱۰ آی خانوارِ هارون، د خُداوند توکل کُنید؛

اُو مددگار و سپر شُمو آسته.

۱۱ آی کسای که از خُداوند ترس درید، د خُداوند توکل کُنید؛

أُو مَدَدْغَار و سِپَر شُمُو أَسْتَه.

۱۲ خُداوند مو ره دَ ياد خُو دَره؛ أُو مو ره بَرَكْت مِيدِيه.

أُو خَانَوَارِ إِسْرَائِيلِ ره بَرَكْت مِيدِيه؛

أُو خَانَوَارِ هَارُونِ ره بَرَكْت مِيدِيه؛

۱۳ أُو كَسَايِ ره بَرَكْت مِيدِيه كه از خُداوند ترس دَره،

كُتْه و رِيْزَه ره.

۱۴ خُداوند دَز شُمُو پَرِيْمُو بَدِيه،

دَ خُوْدُونِ شُمُو و دَ بَچْكِچَايِ شُمُو.

۱۵ شُمُو بَرَكْت يافته هَايِ خُداوند بَشِيْد

كه أُو آسْمُو و زَمِي ره خَلَقْ كَد.

۱۶ آسْمُونَا، آسْمُونَايِ خُداوند أَسْتَه،

لِيكِنِ زَمِي ره أُو دَ بَنِي آدَمِ بَخْشِيْدَه.

۱۷ مُرْدَه هَا خُداوند ره سِتَايشِ نَمُونَه،

و نَه اَمِ تَمَامِ كَسَايِ كه دَ عَالَمِ خَامُوشِي موره،

۱۸ بَلْكه مو خُداوند ره سِتَايشِ مُونِي،

از آلی تا اَبَد.

حمد-و- ثنا د خُداوند!

شُکرگزاری بَلَدِه خلاصی از مرگ

۱۱۶ خُداوند ره دوست میدنم،

چراکه او آواز و ناله-و- فریاد مره شنید.

۲ ازی که او گوش خو ره سون ازمه گرفت،

د تمام روزای عمر خو، زکر ازو ره موکنم.

۳ ریسپونای مرگ د گرد مه پیچ خورد،

فشار های عالم مُردا مره د چنگ خو گرفت؛

ما گرفتار پریشانی و غم شدم.

۴ اوخته نام خُداوند ره گرفته کوی کدم:

”ای خُداوند، جان مره نجات بدی!“

۵ خُداوند پُرفیض و عادل آسته؛

خُدای مو رحیم آسته.

۶ خُداوند از آدمای ساده دل مُحافظت مونه؛

وختیکه ما خار-و-ذلیل بودم، او مَره نجات دَد.

۷ آی جان مه، بسم آسوده شو،

چراکه خُداوند دَ حق تُو خوبی کده؛

۸ امو که جان مَره از مرگ خلاصی دَد،

چیمای مَره از آویدیه و پایای مَره از لخشیدو.

۹ ما دَ حُضورِ خُداوند،

دَ زمینِ زنده ها راه مورم.

۱۰ ما دَ خُداوند ایمان دَشتم، وختیکه گُفتم:

”ما دَ مُصِیبت اَستم!“

۱۱ دَ غَیبتِ پَریشانی خُو گُفتم:

”پگِ اِنسان ها دروغگوی اَسته.“

۱۲ دَ خُداوند چی دَده میتنم،

دَ عَوَضِ تمامِ اِحسان های که دَ حقِ ازمه کده؟

۱۳ ما جامِ نجات ره باله مُونم

و نامِ خُداوند ره گِرِفته شُکر-و-سپاس مُونم،

۱۴ ما نذر های خوره د خداوند ادا مونم،

د حضور پگ قوم ازو.

۱۵ مرگ مومنین خداوند،

د نظر شی سُبک-و- ساده نییه.

۱۶ آی خداوند، ما خدمتگار تو استم؛

ما خدمتگار تو و باچه کنیز تو استم؛

تو بند-و- زنجیرای مره واز کدی.

۱۷ ما قربانی شکرگزاری دزتو تقدیم مونم

و نام تو ره گرفته، آی خداوند، عبادت مونم.

۱۸ ما نذر های خوره د خداوند ادا مونم،

د حضور تمام قوم شی،

۱۹ د حولی های خانه خداوند،

د منه از تو، آی اورشلیم.

حمد-و- ثنا د خداوند!

د ستایش خُداوند

۱۱۷ ^۱ آی پگِ مِلَّتِ ها، خُداوند ره حمد-و- ثنا بُگید.

آی تمامِ قَوْمِ ها، اُو ره ستایش کُنید.

^۲ چراکه رَحْمَتِ اَزُو د بِلِه ازمو کلو اُسْتِه

و وفاداری خُداوند تا اَبَد باقی مُومنه.

حمد-و- ثنا د خُداوند!

شُکرگزاری بَلَدِه پیروزی

۱۱۸ ^۱ خُداوند ره شُکر-و- سپاس بُگید، چراکه اُو نیکو یِه

و رَحْمَتِ شی اَبَدی اُسْتِه.

^۲ بیلید که اِسْرَائیل بُگیه،

”رَحْمَتِ شی اَبَدی اُسْتِه.“

^۳ بیلید که خانوارِ هارُون بُگیه،

”رَحْمَتِ شی اَبَدی اُسْتِه.“

^۴ بیلید، کسای که از خُداوند ترس دَرِه بُگیه،

”رَحْمَتِ شی اَبَدی اُسْتِه.“

٥ دَ غَيْتِ مُشْكِلَاتِ - و - سَخْتِي خُو خُداوند ره كُوي كُدُم،

و خُداوند دُعای مَره قَبُول كد و مَره دَ جاي پِراخ قرار دَد.

٦ خُداوند قد از مه يَه، پس ترس نَمُوخورُم.

اِنسان دَ خِلاف مه چيز كار مِيتنه؟

٧ خُداوند طرفدار و مَدَدگار مه اَسته؛

پس ما پيروزي خُو ره دَ بِلَه كَساي مِينگَرُم كه از مه بَد مُوبره.

٨ پناه بُردو دَ خُداوند بَهرتر اَسته

از تَوَكَّل كدو دَ اِنسان.

٩ پناه بُردو دَ خُداوند بَهرتر اَسته

از تَوَكَّل كدو دَ كَته_كَلونا.

١٠ پگِ مَلَّت ها مَره محاصِرَه كده،

ليكن دَ نامِ خُداوند رفته اُونَا ره نابُود مُونُم.

١١ اُونَا مَره محاصِرَه كده و چارَدور مَره گِرِفته،

ليكن دَ نامِ خُداوند رفته اُونَا ره نابُود مُونُم.

١٢ اُونَا رَقم خيلِ زَمبُور مَره محاصِرَه كد،

لِيَكُنْ أُونَا مِثْلِ آتَشِ خَارِهَا دَ زُودِي كَلُّ شُد؛

دَ نَامِ خُداوند، أُونَا رِه نَابُودِ كُدُم.

^{۱۳} أُونَا سَخْتِ دَ بَلِه مِه فِشَارِ أُوْرِدِ تَا بُفْتُم،

لِيَكُنْ خُداوند مَرِه كُومَكِ كِد.

^{۱۴} خُداوند قُوتِ و سَرُودِ مِه اَسْتِه؛

أُو بَاعِثِ نِجَاتِ مِه شُدِه.

^{۱۵} آوازِ خُوشِي و پِيروزي

دَ خِيْمِه هَايِ اَدْمَايِ عَادِلِ شِنِيْدِه مُوشِه:

”دِسْتِ رَاسْتِ خُداوند قُدْرَتْمَنْدَانِه عَمَلِ مُونِه.

^{۱۶} دِسْتِ رَاسْتِ خُداوند مُتَعَالِ اَسْتِه؛

دِسْتِ رَاسْتِ خُداوند قُدْرَتْمَنْدَانِه عَمَلِ مُونِه.“

^{۱۷} مَا نَمُومِرْمُ، بَلِكِه زِنْدِه مُومِنُمُ

و كَارَايِ خُداوند رِه نَقْلِ مُونِمُ.

^{۱۸} خُداوند مَرِه سَخْتِ سِرْزِنِشِ كِد،

لِيَكُنْ مَرِه دَ مَرِغِ تَسْلِيْمِ نَكِد.

۱۹ درگه های عدالت ره بلده مه واز کُنید،

تا دزوا داخل شده خُداوند ره شُکر-و-سپاس بُگیم.

۲۰ ای درگه خُداوند آسته

که آدمای عادل دز شی داخل موشه.

۲۱ تو ره شُکر-و-سپاس مُوگیم که دُعای مَره قُبُول کدی

و باعِثِ نِجاتِ مه شُدی.

۲۲ سنگی ره که اُستاکارا رد کد،

سنگِ مُهمِ تادو شُده.

۲۳ ای کار ره خُداوند کده

و دَ نظرِ ازمو عجیب آسته.

۲۴ ای روزی آسته که خُداوند جور کده؛

بیید که دزی روز خوشی کنی و خوشحال بشی.

۲۵ ای خُداوند، لُطفاً مو ره نِجاتِ بدی!

ای خُداوند، لُطفاً کامیابی نصیب مو کُو!

۲۶ مُبارک آسته کسی که دَ نامِ خُداوند مییه.

مُو از خاِنه خُداوند شُمو ره بَرکت مِیدی.

^{۲۷} خُداوند، خُدا اَسْتِه

و اُو دَ بَلَه مو روشنی کده.

قُربانی عِید ره قد رِیسپونا دَ شاخای قُربانگاه بسته کُنید.

^{۲۸} تُو خُدای مه اَسْتی

و ما تُو ره شُکر-و-سِپاس مُوگِیم؛

تُو خُدای مه اَسْتی

و ما تُو ره سِتایش مُوئم.

^{۲۹} خُداوند ره شُکر-و-سِپاس بُوگید، چراکه اُو نیکو یه

و رَحمت شی اَبَدی اَسْتِه.

پِیروی از کلامِ خُدا مایه نیکبختی اَسْتِه

۱

^۱ ۱۱۹ نیک دَ بختِ کسای که راه-و-رفتار شی بے عیب اَسْتِه

و دَ مُطابق شریعتِ خُداوند رفتار مونه.

^۲ نیک دَ بختِ کسای که فرمان های ازو ره دَ جای میره

و قد تمامِ جان-و-دِلِ اُو ره طلبِ مونه،

۳ کارِ بد ام نموکنه،

بلکه د راه های خداوند قدم میزنه.

۴ خداوندا، تُو دستورای خُو ره حکم کدی

تا که مو اونا ره کاملاً د جای بیری.

۵ بیل که راه های مه مستحکم-و-استوار شنه

تا قانونای تُو ره د جای بیرم.

۶ اوخته شرمنده نموشم،

چرا که تمام احکام تُو ره د پیشِ نظر خُو میگیرم.

۷ تُو ره قد دِلِ راست شکر-و-سپاس موگیم،

وختیکه احکام عادلانه تُو ره یاد میگیرم.

۸ ما قانونای تُو ره د جای میرم،

مره یکسره ایله نکو.

ب

۹ آدم جوان چطور میتنه که راهِ خُو ره پاک نگاه کنه؟

دَ وَسِيْلَه نِگَاهِ كِدُونِ كَلَامِ تُو.

^{۱۰} قَد تَمَامِ دِلِ - و - جَان خُو تُو رِه طَلَبِ مُونْم؛

نِيْل كِه اَز اَحْكَامِ تُو دُوْر شُنْم.

^{۱۱} كَلَامِ تُو رِه دَ دِلِ خُو نِگَاهِ كَدِيْم

تَا دَ صِدِ تُو كُْنَاهِ نَكْنَم.

^{۱۲} آي خُدَاوَنْد، تُو رِه سِتَايشِ مُونْم،

قَانُونَايِ خُو رِه دَزْمِه يَادِ بَدِي.

^{۱۳} پِگِ قِضَاوَتِ هَا رِه كِه اَز دَانِ تُو بُرِ شُدِه،

قَد لِبَايِ خُو اِعْلَانِ مُونْم.

^{۱۴} مَا اَز پِيْرُوِي فِرْمَانِ هَايِ تُو خَوْشْحَالِ مُوشْم،

دَ اَنْدَازِه تَمَامِ مَالِ - و - دَوْلَتِ دُنْيَا.

^{۱۵} مَا دَ بَارِه دِسْتُوْرَايِ تُو فِكْرِ مُونْم

و رَاهِ هَايِ تُو رِه دَ پِيْشِ نِظَرِ خُو مِيْگِيْرَم.

^{۱۶} مَا اَز قَانُونَايِ تُو لِيْذَتِ مُوْبِرْم

و كَلَامِ تُو رِه پُرْمُشْتِ نَمُوْكْنَم.

۱۷ دَ حَقِ خِدْمَتِگَارِ خُو اِحْسَانِ كُو

تا زنده بُمَنَم و کلام تُو ره دَ جای بیرُم.

۱۸ چیمای مَره واز کُو

تا از شریعت تُو چیزای عجیب ره بِنِگَرُم.

۱۹ ما دَ رُوی زمی یگ بیگنه اَسْتُم،

احکام خُو ره از مه تاشه نَکُو.

۲۰ جان مه بخاطر شوقی که بلده قضاوت های تُو دره،

هر وخت دَ تَپِش اَسْتَه.

۲۱ تُو مردُمای مغرور لعنتی ره سرزنش مونی،

کسای ره که از احکام تُو سرپیچی مونه.

۲۲ ننگ و رسوایی ره از مه دُور کُو،

چراکه ما فرمان های تُو ره نگاه مُونم.

۲۳ اگرچه کتله کلونا یگجای شیشه دَ ضِد مه توطیه مونه،

لیکن خِدْمَتِگَارِ تُو دَ باره قانونای تُو فکر مونه.

۲۴ امچنان فرمان های تو باعثِ خوشیِ مه موشه،

اونا مشاورای مه آسته.

د

۲۵ جان مه د خاک برابر شده،

مطابقِ کلامِ خو زندگیِ مره تازه کو.

۲۶ ما از راه های خو دزتو نقلِ کدم و تو مره قبول کدی.

قانونای خو ره دزمه یاد بدی.

۲۷ طریقِ فرمان های خو ره دزمه بفامن،

اوخته ما د باره کارای عجیب تو فکر مونم.

۲۸ جان مه از شدتِ غم ناله-و-فغان مونه،

مطابقِ کلامِ خو مره استوار کو.

۲۹ راه های دروغ ره از مه دور کو

شریعتِ خو ره از روی لطفِ دزمه عطا کو.

۳۰ ما راهِ وفاداری ره انتخابِ کدیم

و قضاوتِ های تو ره د پیشِ نظرِ خو گرفتیم.

۳۱ آی خُداوند، ما خود ره دَ فرمان های تُو میچسپنم؛

نیل که شرمنده شنم.

۳۲ ما دَ راهِ احکام تُو دَ تیزی قدم میزنم،

چراکه تُو دلِ مَره بلده ازوا پراخ مونی.

۵

۳۳ آی خُداوند، راه-و-طریقِ قانونای خُو ره دَ زمه یادِ بدی؛

اوخته ما اونا ره تا آخرِ نگاه مومم.

۳۴ بلده مه فامیدگیِ بدی تا شریعت تُو ره نگاه کنم

و اُو ره قد تمامِ دلِ خُو دَ جای بیرم.

۳۵ مَره دَ راهِ احکام خُو هدایت کُو،

چراکه ما ازوا لذت موبرم.

۳۶ دلِ مَره سُون فرمان های خُو مایل کُو،

نه سُون فایده دنیایی.

۳۷ چیمای مَره از دیدون چیزای بے فایده دورِ بدی

و دَ وسیله راه های خُو زندگی مَره تازه کُو.

۳۸ وَعِدِهٖ خُوْرَه دَ حَقِ خِدْمَتِگارِ خُو پُوْرَه كُو،

بَلْدِهٖ كَسِي كِه از تُو ترس دَرِه.

۳۹ رَسُوْايِي رِه كِه از شِي ترس دَرُم از مِه دُوْر كُو،

چِرَاكِه قِضاوَتِ هَايِ تُو نِيكو اَسْتِه.

۴۰ اَيْنِه، ما بَلْدِهٖ اِحْكامِ تُو شَوْقِ دَرُم،

دَ وِسيْلِهٖ عِدالْتِ خُو زَنْدِگِي مَرِه تازِه كُو.

و

۴۱ اَيِ خُدائِوَنْد، رَحْمَتِ هَايِ خُو رِه نِصِيْبِ مِه كُو

و دَ مُطابِقِ وَعِدِهٖ خُو مَرِه نِجاتِ بَدِي.

۴۲ اوخْتِه ما مِيْتَنُم جِوابِ كِساَيِ رِه بَدِيْم كِه مَرِه طِئِنِه مِيْدِيِه،

چِرَاكِه ما دَ كِلامِ تُو تَوَكُّلِ دَرُم.

۴۳ كِلامِ راسْتِي رِه كامِلاً از دَانِ مِه نِگِيْر،

چِرَاكِه اُمِيْدِ مِه دَ قِضاوَتِ هَايِ از تُو يِه.

۴۴ ما شَرِيْعَتِ تُو رِه هِمِيْشِه دَ جايِ مِيْرُم

تا اَبْدُالْاَبادِ.

۴۵ ما آزادانه قَدَمِ مِيزْنُم،

چُونِ هَمِيشَه دَ طَلَبِ دِسْتُورايِ تُو اَسْتُم.

۴۶ ما دَ حُضُورِ پادشايو از فرمان هايِ تُو توره مُوگِيم

و شرمِنده نَمُوشُم.

۴۷ خوشي مه دَ پُوره كِدُونِ احكامِ از تُو يَه

كه ما اونا ره دوست دَرُم.

۴۸ ما احكامِ تُو ره اِحْتِرامِ مُونُم، چراكه دوست دَرُم

و دَ باره قانُونايِ تُو فِكْرِ مُونُم.

ز

۴۹ وعده خُوره كه قد خِدْمَتگار خُو كُدُدي، دَ يادِ خُو بِيرو،

چراكه دَ وَسِيْلَه ازو مَرَه اُميدِ دَدِي.

۵۰ تَسْلِي مه دَ غَيْتِ مُصِيبَتِ امي اَسْتَه

كه وعده تُو زَنْدِگي مَرَه تازه مُونه.

۵۱ آدمای مغرُور مَرَه كَلو رِيشْخَنْدِ مُونه،

ليكن ما از شَرِيعتِ تُو رُوي گَرْدو نَمُوشُم.

۵۲ آی خُداوند، قضاوت های تُو ره که از قدیم اَسته،

دَ یاد خُو میرُم و خود ره تَسلی میدیم.

۵۳ از شدتِ قارِ درِ میگِیرُم

وختیکه آدمای شریرِ شریعتِ تُو ره ایله مونه.

۵۴ قانونای تُو سرود های مه اَسته

دَ هر جای که خانه مه بَشه.

۵۵ آی خُداوند، دَ غیتِ شاو نامِ تُو ره یاد مُونم

و شریعتِ تُو ره دَ جای میرُم.

۵۶ ای عادت مه شُدِه،

چراکه دستورای تُو ره نگاه کدیم.

ح

۵۷ آی خُداوند، تُو اِنْتخاب مه اَسْتی؛

ما وعده مُونم که کلامِ تُو ره دَ جای میرُم.

۵۸ ما حُضُورِ تُو ره قد تمامِ دِلِ خُو طلب مُونم،

مُطابِقِ توره خُو دَ بِلِه مه رَحْمِ کُو.

۵۹ ما دَ بارِه راه های خُو فِکِر کدُم

و قَدَم های خُو ره سُون فرمان های تُو دَوَر دَدُم.

۶۰ ما عَجَلَه مُونُم و طَال نَمِيدُم

تا احکام تُو ره دَ جای بِيرُم.

۶۱ ريسپونای مردُمای شَرير دَ گِرَد مه پيچ خورده،

ليکن ما شَرِيعت تُو ره پُرْمُشت نَمُونُم.

۶۲ دَ نِيمِ شَاو باله موشُم تا تُو ره شُکَر-و-سِپاس کُنُم

بخاطر قضاوت های عادِلانِه تُو.

۶۳ ما رَفِيقِ پِگِ کَسای اَسْتُم که از تُو ترس دَره،

رَفِيقِ کَسای که دَسْتُورای تُو ره دَ جای مِيره.

۶۴ آی خُداوند، زَمی پُر از رَحْمت تُو اَسْتِه،

قانونای خُو ره دَ زَمه ياد بَدی.

ط

۶۵ آی خُداوند، تُو دَ مُطابِقِ کلامِ خُو

دَ حَقِ خِدْمَتگَارِ خُو اِحسان کدی.

۶۶ حِکْمَت و قِضَاوَتِ دُرُسْت رِه دَزْمِه یَا دِ بَدِی،

چُون دَ اَحْکَام تُو اِیْمَان دَرْم.

۶۷ پِیْش از دِیْدونِ مُصِیْبِت، مَا دَ گُمْرَاهِی قَدَم مِیْزَدُم،

لِیْکِن اَلِی کَلَام تُو رِه دَ جَای مِیْرُم.

۶۸ تُو نِیْک اَسْتِی و نِیْکِی مُوْنِی؛

قَانُونَای خُو رِه دَزْمِه یَا دِ بَدِی.

۶۹ اَدْمَای کِیْرِی-و-مَغْرُور دَ ضِدِ مِه دِرُوغ کُفْتِه،

وَلِی مَا قَد تَمَامِ دِلِ خُو دِسْتُورَای تُو رِه نِگَاه مُوْنِم.

۷۰ دِلِ اَزْوَا سَخْت و بَیْ اَحْسَاس اَسْتِه،

لِیْکِن مَا از شَرِیْعَت تُو لِذَّت مُوْبِرْم.

۷۱ بَلَدِه مِه خُوب شُد کِه مُصِیْبِت دِیْدِم؛

تَا قَانُونَای تُو رِه یَا دِ بَکِیْرْم.

۷۲ شَرِیْعَتِ دَان تُو بَلَدِه مِه بَهْتَر اَسْتِه،

از هِزَارَان تُوْطِه طِلَّا و نُقْرِه.

ی

۷۳ دِسْتای تُو مَرِه جور کده شکل دَد؛

بَلدِه مه فامیدگی بَدی تا احکام تُو ره یاد بَگیرُم.

۷۴ کسای که از تُو ترس دَرِه مَرِه مینگره و خوشحال موشه،

چراکه ما دَ کلامِ از تُو اُمید دَرُم.

۷۵ آی خُداوند، ما میدنم که قضاوت های تُو عادلانه آسته

و مُصیبتی ره که دَ بَلِه مه اُوردی بَرحق بُود.

۷۶ بیل که مُحَبَّت تُو باعثِ تَسلی مه شنه،

مُطابقِ وعده که تُو دَ خِدمتگار خُو ددی.

۷۷ بیل که رَحمتای تُو دَزمه بَرسه تاکه ما زنده بُمَنم،

چون ما از شریعت تُو خوشی حاصلِ مُونم.

۷۸ بیل که آدمای مغرور شرمینده شنه،

چراکه اونا قد حيله-و-مکر مَرِه از پای اَندخت.

لیکن ما دَ بارِه دِسْتورای تُو فِکر مُونم.

۷۹ کسای که از تُو ترس دَرِه، بیل که سُون ازمه بییه،

کسای که فرمان های تُو ره میدنه.

٨٠ بیل که دل مه دَ مُطابِقِ قَانُونای تُو بے عَیْبِ بَشَه

تا که شَرْمِنْدَه نَشْنَم.

ک

٨١ جان مه بَلْدَه نِجَاتِ تُو مِیْتَبَه؛

ما دَ کَلَامِ اَز تُو اُمید دَرُم.

٨٢ چیمای مه دَ اِنْتِظَارِ وَعْدَه تُو خیره شُدَه؛

ما پُرسان مُونَم: ”چی وخت مَرَه تَسَلی مِیدی؟“

٨٣ اگَرچَه ما رَقَمِ مَشْکی جُور شُدیم که دَ مَنَه دُود مَنْدَه،

لیکن قَانُونای تُو ره پُرمُشت نَکدیم.

٨٤ تا کی خِدْمَتگَارِ تُو اِنْتِظَارِ بَکَشَه؟

چی غَیْتِ کَسای ره که مَرَه آزار-و- اذِیْتِ مُونَه قِضَاوَتِ مُوکُنی؟

٨٥ اَدْمای مَغْرُورِ بَلْدَه مه چاه کنده؛

اُونَا دَ خِلَافِ شَرِیْعَتِ تُو اَسْتَه.

٨٦ پَگِ اِحْکَامِ تُو قَابِلِ اِعْتِبَارِ اَسْتَه؛

اُونَا دَرُوعِ گُفْتَه مَرَه آزار-و- اذِیْتِ مُونَه؛ دَزْمَه کُومَکِ کُو.

^{۸۷} نزدیک بود که اونا مَره از رُوی زمی نابود کُنه،

لیکن ما دستُورای تُو ره ایله نکدم.

^{۸۸} دَ مُطابِقِ رَحْمَتِ خُو زندگی مَره تازه کُو،

تا فرمان های دان تُو ره دَ جای بیرم.

ل

^{۸۹} آی خُداوند، کلام تُو تا اَبَد

دَ آسمونا پایدار-و-اُستوار اَسته.

^{۹۰} وفاداری تُو نسل اَندر نسل اِدامه دَره،

تُو زمی ره بُنیاد ایشتی و اُو برقرار باقی مُومنه.

^{۹۱} تمامِ خَلَقَتِ دَ حُکْمِ از تُو تا اِمروز برقرار اَسته،

چراکه پگِ ازوا دَ خِدْمَتِ از تُو یه.

^{۹۲} اگه شریعت تُو باعثِ خوشی مه نَمُویود،

ما حتماً دَ وَسِیْلَه مَصِیْبَتِی که دَ بِلَه مه اَمَدُّ نابود مُوشدُم.

^{۹۳} دستُورای تُو ره تا اَبَد پُرْمُشْتِ نَمُونم،

چراکه دَ وَسِیْلَه ازوا زندگی مَره تازه کدی.

۹۴ ما دَزْتُو تَعْلُقْ دَرْم، مَرِه نِجَاتِ بَدِي؛

چراکه ما دَ طَلَبِ احکامِ تُو بُودِيم.

۹۵ مردُمای شَرِيرِ اِنْتِظَارِ مِيکِشِه که مَرِه نَابُود کُنِه،

لِيکِنِ ما دَ بَارِهِ فَرْمَانِ هَايِ تُو خُوبِ فِکْرِ مُوْنِم.

۹۶ بَلَدِه هِر کَارِ کَامِلِ دِيْدِم که يِگِ حِدِ وِجُودِ دَرِه،

لِيکِنِ احکامِ تُو حِدِ-و-آخِرِ نَدَرِه.

م

۹۷ آه، که شَرِيْعَتِ تُو رِه چِيْقَسِ دُوسْتِ دَرْم؛

أُو تَمَامِ رُوزِ دَ فِکْرِ مِه اَسْتِه.

۹۸ احکامِ تُو مَرِه از دُشْمَنَايِ مِه کَدِه دَانَاَتَرِ جُورِ مُوْنِه،

چراکه هَمِيْشِه قَدِ مِه اَسْتِه.

۹۹ ما از پِگِ مَعْلِمَايِ خُو کَدِه فَاْمِيْدِه تَرِ شُدِيْم،

چراکه فَرْمَانِ هَايِ تُو دَايِمِ دَ فِکْرِ مِه اَسْتِه.

۱۰۰ ما از آدَمَايِ پِيْرِ کَدِه کَلُو مُوْفَاْمِم،

چراکه دَسْتُورَايِ تُو رِه نِگَاهِ مُوْنِم.

۱۰۱ ما پایای خُو ره از هر راهِ بَد نِگاه کدیم،

تا کلام تُو ره دَ جای بیرُم.

۱۰۲ ما از قضاوت های تُو روی گردو نشدیم،

چراکه تُو دَزمه تعلیم دَدے.

۱۰۳ چیقَس شیرین آسته کلام از تُو وختی اُو ره مَزه مُونم،

شیرین تر از عسل دَ دان مه.

۱۰۴ از دستورای تُو فامیدگی حاصل مُونم،

امزی خاطر از هر راهِ دروغ نَفرت دَرُم.

ن

۱۰۵ کلام تُو بَلدِه پایای مه چراغ آسته

و بَلدِه راهِ مه نُور.

۱۰۶ ما قَسَم خوردیم و دَز شی پایبند آسْتُم

که دستورای عادلانه تُو ره دَ جای میرُم.

۱۰۷ آی خُداوند، ما سخت دَ مُصِیبت آسْتُم؛

مُطابق کلام خُو زندگی مَره تازه کُو.

۱۰۸ آی خُداوند، هدیه های داوطلبانه دان مَره قَبُول کُو

و احکام خُو ره دَزمه یاد بَدی.

۱۰۹ خُون مه همیشه دَقْفِ اَلْغِه مه اَسْتِه،

لیکن ما شریعت تُو ره پُرْمُشت نَمُونُم.

۱۱۰ مردُمای شَریر بَلدِه مه دام ایشته،

ولے ما از دستورای تُو دُور نَشُدیم.

۱۱۱ فرمان های تُو تا اَبَد بَلدِه مه میراث مُومنه،

چراکه اونا خوشی دِل مه اَسْتِه.

۱۱۲ دِل خُو ره بَلدِه نِگاه کدونِ قانونای تُو مایل کدیم،

تا اَبَد و تا اَخِر.

س

۱۱۳ ما از مردُمای دُو رُوی بَد مُویرُم،

لیکن شریعت تُو ره دوست مِیدَنُم.

۱۱۴ تُو پناهگاه و سِپر مه اَسْتی،

اُمید مه دَ کلامِ از تُو یه.

۱۱۵ آی بدکارا، از مه دُور شُنید،

تا احکامِ خُدای خُو ره دَ جای بیرُم.

۱۱۶ دَ مُطابِقِ وَعِدِه خُو از مه حِمایت کُو تا زنده بُمنم

و نَیل که از اُمید خُو نا اُمید شُدِه شَرَمِنده شُنم.

۱۱۷ از مه حِمایت کُو تا نِجات پَیدا کُنم

و قانونای تُو ره دایم دَ پِیشِ نَظر خُو بَگیرُم.

۱۱۸ پَگِ کَسای ره که از قانونای تُو سَرپِیچی مُونه، خار-و-حَقیر حِساب

مُونی،

چراکه حِیلِه-و-مَکرِ ازوا بے فایده آستِه.

۱۱۹ تمامِ مَرْدُمای شَریرِ زَمی ره رَقْمِ تَفالِه دُور پورته مُونی؛

امزی خاطر ما فرمان های تُو ره دوست مِیدَنم.

۱۲۰ از ترس تُو موی جان مه خِیسته

و ما از قضاوت های تُو ترس دَرُم.

ع

۱۲۱ ما اِنصاف و عدالت ره دَ جای اُوردیم،

مَره دَ دِستِ کَسای که دَ بِلِه مه ظُلمِ مُونه تسلیم نَکُو.

۱۲۲ سلامتی خدمتگار خو ره ضمانت کو

و نیل که آدمای کبری-و-مغرور د بله مه ظلم کنه.

۱۲۳ چیمای مه د انتظارِ نجات تو خیره شده،

د انتظارِ وعده عادلانه تو.

۱۲۴ قد خدمتگار خو د مطابقِ رحمت خو عمل کو

و قانونای خو ره دزمه یاد بدی.

۱۲۵ ما خدمتگار تو آستم،

دزمه فامیدگی بدی تا فرمان های تو ره پی ببرم.

۱۲۶ آی خداوند، وخت شی آمده که عمل کنی

چون بدکارا شریعت تو ره تی پای کده.

۱۲۷ واقعاً، ما احکام تو ره دوست درم،

کلوتر از طلا، کلوتر از طلای خالص.

۱۲۸ امزی خاطر ما تمام احکام تو ره کاملاً راست-و-حقیقت میدنم

و از هر راه غلط-و-دروغ نفرت درم.

پ

۱۲۹ فرمان های تُو حیرت- آوَر آسته،

امزی خاطر، جان مه اونا ره نگاه مونه.

۱۳۰ واز کدونِ کلامِ تُو دَ اِنسانِ نُورِ موبَخشه

و دَ آدمای ساده- دِل فامیدگی میدیه.

۱۳۱ ما دان خُو ره واز کده نَفَسکِ مِیزنم،

چراکه بَلدِه احکامِ تُو شوقِ دَرُم.

۱۳۲ دَزمه نظرِ کُو و دَ حقِ مه رَحیمِ بَش،

اُمُو رقمِ که عادتِ تُو دَ حقِ کسای آسته که نامِ تُو ره دوستِ دَره.

۱۳۳ قَدَمِ های مَرِه دَ راهِ کلامِ خُو اُستوارِ نگاهِ کُو،

تا هیچِ بَدی دَ بَلِه مه حاکِمِ نَشْنه.

۱۳۴ مَرِه از ظَلَمِ اِنسانِ خلاصی بَدی

تا دستُورایِ تُو ره دَ جای بیرُم.

۱۳۵ بیلِ که نُورِ رُویِ تُو دَ بَلِه خِدْمَتگارِ تُو روشنی کُنه

و قانونایِ خُو ره دَزمه یادِ بَدی.

۱۳۶ جوی- های آویدِه از چیمایِ مه جاری یه،

چراکه مردُم شریعت تُو ره دَ جای نَمیره.

ص

۱۳۷ آی خُداوند، تُو عادلِ اَسْتی

و قضاوتِ های تُو راست اَسْتَه.

۱۳۸ فرمانِ های خُو ره که امرِ کدی

کاملاً عادلانه و قابلِ اِعتمادِ اَسْتَه.

۱۳۹ غَیرتِ مه و جُودِ مره مَوسوزنه،

چراکه دُشمنای مه کلامِ تُو ره پُرمُشت کده.

۱۴۰ توره تُو بے اندازه خالصِ اَسْتَه

و خِدمتگارِ تُو اُو ره دوستِ دره.

۱۴۱ اگرچه ما ناچیز و حَقیرِ اَسْتُم،

لیکنِ دَسْتورای تُو ره پُرمُشت نَمونُم.

۱۴۲ عدالتِ تُو یگِ عدالتِ اَبدیِ اَسْتَه

و شریعتِ تُو حَقِیقت.

۱۴۳ مُشکلاتِ و پَریشانیِ دَ بله مه اَمده،

لیکن احکام تُو باعثِ خوشی مه آسته.

^{۱۴۴} فرمان های تُو تا ابد عادلانه آسته،

بلده مه فامیدگی عطا کو تا زنده بُمُنم.

ق

^{۱۴۵} ما قد تمامِ دلِ خُو ناله-و- فریاد کدُم؛

ای خُداوند، دُعای مره قبول کو

و ما قانونای تُو ره نگاه مُونم.

^{۱۴۶} ما دَ پیش تُو ناله-و- فریاد مُونم؛ مره نجات بدی،

تا که فرمان های تُو ره دَ جای بیرم.

^{۱۴۷} ما پیش از روزواز شدو باله موشم و بلده کومک ناله-و- فریاد مُونم؛

ما امید خُو ره دَ کلام از تُو کدیم.

^{۱۴۸} چیمای مه شاو زنده-داری مونه،

تا که دَ باره کلام تُو فکر کنم.

^{۱۴۹} بخاطر رحمت خُو آواز مره بشنو، ای خُداوند؛

مطابق قضاوت های خُو مره زنده نگاه کو.

۱۵۰ کسای که پُشتِ نَقشه های پلید میگرده، نزدیک مییه؛

اونا از شریعت تو کلو دور شده.

۱۵۱ لیکن تو نزدیک استی، ای خداوند؛

و پگ احکام تو راست استه.

۱۵۲ غدر وخت پیش ما از فرمان های تو فامیدم

که بنیاد ازوا ره ابدی ایشته.

د

۱۵۳ سون مُصیبت مه نظر کو و مره نجات بدی،

چراکه شریعت تو ره پرمُشت نکدیم.

۱۵۴ د داد مه برس و مره نجات بدی،

د مطابق وعده خو مره زنده نگاه کو.

۱۵۵ نجات از مردمای شریر دور استه،

چراکه اونا د طلب قانونای تو نییه.

۱۵۶ ای خداوند، رحمت های تو کلو استه؛

د مطابق قضاوت های خو زندگی مره تازه کو.

۱۵۷ آزار۔ و۔ اذیت کُننده های مه و دشمنای مه کلو آسته،

لیکن ما از فرمان های تو روی گردو نموشم.

۱۵۸ وختیکه سون خیانتکارا توخ مونم، ازوا بد مه مییه،

چراکه اونا کلام تو ره د جای نمیره.

۱۵۹ توخ کو که دستورای تو ره چیقِس دوست درم؛

مطابق رحمت خو مره زنده نگاه کو.

۱۶۰ جمله کلام تو راست۔ و۔ حقیقت آسته

و تمام قضاوت های عادلانه تو تا ابد باقی مومنه.

ش

۱۶۱ کته کلونا بے دلیل مره آزار۔ و۔ اذیت مونه،

لیکن دل مه از کلام از تو بیم دره.

۱۶۲ ما د باره وعده تو خوشحال آستم،

مثل کسی که وُلجِه پریمو پیدا کده بشه.

۱۶۳ ما از دروغ بد موبرم و بیزار آستم،

ولے شریعت تو ره دوست درم.

۱۶۴ روزِ هفت دَفْعَه تُو رِه حَمْد-و-ثَنَّا مُوَكِّم،

بِخَاطِرِ قِضَاوَتِ هَايِ عَادِلَانِه تُو.

۱۶۵ كَسَايِ كِه شَرِيعَتِ تُو رِه دُوسْتِ مِيدَنِه، آرَامِشِ كَلُو دَرِه

و هِيچِ چِيَزِ بَاعِثِ لَخْشِيدُونِ اَزْوَا نَمُوشِه.

۱۶۶ آيِ خُداوند، اُمِيدِ مِه دَ نِجَاتِ اَز تُو يِه

و مَا اِحْكَامِ تُو رِه دَ جَايِ مِيرُم.

۱۶۷ جَانِ مِه فَرْمَانِ هَايِ تُو رِه دَ جَايِ مِيرِه

و مَا اُونَا رِه بِيِ اَنْدَازِه دُوسْتِ دَرُم.

۱۶۸ مَا دَسْتُورَا و فَرْمَانِ هَايِ تُو رِه دَ جَايِ مِيرُم،

چِرَاكِه پَگِ رَاهِ هَايِ مِه دَ زِيرِ نَظَرِ تُو اَسْتِه.

ت

۱۶۹ آيِ خُداوند، بِيَلِ كِه نَالِه-و-فَرِيَادِ مِه دَ حُضُورِ تُو بَرَسِه؛

دَ مُطَابِقِ كَلَامِ خُو دَزْمِه فَاْمِيدِگِيِ بَدِي.

۱۷۰ بِيَلِ كِه عُدْر-و-زَارِيِ مِه دَ دَرِگَاهِ تُو بَرَسِه؛

دَ مُطَابِقِ وَعْدِه خُو مَرِه خَلَاصِيِ بَدِي.

۱۷۱ از لَبای مه حمد-و- ثنا جاری مُوشه،

چراکه تُو قانونای خُو ره دَزمه یاد میدی.

۱۷۲ زبون مه دَ وَصِفِ کلام تُو سرود میخانه،

چراکه تمام احکام تُو عادلانه یه.

۱۷۳ بیل که دست تُو بلده کومک مه آماده بَشه،

چراکه ما دستورای تُو ره اِنْتخاب کدیم.

۱۷۴ آی خُداوند، ما دَ شوقِ نجات تُو اَسْتُم

و شریعت تُو باعثِ خوشی مه اَسْتَه.

۱۷۵ بیل که جان مه زنده بُمنه تا تُو ره حمد-و- ثنا بُگیم

و بیل که دستورای تُو یار-و- مددگار مه بَشه.

۱۷۶ ما رقمِ یگ گوسپونِ گُمشده، راه گُمک شُدیم؛

دَ طلبِ خِدمتگار خُو بُر شو،

چراکه ما احکام تُو ره پُرمُشت نکدیم.

دُعا بلده نجات از آدمای حیلہ گر و جنگره

سرودِ باله رفتو د اور شليم.

۱۲۰ د غيتِ مُشكلات-و- سختی خو د پيشِ خداوند ناله-و- فریاد کدم

و او دُعای مَره قبول کد.

۲ آی خداوند، جان مَره از لبای دروغگوی

و از زبونای حيله گر خلاصی بدی.

۳ آی زبونای حيله گر، قد شمو چیز کار شنه

و ديگه چیز خیل د حق شمو شنه؟

۴ تیر های تیز آدامای جنگی

قد قوغ های آتشی نصیب شمو شنه.

۵ وای د حال مه که د منطقه ماشک جای-د- جای شدیم

و د مینکل خیمه های مردم قیدار زندگی مونم.

۶ کلو وخت شد که بود-و- باش مه

د مینکل کسای آسته که صلح ره دشمنون خو میدنه.

۷ ما آدم صلح طلب آستم،

لیکن وختیکه توره گفتو ره شروع مونم،

أونا آماده جنگ آسته.

خداوند نگاهوان و مددگار آسته

سرودِ باله رفتو د اورشليم.

۱۲۱ چيمای خو ره سون کوه ها مونم؛

کومک مه از کجا ميبه؟

۲ کومک مه از طرف خداوند ميبه

که آسمو و زمی ره خلق کد.

۳ او نميله که پای تو بلخسه؛

او که نگاهوان تو آسته، خاوره د چيم خوراه نميديه.

۴ آري، او که نگاهوان اسرائيل آسته

خاوره د چيم خوراه نميديه و خاوره نموره.

۵ خداوند نگاهوان تو آسته.

خداوند د دست راست تو قرار دَره و تو د سایه ازو آستی.

۶ آفتو د غيت روز تو ره اذيت نمونه؛

و نه ام ماهتو د غيت شاو.

۷ خُداوند تُو ره از هر بلا-و-بَدی نِگاه مُونه؛

أو نِگاهوانِ جان تُو آسته.

۸ خُداوند د بُر شُدو و پس اَمَدون تُو، تُو ره نِگاه مُونه،

آلی و تا اَبَد.

دُعا بَلدِه سلامتِی اورشَلیم

سُرودِ باله رفتو د اورشَلیم. از داؤود.

۱۲۲ ما خوشحال مُوشدُم وختیکه اونا دَزمه مُوگُفت:

”بیه که دَ خانه خُداوند بوری.“

۲ آلی پایای مو دَ مَنه درگه های تُو ایسته یه،

آی اورشَلیم.

۳ اورشَلیم رقمِ شاری آباد شده،

که پگ شی دَ یگدیگه خُو محکم چسپیده یه.

۴ طایفه ها دَ اُونجی باله موره،

طایفه های خُداوند،

دَ مُطابقِ مُقرراتی که بَلدِه اِسرائیل حُکم شُد،

تا نام خُداوند ره ستایش کُنه.

^۵ چُون د اُونجی تَخْت های قضاوَت قرار دده شُدِه،

تَخْت های خانوارِ داوود.

^۶ بَلدِه سلامتِی اورشَلیم دُعا کُنید:

”کسای که تُو ره دوست دَرِه، آرام-و-آسوده بَشِه.

^۷ د مَنِه دیوالای تُو اَمْنِیت برقرار بَشِه

و د مَنِه بُرج های تُو آرامش.“

^۸ از خاطرِ برارو و یارای خُو مُوگم:

”صُلح-و-سلامتی نصیب تُو شُنِه.“

^۹ بخاطرِ خانِه خُداوند-خُدای مو،

خوشبختی تُو ره میخایم.

طلبِ رَحمت از خُداوند

سُرودِ باله رفتو د اورشَلیم.

۱۲۳^۱ ما قد چیمای خُو باله سُون از تُو توخ مُونم،

ای خُدای که د آسمونا د بَلِه تَخْت شِشتِه.

۲ رقمی که چیمای غلاما سُون دِسْتِ بادار شی آسته

و چیمای کنیزا سُون دِسْتِ بی بی شی،

امو رقم چیمای ازمو سُون خُداوند، خُدای مو آسته

تا وختیکه دَ بَلِه مو رَحْم کُنه.

۳ دَ بَلِه ازمو رَحْم کُو، آی خُداوند، دَ بَلِه ازمو رَحْم کُو،

چراکه مو غَدْر تحقیر-و- تَوهین شُدے!

۴ جان مو از اندازه کَلو پُر شُدِه

از ریشخند کدون آدمای آسوده

و از تحقیر-و- تَوهین آدمای کبری.

کومک و یاری از جانبِ خُدا

سُرودِ باله رفتو دَ اورشَلیم. از داؤود.

۱۲۴ ۱ اگه خُداوند قد ازمو نَمُو بُود،

- بیل که اسرائیل ام بُگیه -

۲ اگه خُداوند قد ازمو نَمُو بُود،

وختیکه آدما دَ بَلِه مو هُجُوم اُورد،

۳ و غَيْتِيْكَ قَارِ اَزْوَا دَ بَلِهَ مَوْ بِالَهَ اَمْدَ،

اوخته اونا مو ره زنده قُورْت مُوَكْد.

۴ اوخته آو ها مو ره دَ دَمَ خُو مُوْبُرْد

و سيل از سر مو تير مُوَشْد؛

۵ اَرِيْ، آو هاي طُغْيَانِغَر

از سر مو تير مُوَشْد.

۶ حَمْد-و-ثَنَا دَ خُداوند

که نه ايشت مو دَ وَسِيْلَه دَنْدُونَاي اَزْوَا تِكِه-و-پاره شُنِي.

۷ رَقْمِيْ كِه يَگ مُرْغَك از دَامِ شِكَارْچِيْ ها دُوْتَا مُوْنَه،

اُمُو رَقْمِ جَانِ اَزْمُو اَمِ خَلَاصِيْ پَيْدَا كَد؛

دَامِ مُنْثِيْ شُد و مَوْ اَيْلَه شُدِي.

۸ كَوْمَك بَلْدَه مَوْ دَ نَامِ خُداوند مِيِيَه

كِه اَسْمُو و زَمِيْ رَه خَلْق كَد.

خُداوند حَافِظِ قَوْمِ خُو اَسْتَه

سُرودِ باله رفتو.

۱۲۵ کسای که د خُداوند تَوَكَّل دَره

رقم کوه صَهيون آسته که تکان نَمُوخوره،

بلکه تا اَبَد برقرار مُومنه.

۲ رقمی که کوه ها د گِرِداگِرِد اورشَلِيم آسته،

اُمُو رقم خُداوند د گِرِداگِرِد قَوْم خُو حُضُور دَره،

از آلی تا اَبَدُالاباد.

۳ یَقِيناً، قُدْرَت مَرْدُمای عَادِل حَاکِم نَمُوشه؛

نَشْنَه که آدَمای عَادِل دِسْت خُو ره بَلَدِه شَرَارَت دِرَاز کنه.

۴ آي خُداوند، د حَق آدَمای نِیک خُوبی کُو،

د حَق کَسای که دِل رَاسْت آسته.

۵ لِيكِن کَسای که د رَاهَهای کِج خُو مَایِل آسته،

خُداوند اُونَا ره قَد بَدکارا قَتی هِي مُونِه.

صُلح-و- سَلامَتی نَصِيبِ اِسْرَائِيل باد!

سُرُودِ خُوشی بَلَدِه بَازگُشتِ اَسیرا

سُرُودِ بَالِه رِفْتو دَ اُورُشَلیم.

۱۲۶ وختیکه خُداوند اَسیرای صَهیون ره پس اُورد،

مو رِقْم کَسای بُودی که خاو مینگره.

۲ اوخته دان های مو از خنده پُر شد

و زبُونای مو از سُرُودِ خوشحالی.

اوخته دَ مینکلِ مَلَّتْ ها کُفته شد:

“خُداوند بَلَدِه ازوا کارای کُته انجام دده.”

۳ اَرِی، خُداوند بَلَدِه ازمو کارای کُته انجام دده

و مو خوشحال شدی.

۴ اَی خُداوند، خوشبختی مو ره بَلَدِه مو پس بَیرو،

رِقْمی که جوی ها ره دَ بیابونِ جُنُوبِ میری.

۵ کَسای که قد اُودیده خُو کُشت مونه،

قد سُرُودِ خُوشی دِرو مونه.

۶ کسی که چخرا کده بُرو موره

و تُخَمُّ رَهْ بَلَدِهٖ پَاشِ دَدُو مُوْبِرَهٗ،

أُو قَدْ سُرُوْدِ خَوْشِي پَسِ مِيِيَهٗ

و قَوْدَهٗ هَايِ خُو رَهٗ كَرِفْتَهٗ مِيِرَهٗ.

إِعْتِمَادَ دَ خُوْبِي خُدَاوَنَدِ

سُرُوْدِ بَالَهٗ رَفْتُو دَ اَوْرُشَلِيْمِ. اَزِ سَلِيْمَانَ.

۱۲۷ ^۱ اگه خُداوند خانه ره آباد نكُنه،

اُستاكارايِ اَزُو بے فايده زَحْمَتِ مِيَكِشَهٗ؛

اگه خُداوند از شارِ نِگَاهَوَانِي نِكُنه،

نِگَاهَوَانَا دَ اَوْنَجِي بے فايده بِيْدَارِ مِيَشِيْنَهٗ.

^۲ بَلَدِهٖ شُمُو بے فايده اَسْتَهٗ كِهٖ وَخْتِ اَزِ خَاوِ بَالَهٗ مُوَشِيْدِ

و شَاوِ تَا نَاوْخْتِ بِيْدَارِ مُوْمَنِيْدِ،

و نَانَ مِشَقَّتِ -و- سَخْتِي رَهٗ مُوْخُوْرِيْدِ؛

چُونِ خُدَاوَنَدِ كَسَايِ رَهٗ كِهٖ دُوْسْتِ دَرَهٗ بَلَدِهٖ اَزِوَا حَتِّي دَ وَخْتِ خَاوِ اَمِ

رُوْزِي مِيْدِيَهٗ.

^۳ بَاچَهٗ هَا يِگِ مِيْرَاثِ اَزِ طَرَفِ خُدَاوَنَدِ اَسْتَهٗ،

نَمْرِ رَحْم، يَگ اَجْر از طَرَفِ خُداوند.

^۴ باچه های دَورونِ جوانی

رَقْمِ تیرهای دِسْتِ مَرْدِ مُبارزِ اَسْتَه.

^۵ نیک دَ بَخْتِ کسِی که تیردانی شی ازوا پُر شُدِه.

اُو آدمِ شَرْمِنْدِه نَمُوشِه و خَتیکه دَ دانِ دَرگِه شارِ قَدِ دُشْمِنَا توره مُوگیه.

اَجْرِ اَدْمایِ خُدا ترس

سُرُودِ بَالِه رِفْتو دَ اَوْرُشَلیم.

۱۲۸ نیک دَ بَخْتِ پَگِ کَسایِ که از خُداوند ترس دَرِه

و دَ راهِ های اَزو قَدَمِ مِیَزَنِه.

^۲ تُو از حاصِلِ زَحْمَتِ دِسْتِ خُو مُوخورِی

و نیکِ بَخْتِ و کامیابِ مُوشِی.

^۳ خاتُونِ تُو دَ مَنِه خَانِه تُو رَقْمِ تَاگِ پُرْتَمْرِ مُوشِه

و بچکِیچایِ تُو دَ دَوْرِ دِسْتِرْخونِ تُو مِثْلِ نِیالِهایِ زَیْتُونِ.

^۴ اَرَمِ، اَمِی رَقْمِ بَرکْتِ پَیْدَا مُونِه

اَدْمِی که از خُداوند ترس دَرِه.

۵ خُداوند تُو ره از صَهيون بَرکت بَدِيه؛

دُعا مُونم که تُو دَ تمامِ روزای زِندگی خُو کامیابی اورشَلیم ره بِنگری.

۶ و دُعا مُونم که بچکِچای بچکِچای خُو ره بِنگری.

صُلح-و-سلامتی نصیبِ إِسرائیل باد.

خلاصی از دِستِ شَرِیرو

سُرودِ باله رفتو دَ اورشَلیم.

۱۲۹ دُشمنای مه از دُورونِ جوانی مه مَره کَلو آزار-و-اَدیت کده؛

بیل که إِسرائیل بُگیه:

۲”اونا از دُورونِ جوانی مه مَره کَلو آزار-و-اَدیت کده،

لیکن دَ بِلَه مه پیروز نَشُدِه.

۳قُلِبِه گِرا دَ بِلَه پُشت مه قُلِبِه کد،

و خط های قُلِبِه خُو ره دِراز کد.

۴لیکن خُداوند عادل اَسْتِه؛

اُو بِندهای شَرِیرو ره مُنثی کده مَره خلاصی دَد.

۵کسای که از صَهيون بَد مُوبره

بیل که پگ شی شرمنده شُده عَقَبِ نِشینی کُنه.

بیل که اونا رقمِ علفی بَشه که دَ بِلِه بام ها سوز مونه

و پیش ازی که رُشد کُنه، خُشک موشه؛

و دِروگرا حتی دِست خُوره ازو پُر نَمیتنه

و نه ام قودهگر بَغل خُوره.

و راه کُندرا نگیه:

”بَرکتِ خُداوند نصیب شُمو شُنه.

مو دَ نامِ خُداوند شُمو ره بَرکت میدی.“

دَ اِنْتِظار و اُمیدِ خُداوند

سُرودِ باله رفتو دَ اورشَلیم.

۱۳۰ آی خُداوند، از غُوجی ها دَ پیش تو ناله-و- فریاد مُونم.

۲ یا مولا، آواز مَره بَشنو

و بیل که گوشای تو دَ آوازِ ناله-و- زاری مه تَوَجُه کُنه.

۳ آی خُداوند، اگه تو کُناه ها ره دَ نظر خُو بگیری،

کی میتنه دَ حُضُور تو ایسته شُنه، یا مولا؟

۴ لیکن تُو بخشیده گناه ها اَسْتی،

تا ترس-و-احترام از تُو برقرار بشه.

۵ ما چیم دَ راهِ خُداوند اَسْتُم، جان مه اِنْتِظار میکشه

و ما دَ کلامِ ازُو اُمید دَرُم.

۶ جان مه اِنْتِظارِ مَولا ره میکشه،

کَلوتر از پیره‌دارای که مُنْتَظِرِ روزِ واز شُدو یه؛

اَرِی، کَلوتر از پیره‌دارای که مُنْتَظِرِ روزِ واز شُدو اَسْتِه.

۷ اَی اِسْرائیل، دَ خُداوند اُمید کُو،

چون رَحمتِ دَ پیشِ خُداوند اَسْتِه

و اُو قُدرتِ پَریمو دَره که باز خرید کُنه؛

۸ اُو خود شی اِسْرائیل ره

از تمام گناه های شی باز خرید مونه.

فروتنی دَ حُضُورِ خُدا

سُرُودِ باله رفتو دَ اورشَلیم. از داوود.

۱۳۱ اَی خُداوند، دِل مه کبری نیسته

و چیمای مه غرور ندره.

ما خود ره نه د کارای کته مصروف مونم

و نه ام د کارای که از عقل مه باله یه.

^۲ بلکه جان خو ره آرام و بیغم کدیم،

رقم یگ نلغه از شیر جدا شده که د بغل آبه خو بشه.

آرے، جان مه د وجود مه رقم نلغه از شیر جدا شده آلی آسته.

^۳ آی اسرائیل، د خداوند امید کو،

از آلی تا ابدالاباد.

د وصف شار انتخاب شده

سرود باله رفتو د اورشلیم.

۱۳۲ آی خداوند، داوود و پگ مشکلات شی ره د یاد خو بیرو

^۲ که چطور او د خداوند قسم خورد

و بلده قادر مطلق یعقوب نذر کده گفت:

^۳ ”د اتاق خانه خو داخل نموشم

و د جاگه خاو خو در نمییم؛

۴ خاوره د چیمای خوراه نمیدم

و کړپکای خوراه نمیلم که از خاوره گرنګ شنه،

۵ تا غیتیکه یگ جای بلده خداوند پیدا کنم

یگ جای بود-و-باش بلده قادر مطلق یعقوب.“

۶ اینه، مو د «بیت اللحم» افراته د باره صندوق عهد شنیدی

و اوره د دشت های «یعار» پیدا کدی.

۷ ببید که د جای بود-و-باش ازو بوری

و د پیش قدمگاه ازو پرستش کنی.

۸ آی خداوند، باله شو و د استراحتگاه خوبیه،

خود تو و صندوقی که نشانی قدرت تو آسته.

۹ بیل که پیشوایون تو قد عدالت پوشنده شنه

و مومنین تو آواز خوشی بر کنه.

۱۰ از خاطر خدمتگار خو داؤود،

از پادشاه مسح شده خو روی گردو نشو.

۱۱ خداوند بلده داؤود قسم خورد؛

يَقِيناً أَوْ از قَسَمِ خُو پَس نَمِيگرده.

أَوْ كُفْتُ: ”از ثَمَرِ پُشتِ كَمَرِ تُو

يگ نفر ره دَ بَلِه تَخْتِ تُو مِيشندنم.

^{۱۲} اگه باچه های تُو عهد مَرِه نِگاه كُنه

و از فرمان های مه كه بَلَدِه ازوا ياد مِيدِيمِ اطَاعَتِ كُنه،

اوخته باچه های ازوا ام

تا أَبَدِ دَ بَلِه تَخْتِ تُو مِيشينه.“

^{۱۳} چُون خُداوند صَهِيون ره اِنْتِخابِ كده

و خوش دَشْتِه كه جاي بُود-و-باشِ اَزُو بَشِه.

^{۱۴} أَوْ كُفْتُ: ”اِي اِسْتِراحتْگاهِ مه اَسْتِه تا اَبْدُالْاَباد.

دَ اِينجِي جاي-دَ-جاي مُوشُم،

چراكه ما اِي ره خوش كديم.

^{۱۵} دِيْخانِه های شِي ره كَلُو بَرَكْتِ مِيدِيمِ

و مَرْدُمایِ غَرِيبِ شِي ره قَدِ نانِ سِيرِ مُونُم.

^{۱۶} پِيشوايُونِ شِي ره قَدِ نِجاتِ مُوپوشَنُم

و مومنين شى قد آوازِ خوشى سرود ميخانه.

^{۱۷} د اُونجى بَلدِه داؤود يگ شاخ سوزدلجى مُونم؛

بَلدِه مَسَح شُدِه خُو يگ چراغ آماده كديم.

^{۱۸} دُشمنای شى ره قد شَرَم مُوپوشنم،

ليكن تاج ازو د بَلِه سر شى جَلَجَل مُونه.“

د وَصْفِ يگدلى

سرودِ باله رفتو د اورشليم. از داؤود.

۱۳۳^۱ چيقس خوب و دلپسند آسته

كه برارو د يگدلى قد يگديگه خو زندگى كنه.

^۲ اى، رقمِ روغونِ خوشبوى آسته كه د بَلِه سر شيو مُوشه

و د بَلِه ريش تاه ميبه، د بَلِه ريش هارون

و تا جاغه چپن شى تاه موره.

^۳ اى، رقمِ شبنمِ حرمون آللى آسته

كه د بَلِه كوههاى صهيون تاه مُوشه،

چراكه د اُونجى خداوند بركت خو ره مقرر كده،

یعنی زندگی ره تا اَبَدُالاباد.

سِتایشِ خُدا دَ وَسِیلَه خِدْمَتگارا

سُرودِ باله رفتو.

۱۳۴ ^۱ بیید، خُداوند ره سِتایش کُنید، آی تمام خِدْمَتگاراى خُداوند

که دَ غِیتِ شاو دَ خانِه خُداوند بَلدِه خِدْمَت ایسته مُوشید.

^۲ دِستای خُو ره دَ جای مُقَدَّس باله کُنید

و خُداوند ره سِتایش کُنید.

^۳ خُداوند که خالِقِ آسمو و زمی آسته،

تُو ره از صَهیون بَرکت بدیه.

دَ سِتایشِ کارای بزرگِ خُداوند

۱۳۵ ^۱ حمد-و- ثنا دَ خُداوند!

نامِ خُداوند ره سِتایش کُنید.

آی خِدْمَتگاراى خُداوند، سِتایش کُنید،

^۲ شُمُو کسای که دَ خانِه خُداوند بَلدِه خِدْمَت ایسته مُوشید،

دَ حَولی های خانِه خُداى مو.

۳ خُداوند ره سِتایش کُنید، چراکه خُداوند نیکو آسته؛

دَ نامِ اَزو سرُودِ بَخانید، چراکه دِلپسند آسته،

۴ چراکه خُداوند یعقُوب ره بَلدِه خو اِنْتِخاب کده،

اِسْرائیل ره دَ عِنوانِ مُلکیتِ خاصِ خو.

۵ ما میدنم که خُداوند بزرگ آسته،

خُداوند مو باله تر از تمام خُدايو.

۶ هر چیزی که خُداوند خاست-و-اِراده کُنه، او ره انجام میديه،

دَ آسمو و دَ زمی،

دَ دریا ها و دَ پگِ غُوجی های دریا ها.

۷ او اُورها ره از آخْرای زمی باله مونه،

او آتَشک ها-و-گُرگردراغ ره بَلدِه بارشِ دَ و جُود میره

و باد ره از خزانِه های خو بُر مونه.

۸ او اوّلباری های مِصر ره کُشت،

ام از اِنسانا و ام از حیوانا ره.

۹ او علامت ها و کارای عجیب ره دَ مَنه تُو ری کد، آی مِصر،

دَ ضِدِّ فِرْعَوْنَ وَ تَمَامِ خِدْمَتِ گَارایِ شِی.

^{۱۰} اَوْ مِلَّتِ هَايِ كَلَو رِه زِد

و پادشایونِ قُدْرَتَمَنْدِ رِه كُشْت:

^{۱۱} سِيحُونِ پادشاهِ اَمُورِي هَا رِه،

عُوجِ پادشاهِ بَاشَانِ رِه

و پَگِ پادشایونِ كِنَعَانِ رِه.

^{۱۲} اَوْ سِرْزَمِينِ اَزْوَا رِه دَ عِنْوَانِ مِيرَاثِ دَد،

دَ عِنْوَانِ مِيرَاثِ دَ قَوْمِ خُو اِسْرَائِيلِ.

^{۱۳} اَيِ خُداوند، نَامِ تُو تا اَبَدِ باقِي اَسْتِه،

و يادِ تُو، اَيِ خُداوند، نَسْلِ اَنْدَرِ نَسْلِ،

^{۱۴} چِرَاكِه خُداوندِ دَ دادِ قَوْمِ خُو مِيرَسِه

و دَ خِدْمَتِ گَارایِ خُو دِلْسُوزِي مُونِه.

^{۱۵} بَتِ هَايِ مِلَّتِ هَا طِلَّا و نُقْرِه اَسْتِه

و كَارِ دِستايِ اِنْسَانِ.

^{۱۶} اَوْنَا دَانِ دَرِه، وَلِي توره كُفْتِه نَمِيْتْنِه،

چیم دَره، ولے دیده نَمیتنه؛

^{۱۷} گوش دَره، ولے شَنیده نَمیتنه،

و نَفَس ام دَ دانِ ازوا وجود نَدَره.

^{۱۸} کسای که اونا ره جور مُونه رقمِ ازوا آسته

و ام هر کس که دَزوا تَوکُل مُونه.

^{۱۹} آی خانوارِ اسرائیل، خُداوند ره ستایش کُنید؛

آی خانوارِ هارون، خُداوند ره ستایش کُنید؛

^{۲۰} آی خانوارِ لاوی، خُداوند ره ستایش کُنید؛

آی کسای که از خُداوند ترس دَرید، خُداوند ره ستایش کُنید.

^{۲۱} خُداوند ره از صَهیون حمد-و- ثنا باد،

امو ره که دَ اورشَلیم بُود-و- باش دَره.

حمد-و- ثنا دَ خُداوند!

شُکرگزاری بخاطرِ رَحمتِ خُداوند

^{۱۳۶} خُداوند ره شُکر-و- سپاس بُگید، چراکه اُو نیکو یه

و رَحمت شی اَبَدی آسته.

۲ خُدای خُدایو ره شُکر-و-سِپاس بُگید،

چراکه رَحمت شی اَبدی اَسته.

۳ رَب-الاریاب ره شُکر-و-سِپاس بُگید،

چراکه رَحمت شی اَبدی اَسته.

۴ تنها اُمُو ره که کارای عَجیبِ بُزرگ مُونه،

چراکه رَحمت شی اَبدی اَسته؛

۵ اُمُو ره که قد حِکمت خُو آسمونا ره خَلق کد،

چراکه رَحمت شی اَبدی اَسته؛

۶ اُمُو ره که زمی ره دَ بِلِه آوها آوار کد،

چراکه رَحمت شی اَبدی اَسته؛

۷ اُمُو ره که روشنی های کُته دَ وِجُود اُورد،

چراکه رَحمت شی اَبدی اَسته؛

۸ اَفَتُو ره بِلِدِه حُکمرانی دَ بِلِه روز،

چراکه رَحمت شی اَبدی اَسته؛

۹ ماهتو و سِتاره ها ره بِلِدِه حُکمرانی دَ بِلِه شاو،

چراکه رَحمت شی اَبَدی اَسْتَه؛

^{۱۰} اُمُو ره که اوْلباری های مِصر ره زَد،

چراکه رَحمت شی اَبَدی اَسْتَه؛

^{۱۱} و بَنی اسرائیل ره از مینکلِ ازوا بُرو اُورد،

چراکه رَحمت شی اَبَدی اَسْتَه؛

^{۱۲} قد دِسْت قَوی و بازوی دِرَاز،

چراکه رَحمت شی اَبَدی اَسْتَه؛

^{۱۳} اُمُو ره که دریای سُرُخ ره دُو شَق کد،

چراکه رَحمت شی اَبَدی اَسْتَه؛

^{۱۴} و بَنی اسرائیل ره از مینکل شی تیر کد،

چراکه رَحمت شی اَبَدی اَسْتَه؛

^{۱۵} لیکن فِرَعَوَن و لشکر شی ره دَ دریای سُرُخ پورته کد،

چراکه رَحمت شی اَبَدی اَسْتَه.

^{۱۶} اُمُو ره که قوم خُو ره دَ بیابو رَهبری کد،

چراکه رَحمت شی اَبَدی اَسْتَه؛

۱۷ اُمُو رِه كِه پادشايون بُزُرگ رِه زِد،

چراكه رَحمت شَي اَبَدِي اَسْتِه؛

۱۸ اُمُو رِه كِه پادشايون قُدْرَتْمَنْد رِه كُشْت،

چراكه رَحمت شَي اَبَدِي اَسْتِه؛

۱۹ سِيْحُون پادشاه اُمُورِيا رِه،

چراكه رَحمت شَي اَبَدِي اَسْتِه؛

۲۰ و عُوْج پادشاهِ باشان رِه،

چراكه رَحمت شَي اَبَدِي اَسْتِه؛

۲۱ و سرزَمِينِ ازوا رِه دَ ميراثِ دَد،

چراكه رَحمت شَي اَبَدِي اَسْتِه؛

۲۲ دَ عِنوانِ ميراثِ بَلدِه خِدْمَتگارِ خُو اِسْرائِيل،

چراكه رَحمت شَي اَبَدِي اَسْتِه؛

۲۳ اُمُو رِه كِه دَ غَيْتِ خاري-و-ذَلْتِ مو، مو رِه دَ يادِ اُورْد،

چراكه رَحمت شَي اَبَدِي اَسْتِه؛

۲۴ و مو رِه از چنْگِ دُشْمَنايِ مو خِلاصِ كَد،

چراکه رَحمتِ شیِ اَبَدیِ اَسْتَه؛

^{۲۵} اُمُو رِه که بَلَدِه پِگِ جاندارا روزی میدیه،

چراکه رَحمتِ شیِ اَبَدیِ اَسْتَه.

^{۲۶} خُدایِ آسمونا رِه شُکر-و-سپاس بُگید،

چراکه رَحمتِ شیِ اَبَدیِ اَسْتَه.

سُرُودِ سوگواریِ بَنیِ اِسْرَائیلِ دَ مُلْکِ بَابُل

۱۳۷ دَ بَغْلِ دریاچه هایِ بَابُل

دَ اُونجیِ مو شِشتیِ و چخرا کدی

وختیکه صَهیون رِه یاد کدی.

^۲ دَ بَرختایِ بید که دَ مَنِه شار بُود

مو بَرِبطِ هایِ خُو رِه اَوزو کدی،

^۳ چُون کسایِ که مو رِه اَسیر کُدد دَ اُونجیِ دَز مو کُفت که سُرُودِ بَخانی،

و کسایِ که مو رِه عذابِ مُوکد، از مو سُرُودِ خوشیِ طلب کده

کُفت: ”بَلَدِه اَزمو یکیِ اَمزُو سُرُودهایِ صَهیون رِه بَخانید.“

^۴ چَطور مو مِیتنیِ که سُرُودِ خُداوند رِه دَ سِرزمینِ بیگنه بَخانی؟

۵ آی اورشَلیم، اگه تُو ره پُرمُشت کُنم،

بیل که دِسْتِ رَاسْتِ مه بَرِیْطِ زَدُو ره پُرمُشت کُنه.

۶ آی اورشَلیم، اگه تُو ره یاد نکنم،

و تُو ره از پگِ خوشی ها کده باله تر ندنم،

بیل که زیون مه دَ کام مه بچسپه.

۷ آی خُداوند، روزِ سَقُوطِ اورشَلیم ره دَ ضِدِ بَنیِ اِدوم، دَ یاد خُو بیرو

که چطور اونا مَوگُفت: ”خَراب کُنید! از بیخ-و-بُنیاد شی خَراب کُنید!“

۸ آی دُخترِ بابل، تُو ام بیرو موشی،

نیک دَ بَخْتِ کسی که تُو ره جَزَا بَدیه،

امو رقم که تُو مو ره جَزَا ددی.

۹ نیک دَ بَخْتِ کسی که نلغه های تُو ره بگیره

و اونا ره دَ بِلَه سنگ ها بزنه.

سُرودِ شُکرگزاری

زُبورِ داؤود.

۱۳۸ آی خُداوند، تُو ره قد تمام دِلِ خُو شُکر-و-سپاس مَوگیم؛

دَ پِيشِ رُوى خُدايو بَلدِه تُو سِرُود مِخائِم.

^۲ ما سُونِ خانِه مَقَدَسِ تُو سَجَدِه مُونِم

و بخاطرِ رَحْمَتِ و وفادارى تُو، نامِ تُو ره سِتائِشِ مُوکُنِم؛

چراکه تُو نامِ و کلامِ خُو ره از تمامِ چِيزا کدِه باله ترِ قرارِ ددى.

^۳ دَ روزى که کُوى کُدِم، تُو دُعائى مَرِه قَبُولِ کدى

و دَ جانِ مه قُوَتِ دَدِه مَرِه دَليرِ جورِ کدى.

^۴ اى خُداوند، بيلِ که تمامِ پادشايونِ زِمى تُو ره حمد-و- ثنا بُوگيه،

بخاطرِ کلامِ دانِ تُو که اونا مِيشنَوِه.

^۵ بيلِ که اونا دَ وَصِفِ راهِ هاى خُداوندِ سِرُودِ بَخانِه،

چراکه جلالِ خُداوندِ بَزُرگِ اُسْتِه.

^۶ واقِعاً، خُداوندِ مُتعالِ اُسْتِه،

و دَ بِلِه اَدماى اُفتَدِه نَظَرِ لُطْفِ مُونِه،

ولِے مَرُدماى کِبَرى-و-مغرورِ ره از دُورِ مِينَخشِه.

^۷ باوجودِ که دَ غولِ سَخْتى-و-مُشکِلاتِ مورِم،

تُو مَرِه زِنْدِه نِگاهِ مُونى.

تُو دِسْتِ خُو رِه دَ بَرَابَرِ قَارِ دُشْمَنایِ مِه دِرَازِ مُونی،

و دِسْتِ رَاسْتِ تُو مَرِه نِجَاتِ مِیدِیِه.

^۸ خُداوند مقصدِ خُو رِه دَ بارِه ازمِه پُورِه مُونِه.

آی خُداوند، رَحْمَتِ تُو تا اَبَدِ باقی مُمونِه.

کارایِ دِسْتِ خُو رِه ایلِه نَکُو.

هیچ چیز از نظرِ خُدا تاشه نییه

بَلَدِه سَرِدِسْتِه خَانِنْدِه ها. زُبُورِ داؤود.

۱۳۹ آی خُداوند، تُو مَرِه آزمایشِ کدِی و شِنَخْتِی؛

^۲ تُو از شِشْتون و باله شُدون مِه خبرِ دَری،

و فِکرایِ مَرِه از دُورِ مِیدَنی.

^۳ تُو راه-و-رفتار و اِسْتِراحتِ کدون مَرِه دَ بَقْتِ اِمْتِحانِ کدِی

و از تمامِ راه های مِه باخبرِ اَسْتی.

^۴ حتی پیشِ ازی که یَگو توره دَ زِبونِ مِه بییه،

آی خُداوند، تُو اُو رِه کاملاً مِیدَنی.

^۵ تُو از پیشِ رُوی و از پسِ پُشتِ چاردُورِ مَرِه گِرِفْتِی

و دِسْت خُو رِه دَ بَلِه مه اِشْتِي.

^۶ اِي رِقْم شِنَاس بَلِدِه مه كَلو حَيْرَت آوَر اَسْتِه،

و اَمُوَقَس بَلِنْد كه دَزْشِي رَسِيْدِه نَمِيْتُنْم.

^۷ اَز گِيْر رُوْح تُو دَ كُجَا بُوْرْم؟

و اَز حُضُوْر تُو دَ كُجَا دُوْتَا كُنْم؟

^۸ اِگِه دَ اَسْمو بُوْرْم، تُو دَ اُوْنجِي اَسْتِي؟

و اِگِه دَ اَعَالِم مُرْدِه هَا جَاگِه اَنْدَزْم، دَ اُوْنجِي اَم تُو اَسْتِي.

^۹ اِگِه دَ سَرِ بَال هَاي سَحْر سَوَار شُدِه پَرَوَاز كُنْم

و دَ دُوْرْتَرِيْن گُوْشِه هَاي دَرِيَا جَاي بِيْگِيْرْم،

^{۱۰} حَتِي دَ اُوْنجِي اَم دِسْت تُو مَرِه رَاهْنَمَايِي مُوْنِه

و دِسْت رَاسْت تُو مَرِه مَحْكَم مِيْگِيْرِه.

^{۱۱} اِگِه بُوْگِيْم: ”يَقِيْنَا تَرِيْكِي مَرِه مُوْپُوْشَنِه

و رُوْشَنِي چَارَطْرَف مه دَ شَاو تَبْدِيْل مُوْشِه،“

^{۱۲} حَتِي تَرِيْكِي اَم دَ پِيْشِ اَز تُو تَرِيْكِ نِيْبِيِه،

بَلَكِه بَلِدِه تُو شَاو رِقْمِ رُوْز، رُوْشُو يَه،

چراکه تریکی و روشنی بلده تُو یگ آسته.

^{۱۳} تُو اعضای داخلِ جسمِ مَره بافتِ ددی؛

تُو مَره د رَحْمِ آبه مه شکلِ ددی.

^{۱۴} ما تُو ره شُکر-و-سپاسِ مُوگیم، چراکه ما باهیبَت و عجیبِ جور شُدیم؛

کارای تُو حیرتِ آور آسته،

جان مه ای ره خوبِ میدنه.

^{۱۵} استغونای مه از تُو تاشه نبود

وختیکه د جای تاشه جور مُوشدُم،

د غیتیکه د غُوچی زمی شکلِ میگرفتُم.

^{۱۶} چیمای تُو جسمِ شکلِ ناگرفته مَره دیده؛

د کتابِ تُو تمامِ روزای نوشته بُود که بلده مه مُقرر شُد،

وختیکه حتی یکی ازوا ام وجودِ ندشت.

^{۱۷} ای خُدا، فکرای تُو بلده مه چیقَس باآرزش آسته!

تعدادِ ازوا چیقَس کلو آسته.

^{۱۸} اگه اونا ره حسابِ کنم، از ریگ کده کلوتر آسته.

وختیکه بیدار موشم، هنوز دَ حُضُورِ از تو حاضرِ اَسْتَم.

۱۹ خدایا، کشکه تُو شریرو ره بُکُشی؛

ای آدمای خونریز، از مه دُور شُنید!

۲۰ کسای که دَ باره تُو تورای بد مُوگیه،

اونا دُشمنای تُو اَسْتَه که نام تُو ره دَ مقصدِ باطلِ میگیره.

۲۱ ای خداوند، آیا کسای که از تُو بد مُوبره، ما ازوا بد نمُوبرم؟

و کسای که دَ خِلاف تُو باله موشه، ازوا نَفَرَتِ نمُوکُم؟

۲۲ ما قد نَفَرَتِ کَامِلِ ازوا بد مُوبرم

و اونا ره دُشمنون خُو حسابِ مُونم.

۲۳ ای خدا، مَره آزمایش کُو و دِلِ مَره بَنَخَش؛

مَره اِمْتِحَانِ کُو و فِکْرای پَرِیشانِ مَره بَدَن.

۲۴ توخ کُو، که اگه دَزمه کُدم راهِ فِسادِ و جُودِ دَره،

مَره دَ راهِ اَبَدی هِدایتِ کُو.

دُعا بَلَدِه اِنصاف

بلده سردسته خائنده ها. زیور داؤود.

۱۴۰. آی خداوند، مَره از دِستِ آدمای شریر خلاصی بدی

و مَره از شرِ مردُمای ظالمِ نگاه کُو؛

از شرِ کسای که دِ دلِ های خُو دَ باره شرارتِ فکر مونه

و تمامِ روزِ مردُمِ ره جنگِ میندزه.

۳ اونا زبونای خُو ره رقمِ مارِ آلی تیز مونه

و دَ زیرِ لبای ازوا زارِ کبچه‌مار آسته. سیلاه.

۴ آی خداوند، مَره از دِستِ آدمای بدکارِ حِفْظ کُو،

آرِی، از شرِ مردُمای ظالمِ

که بلده لَخْشَنَدونِ پایای مه نَقْشه کشیده، مَره نگاه کُو.

۵ آدمای کبری-و-مغرورِ بلده مه دامِ ایشته؛

اونا ریسپونای جالِ خُو ره آوار کده

و دَ سرِ راهِ مه تلک شنده. سیلاه.

۶ ما دَ خداوند مَوگِیْم: ”تُو خُدای مه آستی.

آی خداوند، آوازِ عذر-و-زاری مَره بشنو.“

۷ آی خُداوند۔ خُدا، که قُوتِ نِجاتِ مه اُستی،

تُو سر مَره دَ روزِ جنگِ پوشندی.

۸ آی خُداوند، آرزو های آدمای شَریر ره پُوره نِکُو

و نِیل که اُونا دَ نَقشه های شَریرانِه خُو کامیاب شُنه؛

اگه نه، خود ره کُنه کُنه مونه.

۹ کسای که مَره محاصِره کده،

بیل که سر های ازوا قد شرارتِ لَبای ازوا پوشنده شُنه.

۱۰ بیل که قوغ های آتش دَ سرِ ازوا بوفته.

بیل که اُونا دَ آتشِ اَندخته شُنه، دَ چُقوری ها،

و دیگه باله شُدِه نَتنه.

۱۱ نِیل که آدمِ بَدگوی دَ رُوی زمی اُستوار شُنه؛

بیل که بلا۔ و۔ بدی، آدمِ ظالمِ ره شِکار کده نابُود کُنه.

۱۲ ما میدنم که خُداوند دَ دادِ مردُمای مُحْتَاجِ میرسه

و دَ حقِ آدمای غریبِ اِنصافِ مونه.

۱۳ یَقیناً، آدمای عادِلِ نامِ تُو ره ستایشِ مونه

و دُرُسْتَكَارَا دَ حُضُورِ تُو جَاي مِیْگِیْرِه.

دُعا بَلَدِه كَوْمَك

زُبُورِ دَاؤُود.

۱۴۱ آی خُداوند، تُو ره كُوی مُونْم؛ دَ عَجَلِه دَ پِیْش مه بیه!

وختیکه تُو ره كُوی مُونْم، دَ ناله-و-فریاد مه گوش بدی.

۲ بیل که دُعای مه دَ حُضُورِ تُو رَقْمِ بُخُورِ خُوشبُوی قرار بگیره

و دِستای-باله-شُدِه مه رَقْمِ قُربانی شام.

۳ آی خُداوند، دَ بَلِه دان مه یگ نِگاهوان مُقَرَّر كُو

و از درگِه لَبای مه نِگاهوانی كُو.

۴ دِل مَرِه دَ عَمَلِ بَد مایل نَكُو،

تا قد آدمای شَریر، کار زِشت انجام نَدیم

و از چیزای خوش مَرِه ازوا نَخُورْم.

۵ بیل که آدم نیک مَرِه بزنه، ای دَ حَق مه مَهریانی آسته،

بیل که مَرِه سرزَنش کنه، ای بَلَدِه سر مه روغو آسته؛

سر مه اُو ره رَد نَمُونه.

لیکن ما همیشه دَ ضِدِ اَعْمَالِ بَدکارا دُعا مُوئِم.

^۶ وختیکه حکمرانای ازوا از سرِ قاده ها تاه پورته شنه،

اوخته بَدکارا تورای مَره میشنوه، چراکه قابلِ پَسند آسته.

^۷ دَمزُو غَیت اونا مُوگیه: ”رقمی که یگو کس زمی ره قُلبه-و-کُنده کُنه،

استغونای ازمو ام امو رقم دَ سرِ قبر تیت پَرَک شده.“

^۸ لیکن آی خُداوند-خُدا، چیمای مه سُون از تو یه؛

ما دَزتو پناه میگیرم، جان مَره بے دِفاع نیل.

^۹ مَره از دامی که اونا بَلده مه ایشته

و از تَلکِ بَدکارا نگاه کُو.

^{۱۰} بیل که آدمای شریر قتی دَ دام های خودون خُو گِرِفَتار شنه،

حین که ما خلاصی پیدا مُوئِم.

دُعا دَ وختِ مُشکلات

قَصِیده داؤود دَ غَیتِ که دَ غار بُود. یگ دُعا.

^{۱۴۲} قد آوازِ بلند خُو دَ پیشِ خُداوند ناله-و-فریاد مُوئِم؛

قد صدای خُو دَ پیشِ خُداوند عُدْر-و-زاری مُوکُنم.

٢ گله-و- شکوه خوره د حضور ازو عرض مونم،

و مشکلات-و- سختی خوره د پیش شی بیان موکنم.

٣ وختیکه روح مه د وجود مه از حال موفته،

تو راه مره میدنی.

د راهی که ما قدم میزنم،

اونا بلده مه دام اشته.

٤ طرف راست مه توخ کو و بنگر

که هیچ کس مره د نظر خو نمیره؛

هیچ پناهگاه بلده مه نمنده

و هیچ کس د فکر جان مه نیسته.

٥ ای خداوند، ما د پیش ازتو ناله-و- فریاد مونم

و موگیم، ”تو پناهگاه مه آستی

و انتخاب مه د زمین زنده ها.“

٦ د ناله-و- فریاد مه توجه کو،

چراکه غدر درمنده آستم.

مَرِهَ از چنگِ آزار دهنده های مه خلاص کُو،

چراکه اونا از مه کده زورتو یه.

^۷ جان مَرِه ازی حالتِ ضیق برو بیرو

تا نام تو ره ستایش کنم.

اوخته آدمای عادل د گرد مه جم موشه،

چراکه تو چیزی ره که حقدار شی آستم دز مه میدی.

فریاد بلده کومک د حضور خداوند

زبور داؤود.

۱۴۳ آی خداوند، دُعای مَرِه بشنو؛

بخاطر وفاداری خو د ناله-و-زاری مه گوش بدی

و بخاطر عدالت خو دُعای مَرِه قبول کُو.

^۲ قد خدمتگار خو از راه قضاوت پیش نیا،

چراکه هیچ انسان د حضور تو عادل نییه.

^۳ دشمو بلای جان مه شده،

زندگی مَرِه د خاک برابر کده

و مَرِهَ مَجْبُورٍ كَدِهَ كِهَ دَ جَايَايَ تَرِيكَ بُودِ-و- بَاشِ كُنْمُ،

مِثْلِ كَسَايَ كِهَ غَدْرَ وَخْتِ پِيْشِ مُرْدِه.

^۴ پَسِ رُوْحِ مِهَ دَ وَجُوْدِ مِهَ ضَعْفِ كَدِه

و دِلِ مِهَ دَ سِيْنِه مِهَ وَحْشَتِ زَدِه شُدِه.

^۵ مَا رُوْزَايِ سَابِقِ رِهَ دَ يَادِ خُوْ مِيْرُمُ؛

دَ بَارِهَ تَمَامِ اَعْمَالِ تُوْ فِكْرِ مُوْنِمُ

و دَ بَارِهَ كَارَايِ دِسْتِ تُوْ چُوْرْتِ مِيْزْنِمُ.

^۶ مَا دِسْتَايِ خُوْ رِهَ سُوْنِ اَزْتُوْ دِرَازِ مُوْنِمُ،

جَانِ مِهَ رَقْمِ زَمِيْنِ خُشْكَ اَلِّيْ تُشْنِه اَزْتُوْ يِه. سِلَاحِه.

^۷ آيِ خُدَاوَنْدِ، دُعَايِ مَرِهَ دَ زُوْدِي قَبُوْلِ كُوْ،

چِرَاكِه رُوْحِ مِهَ اَز حَالِ رِفْتِه.

رُوِي خُوْ رِه اَز مِه تَاشِه نَكُوْ،

اگِه نِه، مَا رَقْمِ كَسَايِ مُوْشْمُ كِهَ دَ گُوْرِ مَوْرِه.

^۸ بِيْلِ كِهَ دَ غَيْتِ صُبْحِ اَز رَحْمَتِ تُوْ بَشْنُوْمُ،

چِرَاكِه مَا دَزْتُوْ تَوَكُّلِ مُوْنِمُ.

د راهی که ما باید بورم، او ره دزمه نشو بدی،

چراکه جان خو ره د حضور از تو میرم.

۹ آی خداوند، مره از چنگ دشمنای مه خلاص کو،

چراکه دزتو پناه اوردیم.

۱۰ مره تعلیم بدی تا خاست-و-اراده از تو ره د جای بیرم،

چراکه تو خدای مه آستی.

بیل که روح مهربان تو مره د زمین اوار هدایت کنه.

۱۱ آی خداوند، بخاطر نام خو مره زنده نگاه کو

و مطابق عدالت خو جان مره از سختی-و-مشکلات بر کو.

۱۲ بخاطر رحمت خو مخالفای مره نابود کو

و پگ دشمنای جان مره از بین ببر،

چراکه ما خدمتگار تو آستم.

شکرگزاری پادشاه بلده پیروزی

زبور داؤود.

۱۴۴ حمد-و-ثنا د خداوند، قاده-و-پناهگاه مه

که دِستای مَره بَلدِه جَنگِ تَعْلیمِ مِیدیه

و کِلکای مَره بَلدِه مُبارزه.

^۲ اُو دَ حَقِ مِه رَحیمِ اَسْتِه و قَلعِه بَلندِ مِه،

قَلعِه مُسْتَحکَمِ و نِجَاتِ دِهِنْدِه مِه،

سِپَرِ مِه کِه دَزُو پَنَاهِ مُوِبرُم؛

اُو قَوْمِ هَا رِه تَابِعِ مِه مُونِه.

^۳ اَی خُداوند، اِنسانِ چي اَسْتِه کِه اُو رِه دَ نَظَرِ خُو بیری،

و بَنیِ آدَمِ کِه دَ بَارِه اَزُو فِکَرِ کَنی؟

^۴ آدَمی رَقَمِ یَگِ نَفَسِ کَشیدو اَسْتِه

و رُوْزایِ عُمَرِ شِی رَقَمِ سَايِه کِه تیرِ مُوشِه.

^۵ اَی خُداوند، اَسْمونایِ خُو رِه حَمِ کُو و تاهِ بیه،

دَ کوهِ هَا دِستِ بَزَنِ تا اَزوا دُوْدِ باله شُنِه.

^۶ آتَشکِ رِه رِیِ کُو و دُشْمِنَا رِه تِیْتِ پَرکِ کُو،

تیرِ هَایِ خُو رِه پورْتِه کُو و اُونَا رِه تارِ-و-مارِ کُو.

^۷ دِستِ خُو رِه اَزِ عَالَمِ باله دِرَازِ کُو،

مَرِه خِلاصِي دَدِه اَز اَوهايِ كَلو نِجاتِ بَدِي،

اَز دِستِ اَدَمایِ بِيگَنه،

^۸ اَز دِستِ كَسایِ كِه دَان هايِ اَزوا دِروغِ مُوگِيه

و دِستِ راسِتِ اَزوا قَوْلِ دِروغِ مِيدِيه.

^۹ اَي خُدا، ما بَلَدِه تُو سِرُوْدِ نُو مِيخَانُم،

قَد چَنگِ دِه تارِ بَلَدِه تُو سَازِ مِيزَنُم،

^{۱۰} بَلَدِه اَز تُو كِه دَ پادشايو پيروزيِ نَصِيْبِ مُوني

و خِدْمَتگارِ خُو داؤودِ رِه اَز دَمِ شَمشِيرِ كُشِنْدِه خِلاصِ مُوني.

^{۱۱} مَرِه اَز دِستِ اَدَمایِ بِيگَنه خِلاصِي دَدِه نِجاتِ بَدِي،

اَز دِستِ كَسایِ كِه دَان هايِ اَزوا دِروغِ مُوگِيه

و دِستِ راسِتِ اَزوا قَوْلِ دِروغِ مِيدِيه.

^{۱۲} اوخْتِه باچِه هايِ مو دَ جِوانِي رِقْمِ نِيالِ هايِ مُوشِه كِه خُوبِ رُشْدِ كَدِه

و دُخْترونِ مو رِقْمِ سَتُونِ هايِ كِه بَلَدِه اَبادِ كَدونِ قَصْرِ ها تَراشِ شُدِه.

^{۱۳} دِي خانِه هايِ مو پُرِ اَز حاصِلاتِ رِقْمِ رِقْمِ مُوشِه

و رِمِه هايِ مو دَ دَشْتِ هايِ مو هِزارانِ - هِزارِ مِيزِيه

۱۴ و گله های مو چاق شده وزنی موشه.

د دیوال های مو هیچ رخنه د وجود نمییه

و هیچ کس د اسیری برده نموشه

و د کوچه های مو هیچ ناله-و- فریاد شنیده نموشه.

۱۵ نیک د بخت قومی که امی برکت ها نصیب شی موشه

و نیک د بخت قومی که خداوند، خدای شی آسته.

د ستایش خوبی خداوند

سرود ستایش؛ زبور داؤود.

۱۴۵ آی خدای مه، آی پادشاه، تو ره ستایش مونم

و تا ابدالابد نام تو ره حمد-و- ثنا موگیم.

۲ هر روز تو ره حمد-و- ثنا موگیم

و تا ابدالابد نام تو ره ستایش مونم.

۳ خداوند بزرگ آسته و بے اندازه لایق ستایش؛

بزرگی ازو د فهم-و- عقل سم نمییه.

۴ یگ نسل د نسل دیگه تعریف-و- توصیف کارای تو ره مونه

و اَعْمَالٍ پُرْقُدْرَتِ تُو رِه نَقْل مُوَكُنِه.

٥ ما دَ بَارِه شِكُوِه پُرْجَلال و باعْظَمَتِ تُو

و دَ بَارِه كَارايِ عَجِيبِ تُو فِكْرِ مُوْنِم.

٦ اُونَا از قُدْرَتِ كَارايِ هَيْبَتِ ناکِ تُو توره مُوْگِيه

و ما بُزْرُگِي تُو رِه اِعْلانِ مُوْنِم.

٧ اُونَا نِيکِي هَايِ بِي اِنْدازِه تُو رِه يادِ کَدِه دَ هَر جايِ نَقْلِ مُوْنِه

و دَ وَصْفِ عَدالْتِ تُو دَ آوازِ بِلنْدِ سُرُودِ مِيخانِه.

٨ خُداوندِ پُرْفَيْضِ و رَحِيمِ اَسْتِه،

دِيرِ خَشْمِ- و- قارِ و پُر ازِ مُحَبَّتِ.

٩ خُداوندِ دَ حَقِ پِگِ کَسا خُوبِ اَسْتِه

و رَحْمَتِ اَزُو دَ بِلِه تَمامِ كَارايِ دِسْتِ شَيِ اَسْتِه.

١٠ اَيِ خُداوندِ، پِگِ كَارايِ دِسْتِ تُو، تُو رِه شُكْرِ- و- سِپاسِ مُوْگِيه،

و مومِنينِ تُو، تُو رِه حَمْدِ- و- ثنَا مُوْگِيه.

١١ اُونَا از شِكُوِه- و- جلالِ پادشاهِي تُو توره مُوْگِيه

و قُدْرَتِ تُو رِه بَيانِ مُوْنِه،

۱۲ تا بَنی آدم ره از کارای پُرْقُدْرَت تُو

و از شِكْوِه پُرْجَلالِ پادشاهی تُو باخبر کنه.

۱۳ پادشاهی تُو پادشاهی اَبْدی اَسْتِه،

و حُکمرانی تُو نسل اَندر نسل باقی مُومنه.

۱۴ خُداوند پگِ کسای ره که دَ حالِ اُفْتَدو یِه، دِسْت شی ره میگیره

و تمامِ کسای ره که خَم شُدِه، باله مُونه.

۱۵ چیمای پگِ دَ اُمیدِ از تُو یِه

و تُو روزی ازوا ره سرِ وخت شی میرسنی.

۱۶ تُو دِسْت خُو ره واز مُونی

و آرزوی تمامِ زندهجانا ره پوره مُوکنی.

۱۷ خُداوند دَ تمامِ راه های خُو عادلِ اَسْتِه

و دَ پگِ کارای خُو مهربو.

۱۸ خُداوند دَ تمامِ کسای نزدیکِ اَسْتِه که اُو ره کُوی مُونه،

دَ پگِ کسای که اُو ره از راستی کُوی مُوکنه.

۱۹ اُو آرزوی کسای ره که ازو ترسِ دَرِه، پوره مُونه،

و ناله-و- فریادِ ازوا ره شنییده اونا ره نجات میدیه.

۲۰ خُداوند تمامِ دوستدارای خُو ره نگاه مونه،

لیکن پگِ آدمای شریر ره نابود موكنه.

۲۱ دان مه د ستایشِ خُداوند توره موكيه؛

بیل که تمامِ بشر تا ابدالابد نامِ مقدسِ ازو ره حمد-و- ثنا بگيه.

د ستایشِ خُدای دادرَس

۱۴۶ حمد-و- ثنا د خُداوند!

۱ آی جان مه، خُداوند ره حمد-و- ثنا بگی.

۲ تا زنده استم خُداوند ره حمد-و- ثنا موكيم؛

تا وجود مه استه، ما بلده خُدای خُو سرود میخانم.

۳ توکل خُو ره د حکمرانا نکنید،

د بنی آدم، که د وسیله ازو نجات نمییه.

۴ وختیکه روح ازو بر موشه، او پس د خاک موره

و د امزو روز نقشه های شی نابود موشه.

۵ نیک د بخت کسی که خُدای یعقوب مددگار شی استه

و اُمید ازو د خُداوند، خُدای شی اُسْتَه،

د خُدای که آسمو و زمی ره خُلق کد

و دریا و هر چیزی ره که د مَنه شی اُسْتَه؛

د امزُو که وفاداری خُو ره تا اَبَد نِگاه مُونه،

د دادِ مَظْلُوما مِیرَسَه

و د گُشنه ها خوراک مِیدیه.

خُداوند بَندی ها ره آزاد مُونه.

خُداوند چِیمای کورا ره واز مُونه؛

خُداوند کسای ره که خَم شُدَه، باله مُونه؛

خُداوند آدمای عادِل ره دوست مِیدنه.

خُداوند از آدمای بیگنه مُحافِظَت مُونه

و پُشتیوانِ یَتِیما و خاتُونوی بیوه اُسْتَه،

لیکن راه-و-رفتارِ آدمای شَریر ره سرنگون مُونه.

خُداوند تا اَبَد پادشاهی مُونه،

خُدای تُو، آی صَهیون، نسل اَندر نسل.

حمد-و- ثنا د خُداوند!

خُداوند خوشبختی اورشَلیم ره دُوباره میره

۱۴۷ حمد-و- ثنا د خُداوند!

چِیَقَس خُوب آسْتِه که بَلدِه خُداي خُو سُرُود بِخَانِي،

سِتایشِ اَزُو دِلپَسند و خوشایند آسْتِه.

۲ خُداوند اورشَلیم ره دُوباره آباد مُونه

و کسای ره که از اِسْرَائیل تیت پَرک شُدِه، جَم مُونه.

۳ اُو آدْمای دِل میده ره شفا میدیه

و زخمای ازوا ره بسته مُونه.

۴ اُو تعداد سِتاره ها ره حساب مُونه

و هر کُدم ازوا ره د نام کُوی مُوکنه.

۵ خُداوند مو بزرگ آسْتِه و کَلو قُدرتمند،

و فامیدگی شی بے حد-و- اندازه.

۶ خُداوند آدْمای بیچاره ره سریلند مُونه،

لیکن مردُمای شریر ره د زمی میزنه.

٧ قد شُكْرُكَ زَارِي دَ خُدَاوَنَد سُرُود بَخَانِيد،

دَ خُدَايَ مَو قَد بَرِيْط سَاز بَزْنِيْد.

٨ اُو آسْمُونَا رَه قَد اُوْر هَا مُوِيْوَشَنَه

و بَارِش رَه بَلْدَه زَمِي مُهْيَا مُوْنَه

و عَلْف رَه دَ كُوَه هَا سُوْزْدَلْجِي مُوْنَه.

٩ اُو دَ حَيَوَانَا خَوْرَاك مِيْدِيَه

و دَ چُوْچَه هَاي زَاغ كَه فَرِيَاد مُوْنَه.

١٠ اُو دَ قُوْتِ اَسْپِ شُوْق نَدْرَه

و قُدْرَتِ اِنْسَانِ بَاعِثِ خُوْشِي اَزُو نَمُوْشَه،

١١ بَلْكَه كَسَايِ بَاعِثِ خُوْشِي خُدَاوَنَد مُوْشَه كَه اَز شِي تَرَس دَرَه،

كَسَايِ كَه دَ رَحْمَتِ اَزُو اُمِيْد دَرَه.

١٢ اَيِ اَوْرُشَلِيْم، خُدَاوَنَد رَه سَتَايِش كُو!

اَيِ صَهِيْوَن، خُدَايِ خُو رَه حَمْد-و-ثَنَا بُوْگِي،

١٣ چَرَاكَه اُو پُشْتَبِنْد هَايِ دَرْگَه هَايِ تُو رَه مُسْتَحْكَم مُوْنَه

و بْچَكِيْچَايِ تُو رَه دَ مَنَه تُو بَرَكْت مِيْدِيَه.

۱۴ اُو دَ مَرز هَاي تُو صُلح- و- آرَامِش مِيرِه

و تُو رِه قَد مَغزِ گَندم سِير مُونِه.

۱۵ اُو حُكَم خُو رِه دَ زَمِي رِي مُونِه

و كَلَام شِي دَ تِيزِي دَ مَقصِد خُو مِيرَسِه.

۱۶ اُو بَرَف رِه رَقْم پَاشَم مُوِيَارَنِه،

و سُدري رِه رَقْم خُگِشتر پَاش مِيدِيِه.

۱۷ اُو زَالِه رِه رَقْم مِيدگِي نَان اَلِي تَاه پُورْتِه مُونِه،

كِي مِيتَنِه كِه دَ بَرَابَرِ يَخِي اَزُو تَاب بِيرِه؟

۱۸ اُو كَلَام خُو رِه رِي مُونِه و اُونَا رِه آو مُونِه،

اُو بَاد خُو رِه دَ شُور مِيرِه و آو هَا رِي مُوشِه.

۱۹ اُو كَلَام خُو رِه دَ يَعْقُوب بِيَان كَدِه

و قَانُونَا و دَسْتُورَاي خُو رِه دَ اِسْرَائِيل.

۲۰ اُو قَد هِيچ مِلَّت اَمِي رَقْم نَكَدِه،

اُونَا دَسْتُورَاي اَزُو رِه نَمِيدَنِه.

حمد- و- ثَنَا دَ خُداوند!

تشویقِ خَلْقَتِ بَلَدِه سِتایشِ خُداوند

۱۴۸ حمد-و- ثنا دَ خُداوند!

خُداوند ره از آسمو حمد-و- ثنا بُگید،

أو ره دَ عالمِ باله حمد-و- ثنا بُگید.

۲ آی پگِ ملایکه های شی، أو ره حمد-و- ثنا بُگید،

آی تمامِ لشکرای شی، أو ره حمد-و- ثنا بُگید.

۳ آی آفتو و ماهتو، أو ره حمد-و- ثنا بُگید،

آی پگِ ستاره های جلو، أو ره حمد-و- ثنا بُگید.

۴ آی آسمونای بلند و آی آو های بله آسمونا،

أو ره حمد-و- ثنا بُگید.

۵ بیلید که امیا نامِ خُداوند ره حمد-و- ثنا بُگیه،

چراکه أو امر کد و امیا خَلق شد.

۶ أو اونا ره برقرار کد، تا اَبَدُالآباد؛

و یگ حد بَلدِه ازوا قرار دَد که ازو تیر نشنه.

۷ خُداوند ره از زمی حمد-و- ثنا بُگید،

أى جاندارى كښه دريائى و پگ غوځى ها؛

^۸أى آتشك و زاله و برف و اور،

و بادِ توفانى كه امر ازو ره دَ جاي ميريد؛

^۹أى كوه ها و پگ تپه ها،

أى درختونِ ميوه و تمامِ درختونِ سرو؛

^{۱۰}أى تمامِ جانوراي و حشى و چارپايا،

أى خزندهگو و مرغكوى بالدار؛

^{۱۱}أى پادشايونِ زمى و پگ قوم ها،

أى كښه - كلونا و تمامِ حكمراناي دُنيا؛

^{۱۲}أى مرداي جوان و دخترانِ جوان،

أى آدمای پير و بچكچا.

^{۱۳}بيليد كه پگ امزيا نام خُداوند ره حمد - و - ثنا بگيه،

چراكه تنها نام ازو مُتعال اُسته؛

بُزرگى - و - جلالِ ازو باله تر از زمى و آسمو يه.

^{۱۴}أو يگ قُدرت بلده قوم خُو باله كده،

تا اِفْتخارِ پگِ مومنین شی بَشه،

یعنی بلده بنی اسرائیل که دَزُو نزدیک آسته.

حمد-و- ثنا دَ خداوند!

سِتایشِ خُداوند دَ مینکلِ مومنین

۱۴۹ حمد-و- ثنا دَ خداوند!

بلده خُداوند سرُودِ نو بخانید،

حمد-و- ثناءِ ازُو ره دَ مینکلِ جماعتِ مومنین شی بُگید.

^۲ بیلید که اسرائیل دَ حُضُورِ خالقِ خُو خوشی کنه،

و باشنده های صهیون دَ حُضُورِ پادشاهِ خُو خوشحال بَشه.

^۳ بیلید که رقص و بازی کده نامِ ازُو ره سِتایش کنه

و قد دیره و بَریط بلده ازُو سرُودِ بخانه،

^۴ چراکه خُداوند از قومِ خُو راضی آسته؛

أو آدمای ستمدیده ره قد تاجِ نجاتِ آرایش مونه.

^۵ بیلید که مومنین دَ امزیِ اِفْتخارِ خوشی کنه

و دَ بله جاگه های خُو قد خوشی سرُودِ بخانه.

٦ بیلید که ستایش خُدا دَ دانِ ازوا

و شمشیرِ دُودَم دَ دِستای ازوا بَشه

٧ تا از مِلَّتِ ها اِنْتِقامِ بگیره،

و قَوْمِ ها ره دَ جَزایِ شی بَرَسَنه،

٨ تا پادشایونِ ازوا ره دَ زنجیرِ بسته کنه

و کتّه کلونای ازوا ره قد زولانه های آینی،

٩ تا حُکمِ نُوشته شُدِه ره دَ بِلِه ازوا اِجرا کنه.

ای بِلدِه پگِ مومنینِ اَزو یگِ اِفْتخارِ اَسْتِه.

حمد-و- ثنا دَ خُداوند!

هر جاندار خُداوند ره ستایش کُنه

١٥٠ حمد-و- ثنا دَ خُداوند!

خُدا ره دَ جایگاهِ مُقَدَّسِ شی ستایش کُنید.

اُو ره دَ آسمونِ پُرْقُدْرَتِ شی ستایش کُنید.

٢ اُو ره بخاطرِ کارایِ پُرْقُدْرَتِ شی ستایش کُنید.

اُو ره دَ مُطابِقِ بُزْرِگیِ بے اندازه شی ستایش کُنید.

۳ اُو ره قد آوازِ شپُورِ ستایش کُنید.

اُو ره قد چنگ و بِرِبطِ ستایش کُنید.

۴ اُو ره قد دیره و رَقصِ ستایش کُنید.

اُو ره قد سازهای تاردار و توله ستایش کُنید.

۵ اُو ره قد صدای سنج ها ستایش کُنید.

اُو ره قد سنج های پُرصدَا ستایش کُنید.

۶ بیلید هرچیزی که نَفَسِ مِکشه

خُداوند ره ستایش کُنه.

حمد- و- ثنا دَ خُداوند!